

นวนิยาย
(วัยसरุ่นโบราณ)

ห้องเรียน-ห้องรัก

ห้องเรียน-ห้องรัก

ห้องเรียน-ห้องรัก

เชิงกุ่มิ ชัยตีบิร

รักครั้งแรก
ที่ใสซื่อ บริสุทธิ์
งดงามและสร้างสรรค์
ไม่ต้องห่วงแม้วันมามากส์

“ความรัก” คือหัวใจในทุกศาสนา
 รักช่วยแก้ปัญหาก็ทุกอย่าง
 ทุกศาสดาล้วนยึดรักเป็นแนวทาง
 เพื่อสรรค์สร้างสันติธรรมนำชีวิ

ปัญหาจึงอยู่ที่ว่าเราจะรู้และเข้าใจในปรัชญาแห่ง ‘ความรักอันบริสุทธิ์’ ของแต่ละศาสนาได้หรือไม่เพียงใดต่างหาก

‘ความรัก’ จึงเป็นเหมือนดาบสองคม ที่ให้ทั้งคุณอนันต์และมหันตโทษ ขึ้นอยู่กับการใช้ว่า ‘ถูก หรือ ผิด’

ใช้ด้วยใจอันสะอาดบริสุทธิ์ หรือ หมักหมมด้วยกิเลสเคลือบแฝง

เรื่อง ‘ห้องเรียน-ห้วงรัก’ นี้ ผู้เขียนมุ่งชี้ให้เห็นถึงสังขรณ์แห่งรักในบางแง่ จากคำพูดที่ว่า “ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์” นั้น มันมิใช่สังขรณ์ หากได้อ่านนวนิยายเรื่องนี้แล้ว โลกทัศน์ของท่านจะต้อง ‘เปลี่ยนไป’ เชื่ออะป่าวววว.....?

ถ้าไม่เชื่อก็ลองอ่านดูดี.....

ชิงภูมิ ชัยสิทธิ์

๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔

สารบัญ

คำนำ

1. แรกรัก	4
2. เชื่อดอกให้ลิ่งดู	12
3. สัมผัสรัก - Spark Love	14
4. น้ำหมึกเป็นพิษ	20
5. กำลังใจ	25
6. อาหารกระป๋อง	27
7. จูน(คลื่น)ใจ	32
8. เพื่อนใหม่	38
9. ถูกเจาะยางรัก	41
10. เข้ากรุง	45
11. พบสาว	51
12. บาปบริสุทธิ์	54
13. วันรัก – วันลา	62

ศ.ว.ค. การสอบทักษะทางวิชาการ

เสาร์ที่ 10 กุมภาพันธ์ 2544

**‘ก็สวยขนาดนั้น ก็หวานขนาดนี้
ทุกอย่างกำลังดีถูกใจฉันเลย...ใช่เลย’**

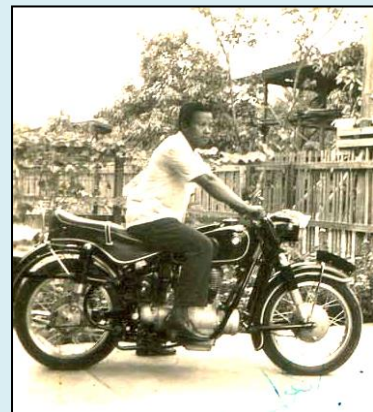
**ความรักก็เหมือนกับสิว หรือระดู ตรงที่มันเป็นเรื่องธรรมชาติ ถึงวันถึงเวลา
มันก็มาของมันเอง จะมามากมาน้อยก็ห้ามมันยากชะด้วย จะเอาพลาสติกไปแปะ เอา
สำลีไปอุดก็หลุดออกมาของมันเองจนได้นั้นแหละ ไม่เชื่อก็ลองดูดี.....**

แต่มันต่างกันตรงที่ สิวไม่มีใครไล่ฝัก ความรักก็ไม่ยกมีใครปฏิเสธ มนุษย์ทุก
คนจึงล้วนมีความรัก และต้องการความรัก **‘ความรัก’** จึงเป็นปัจจัยสำคัญของชีวิต
ความรักคือพลังอันสำคัญที่จะช่วยสร้างสรรค์ชีวิต ในความรักมีความคิดถึง ซาบซึ้ง
ตรึงตรา ซาบซ่าน มีความหวานชื่น และกำลังใจ ความยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งของชีวิตก็คือ
‘การได้รักและถูกรักตอบ’

คนที่ไม่มีความรัก ไม่มีคนรัก และขาดคนที่รักจึงเป็นบุคคลที่น่าสงสารอย่างยิ่ง จิตใจ
จะมีแต่ความแห้งแล้ง หดหู่ ห่อเหี่ยว อ่างว้าง ว้าเหว และเก็บกด มีต่างไปจากต้นไม้ที่เขียวเงา
เพราะขาด(คนใส่ใจรด)น้ำ.....

สายๆ **ปลายมีนา 2508** ก่อนถึงเวลาที่เสียน้ำ
(ชนะ) ซึ่งเป็นเซลล์แมน(อะไหล่รถยนต์)และเป็นพี่คนที่สี่ของ
เรา จะกราบลาเต๊ยมแม่เพื่อไปขึ้นรถไฟเดินสายไปขายสินค้าต่อที่
อุบลราชธานี

ระหว่างรอเวลาที่รถไฟจะมา **เสียน้ำ** ได้มายืนฟังเส้า
หน้าบ้านมองดูผู้คนที่เดินผ่านไปมาตามท้องถนนเป็นการฆ่า
เวลาไปพลางๆ

เราจึงเดินเข้าไปเกาะแขนพี่ชาย และเดินตามอุบายที่ได้แอบคิดวางแผนไว้

“เฮีย เฮียครับ”

เฮียนั่งก้มมองลงมาตามเสียงเรียก

“หือ ว่าไงซัย?”

“ผมขอไปอยู่เรียนต่อกับอาซ้อที่อำนาจเจริญได้ไหมครับ?”

“ซัยเรียนจบชั้นไหนแล้วละ?” ที่ถามอย่างนี้ก็เพราะยังมีน้องๆ อีกหลายคนนะ

“จบชั้น ป.7 ครับ กำลังจะขึ้นชั้น ม.ศ.1”

“เรียนอยู่ที่ศิขรฯ(อ่านว่าสี่ขอ-ศิขรภูมิ)มันเป็นยังไง?” คำถามแบบนี้ทำเอาเราใจหายวูบ....

“ไม่มีโรงเรียนมัธยมครับ ต้องไปเรียนที่โรงเรียนราษฎร์ของคุณเลื่อน”

สำหรับเมืองไทย ขึ้นชื่อว่าโรงเรียนราษฎร์ ‘คุณภาพ’ โดยทั่วไปก็มักจะสู้โรงเรียนหลวง ไม่ได้อยู่แล้ว(ยกเว้นบางโรงเรียนนะครับ)

“หรือ.....?” เฮียนะหยุดนิ่งไปนิด คงครุ่นคิดอะไรอยู่

ใจเราเริ่มตึกตอกอย่างเป็นกังวล ‘กูจะสมหวังไหมเอ๋ย.....?’ พี่ชายคงอ่านความรู้สึกของเราออก จึงได้ถามแบบถนอมน้ำใจว่า

“อยากไปอยู่เรียนกับซ้อเขาหรือ?” อาซ้อก็คือพี่สะใภ้ นั่นแหละ

“ครับ”

“เออก็ดีเหมือนกัน อาซ้อเค้าก็เป็นครูสอนอยู่โรงเรียนมัธยมที่อำนาจเจริญด้วยนะ”

เราเริ่มใจขึ้นอย่างมีความหวัง เพื่อนร่วมรุ่นที่จบชั้น ป.7 หลายคนก็จะไปเรียนที่ตัวจังหวัด สุรินทร์ ส่วนเรานั้นแม่ไม่อนุญาตให้ไป อ้างว่าไม่มีญาติ(ไม่มีที่พักอาศัย)

อ้อ อู๋ ไปเรียนที่สิรินธร(รร.สตรีประจำจังหวัดสุรินทร์) พวกไอนัด ไอ้โชติ ไอ้ฮูไปเรียนที่สุรวิทยาคาร(รร.ชายประจำจังหวัดสุรินทร์) ส่วนไอ้ฮั่ว ไอ้จ้อไปอัสสัมชัญอุบลฯ โน่น

‘แล้วกูจะมัวมาคักดานอยู่แต่ที่ศิขรภูมิ ทำปะอะไร’ เราแอบคิดในใจไว้นานแล้ว

“เอาไว้ให้เฮียไปปรึกษากับอาซ้อเขาก่อนนะ จากลับเฮียจะแวะมาส่งข่าวอีกที”

แค่เฮียเปรยมาเพียงเท่านี้เราก็แอบดีใจจนเนื้อเต้น ถึงโลดราเริงจนขี้มแป้น ไหว้อย่างงดงามเป็นการขอบพระคุณ(แกมบังคับ)ล่วงหน้าเอาเลยแหละ พี่ชายเห็นก็คงจะรู้สึกกดดันใจไม่น้อยเลยมั้ง.....555

‘งานนี้เดินหน้าได้สวยก็เพราะหนึ่งสมองสองมือของเราโดยแท้’ เราคิด ‘ถ้าขึ้นมั่วริรอคอยขอจากแม่ก่อน อาจถูกขัดหรือปฏิเสธ(เพราะเป็นลูกคนสุดท้ายต้อง ขอบไปไหนก็เจอแต่ห้าม) ขอเฮียซะเลยดูจะง่ายกว่า แล้วการณ์ก็เป็นจริงตามคาด!’

งานนี้เราเก็บเงียบไม่ปรึกษาบอกใคร เกรงจะถูกขัดถูกขวางจากเตี้ยแม่เอาซะก่อน

ต้นเดือนเมษายน ช่วงคัดเลือกทหาร เขียนะ(พี่ 4)ก็จะแวะมาส่งข่าวเรา(น้อง8) ลืมบอกไปว่า ครอบครัวบ้านเรามีพี่น้องร่วมท้องแปดคน เตี้ยแม่ค้าขายเล็กๆ น้อยๆ ในห้องแถวเล็กๆ เก่าๆ ติดกันสองห้อง (เช่า)ในตัวตลาดของอำเภอศีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์

อีกหลายวันต่อมา ขณะที่เรากำลังช่วยเตี้ยแม่ค้าขายอยู่หน้าร้าน เผอิญเหลือบไปเห็นพี่ชายกำลังหิ้วกระเป๋าเดินทางและอีกมือก็หอบสัมภาระเดินทางลงจากตัวสถานีรถไฟ(ศีขรภูมิ) เราก็งี้วตั้งต้อออกไปสวัสดีและช่วยถือสิ่งของสัมภาระอย่างประจบเอาใจเป็นพิเศษ ในใจซัยก็คอยลุ้นว่า

‘อาซ้อจะเซย์โน หรือ โอเค กันหนอ?’

เมื่อเขียน้มย่างก้าวมาถึงหน้าห้องแถวพบเตี้ยกำลังยืนขายของหน้าร้านก็ยกมือไหว้ และเมื่อแลเห็นแม่ซึ่งนั่งที่พื้นกระดานยกสูงในบ้าน เขียก็เข้าไปก้มลงกราบแม่ที่ตักอย่างนอบน้อม

ตามธรรมเนียมจีน ลูกจะแสดงความเคารพพ่อแม่เพียงแค่ก้มหัวคำนับเล็กน้อยพร้อมเอ่ยคำทักทายก็ถือเป็นการเหมาะสมแล้ว แต่เมื่อเตี้ยมีเมียเป็นคนไทย(สูงเนิน – โคราช) ลูกๆ ก็ถนัดทางประเพณีไทยมากกว่า เมื่อจะต้องกราบแม่อย่างนอบน้อม แล้วจะแสดงความเคารพเตี้ยแค่คำนับทักทายก็ดูจะน้อยไปไม่เหมาะสม ควรต้องเพิ่มการไหว้ด้วย พวกลูกๆ จึงได้คิดประยุกต์ทำเคารพกันเอาเอง ซึ่งผู้เขียนก็เห็นว่าเหมาะสมดี แม้แต่เตี้ยเองก็ไม่ได้ทักท้วงแต่อย่างใด คงเห็นว่าเป็นความเหมาะสมแล้วละมั้ง

จากนั้นเขียน้มก็จะนั่งสนทนาถามสารทุกข์สุขดิบกับแม่ต่อไปตามประสาที่รัก ห่วงใยกันและคิดถึงกัน เพราะนานๆ จะได้พบกันที (สมัยนั้นที่อำเภอยังไม่มีโทรศัพท์) ส่วนเราก็นั่งอยู่ใกล้ๆ แถวนั้น เฝ้ารอจังหวะและ‘โอกาสทอง’ อย่างใจจดจ่อ แฝงด้วยแววกังวลพอประมาณ

‘เทพีแห่งโชคชะตาจะเป็นของข้าไหมหนอ.....’

สักครู่เขียน้มก็หันมาทางเรา เห็นแววตาของเราก็คงจะถูกนึกคิดถึงพันธกรณีเดิมขึ้นได้

“เออ.....ซัย”

“ครับ” เราซึ่งรอที่อยู่แล้วรีบรับคำทันทีด้วยใจระทึก

“ตกลงอาซ้อเขา.....ไม่ขัดข้อง ให้ซัยเตรียมเสื้อผ้าเครื่องใช้ให้พร้อมนะ ใกล้ๆ เปิดเทอมเฮียจะมารับ”

เราตรงเข้าไปกราบที่ตักเขียอย่างมแทนคำขอบคุณ แล้วก็เข้ากอดเอาพี่ชายไว้แน่น จากนั้นก็ลุกขึ้นเต๋นๆ ด้วยความดีใจ แล้วก็วิ่งออกมาชูสองมือกระโดดร้อง “ไชโยๆ” เสียงดังลั่นไปทางหลังบ้าน

แต่ แม่ เจ้เหนียง(พี่คนที่ 6) เห็นเข้าก็แปลกใจ ว่าไปมีอะไรกันไว้ เียนئمก็คงได้บอกกล่าวให้ทราบต่อไปแล้วนั่นแหละ

เพราะเรามีความเชื่อมั่นว่า เียนئمได้มีส่วนสำคัญในการอุปการะเลี้ยงแม่และน้องๆ ทุกคนมาโดยตลอด คงต้องมีพาวเวอร์มาก ถ้าเียนئمวาจาออกไปก็คงไม่มีใครคิดจะขัด และก็เป็นอย่างจริงตามคาด !

ที่อำนาจเจริญ

ในวันเปิดเทอม(16 พฤษภาคม 2508)

พี่แต้ว(อาซ้อ)ได้พาเราไปมอบตัวเพื่อเข้าเรียนที่โรงเรียนอำนาจเจริญ จำได้ว่าวันนั้นที่สะใภ้ค่อนข้างหัวเสียวมาก ที่ขอครูใหญ่ให้น้องชายเข้าเรียนห้อง ม.ศ. 1 ก. ก็ไม่ได้ แม้แต่ห้อง ม.ศ. 1 ข. ก็ยังไม่ได้อีกเช่นกัน เพราะเราไม่ได้มาเข้าสอบแข่งขันคัดเลือกตั้งแต่เริ่มแรก จึงจำเป็นต้องลงมาเรียนอยู่ที่ห้องสุดท้ายคือห้อง ม.ศ.1 ค. (ชั้น ม.ศ. 1 มีทั้งหมดสามห้อง)

พี่แต้วได้พาเราเดินมาส่งถึงห้องเรียนซึ่งเป็นอาคารชั่วคราวซ่อมซ่อมมาก มีอาจารย์ปรีชา เป็นครูประจำชั้น ก่อนจะแยกกลับพี่แต้วได้หันมากบอกเพื่อให้ความหวังกับเราว่า

“ขัยเรียนอยู่ห้องนี้แหละนะ เรียนให้ดีๆ จะได้ขยับขึ้นไปเรียนห้อง ข. หรือห้อง ก.”

“ครับ” เราพยักหน้ารับทราบ

ที่โรงเรียนอำนาจเจริญ(อ.บ. ๑๓) เขามักคิดว่า ถ้าสอบขึ้นชั้น ม.ศ. 2 ได้คะแนน 60 % ขึ้นไป จะได้ไปเรียนอยู่ห้อง ข. ถ้าถึง 70 % ขึ้นไปก็จะได้ไปอยู่ห้อง ก. (สมัยก่อน คะแนนเรียนเขาคิดเป็นเปอร์เซ็นต์)

ในที่สุด เด็กที่อยู่ห้อง ค. คว้า ก็เลยดูจะควายๆ สมชื่อของห้อง เพราะมันสุดๆ ตามธรรมชาติของเด็กทุกคน(ระดับควาย)จริงๆ ก็คัดสรรแบ่งเกรดกันมาอย่างนี้แล้วนี่ เหลือตกคักมารวมกันอย่างนี้ก็ข้อมควายสุดๆ เป็นธรรมดา(ไม่มีหมาป่นเรยข.....555)

ทุกวันนี้(2544-ปีที่แต่ง)มาคิดย้อนกลับคู่อีกที เราคิดว่าเรายังคงพอใจมากกว่าที่จะให้เราไปเข้าเรียนห้อง ม.ศ.1 ก. หรือ ข. ซะอีก ถือเป็นความ ‘โชคดี’ ซะมากฝ้า.....เพราะ

1. มันทำให้เราเก่งขึ้น เค้นขึ้น ในห้องเรียน คู่มิสต์ศรีศรีมีความหมายมากขึ้นเพราะจะเก่งกว่าเพื่อนๆ ในห้องส่วนใหญ่ ถ้าไปอยู่ห้อง ก. หรือข. รับรอง หงำ และ จ้อย รับประทานข้าว

2. ได้สนุกสนานบันเทิงมากที่สุดเท่าที่ชีวิตเคยพบ วางเมื่อไหร่พวกมันเป็นค่าพ่อต่อแม่ กระโดดเตะถีบหยอกล้อเล่นกันมันสุดสุดอันเป็นธรรมชาติของเด็กเรียนอ่อน

3. และประการที่สำคัญที่สุดก็คือ ได้เริ่ม ‘แอบชอบสาวรักสาวครั้งแรกในชีวิต’ ที่ห้องนี้แหละเด้อ.....ลืบอกให้ 5 5 5

ในห้องเรียน ระยะเวลาแรกๆ เราได้ที่นั่งริมเกือบขวาสุดลำดับที่สามจากด้านหน้า ห้องที่ใช่เรียน คุณภาพแล้วคอกควายยังจะดูดีกว่า เพราะยังมีไม้คั่นล้อมรอบทั้งสี่ด้าน แต่ห้องที่เรานั่งเรียนนี้กลับมีฝาเพียงสองด้านเท่านั้น คือด้านหน้ากับด้านหลัง ด้านหน้าต้องมีเพราะต้องเอากะดานดำไปไปตีแปะไว้ และคั่นไว้กับห้องติดกันที่ใช่เป็นโรงอาหาร ไม้คั่นก็ไม่ใช่เป็นอันเรียนเท่านั้นเอง

ส่วนด้านหลังห้องก็คั่นไว้ด้วยไม้กระดานชั้นเลว(เลื่อยเอง สันขอบโก่งโค้ง) เมื่อนำมาตีแปะกระดานจึงไม่แนบชิดสนิทกัน มีร่องห่างเป็นทางยาวทุกแผ่น (คงมุ่งให้เป็นแค่อาคารชั่วคราวมากกว่า) ใต้ห้องเรียนชั้น ม.ศ. 1 ข. แผ่นฝาทึบที่ใช่เป็นที่แปะกระดานดำหน้าห้องเรียนห้อง ม.ศ. 1 ข. เช่นกัน ห้องนี้ก็ยิ่งอเนกยิ่งกว่าห้อง ค. เพราะอีกสามด้าน เปิดโล่งหมดเป็น Open Air เลยเชียว มองออกไปได้เกือบรอบทิศทาง เชื้อแม่? (เสียค่ายที่ไม่ได้ถ่ายรูปเอาไว้)

สรุปแล้ว ห้อง ข. ก็หันหน้าไปทางห้อง ค. ห้อง ค. ก็หันไปทางโรงอาหาร ก็มีอยู่สามส่วนแค่นี้แหละ ยามแดดส่องก็ร้อนเปรี้ยง พอหลังเที่ยงก็ชะง่อนเหมือนเตาอบ(ถ้าสังคลม)เพราะหลังคาเป็นสังกะสี ไม่มีฝ้าเพดาน ฤดูฝนก็จะถูกฝนสาด หลังคาสังกะสีประเภทมือสองมีรูพรุน ก็จึงรั่วหลายรู น้ำก็เลยหยดแฉะๆ ต้องใช้ปฏิภาณความว่องไวหลบหลีกเอาเอง

ส่วนพื้นห้องก็เป็นดินปนทรายธรรมชาติล้วนๆ บริเวณรอบๆอาคารก็เป็นพื้นดิน พื้นหญ้าและป่าละเมาะ แต่ว่าช่วงสมัยนั้นเราก็ไม่ได้คิดอะไรกับเรื่องเหล่านี้เลยแฮะ มีหน้าที่เรียนก็เรียนกันไป เท่านั้นจริงๆ (แค่ได้มีโอกาสเรียนคือถือว่าเป็นโชคดีของชีวิตเร้ววว.....)

ส่วนชั้น ม.ศ. 1 ก. ในฐานะที่เรียนเก่ง จึงได้รับเกียรติให้ไปนั่งเรียนอยู่บนอาคารไม้อย่างโก้เพียงห้องเดียว เนื่องจากห้องเรียนมีไม่พอ....ก็ไม่ว่ากัน (ทั้งโรงเรียนมีอาคารไม้สองชั้นอยู่หนึ่งหลังเท่านั้น)

ห้อง ม.ศ.1 ก.ควายมันก็เลย ‘ควาย’ไปเสียทุกอย่าง นอกจากวัสดุสิ่งแวดล้อมจะแย่มากแล้ว คุณภาพของคนที่มาตกคั่งอยู่ในห้องนี้ก็ดูจะควายๆ พอกัน ความตั้งใจเรียนมีน้อยมาก แต่เรื่องหยอกล้อคำตอเตะถีบกันเนี่ยสุดๆ กันเลยละ เกิดมาก็เพิ่งเคยพบ !

บรรยากาศในห้องเรียน บ่อยครั้งมากที่มีการล้อเรื่องพงเรื่องแฟนกัน

“ไอ้เหียนรักอีจิ้น” ไอ้มานพคนลื้อ

“ไอ้่นพรักอีจิ้น” ไอ้ศักดิ์ก็ลื้อต่อ

“ไอ้ศักดิ์ก็รักอีจिनเหมือนกันโว้ย” ไอ้เหียน ไอ้นพก็ลื้อกัน ไปมาเป็นวัวพันหลัก แล้วก็ยังมี
อีกบางคน โคนพ่วงเข้าด้วย เช่น ไอ้พหล ไอ้สมคิด เป็นต้น

การลื้ออย่างนี้มีทุกวัน วันละนับครั้งไม่ถ้วน บางครั้งขณะที่ครูยังไม่เข้าสอน ไอ้ที่หยอก
ลื้อเตะถีบก็ถีบเตะกันไป ไอ้ที่ชอบไปแอบถ้ามองสาวห้อง ข. ตามร่องกระดานฝาหลังห้อง ก็ลื้อ
กันไป แล้วก็จะมีคนคอยตะโกนลื้อกันให้ได้เงินอายุเพิ่มอีกต่างหาก

“ไอ้เหียนแอบมองอีจिन”

อีกสองสามคนก็ลื้อตาม ไอ้เหียนอายุก็เลยเสตะโกนตอบโต้เอาคืบข้าง

“ไอ้นพหึงอีจिन ไอ้เรงรักอีจिन ไอ้ศักดิ์ก็แอบรักอีจिनเหมือนกันโว้ย.....”

มันก็มีไหวพริบปฏิภาณหากคนมาพ่วงแก้อายของมันไปจนได้

ได้ฟังยั้งมาตั้งสองสามเดือน มีแต่อีจिन อีจिन กับอีจिन แถมอีจिनยังถูกเอ่ยให้เป็นแฟนของ
ใครต่อใครอีกหลายคนในคำลื้อ

‘ทำไมถึงต้องมีแต่อีจिन กับอีจินวะ’ เราเริ่มเกิดความฉงนสนเท่ห์อยู่ในใจ(ก็คนต่างถิ่นดี)
สงสัยมากๆ เข้า ซักอดไม่ไหว ก็เลยนึกอยากจะเห็นหน้า ก็ห้องติดกันแค่ฝาผนังแค่นี้
‘คนไหนวะมันชื่อจिन ? ’

วันหนึ่ง ช่วงจังหวะที่ครูยังไม่เข้าสอน ไอ้พวกจี้คือ เหียน มุ่งหมาย พรสวรรค์ ไอ้เบิ้ม
ไอ้ศักดิ์ มันกำลังถ้ามองห้อง ข. แล้วก็พากันหัวเราะกันคิกๆ คักๆ เราก็เลยอยากดูให้รู้ว่าพวกมัน
หัวเราะอะไรกัน..... จึงลุกจากเก้าอี้ไปถ้ามองส่องดูกับเค้ามั่ง

แค่แว็บที่ตั้งใจมองก็พบความจริงว่า

‘อ้ออ้อ สาวๆ ห้องนี้หน้าตาสะอาดสะอ้านสวยๆ หลายคนนะ ไม่มอซอเซาะกราว(บ้าน
นอก-ภ.เขมร) เหมือนห้องเราแฮะ ก่อนหน้านี้อก็ได้แต่มองผาดๆลึ่มสังเกตุชะลิบ’

“เหียนๆ “ เราเขยิบไปใกล้ไอ้เหียน “คนไหนวะที่ชื่อจिन “

“โน่นไง” เหียนทำมือชี้ประกอบ “นั่งโต๊ะลำดับที่สอง คู่กับสมพิณตัวโตๆ นะ”

“อ้อ คนที่ตัวเล็กกว่า ไช้มะ ?”

“เออ คนที่กำลังจับคู่กันผสมลืออยู่นะ เห็นปะ ?” ไอ้เหียนบอก

“อ้อเออๆ เห็นแล้ว”

‘ก็สวยหวานน่ารักดีนี่หว่า มิน่า ถึงได้ถูกจับคู่ไว้ใครต่อใครให้ประอะไปหมด’

ดูครั้งแรกยังค้างคาใจ ‘เอ...ก็สวยดี แต่สวยขนาดไหนวะ?’ ขอเพิ่มความชัดเจนอีก
หน่อยดี ก็เลยกลับไปหลังห้องก้มส่องดูอีกที(ก้มเบ็งๆ) แล้วก็อีกทีๆ

อ้ออ้อ..... ‘ก็สวยขนาดนั้น ก็หวานขนาดนี้ ทุกอย่างกำลังดีถูกใจฉันเลย..ใช่เลย
ไม่มีมากไป ไม่มีน้อยไป ประมาณนั้นเลย ใช่เลย’

อย่างที่ไท ธนาวุฒิ ร้องเป็ะเรยยย..... (แต่เราแอบร้องในใจมาก่อนตั้งนานวะ 555)

จากนั้นมา เราก็ผลอมาแอบดูอยู่บ่อยๆ ทุกวัน วันละนับครั้งไม่ถ้วน ขณะเดียวกันก็ต้อง
ระมัดระวังมิให้ใครจับพิรุธได้ว่าเราแอบมองใคร.....จู้ๆอายเขาดีวะ!

เล่นเป็น'อีแอบ' อยู่ทุกวันนี้เป็นเดือนๆ มันจะไปเหลืออาไร หัวใจเราเลยถูกระทำ
ซ้ำเราและคุ่มเป็ะ! แล้วเราก็ถูกนึกขึ้นได้ว่า

'พี่เต๋ว(พี่สะใภ้)เคยบอกว่า ถ้าสอบเลื่อนชั้นปลายปีได้ 60 %ขึ้นไป จะได้สิทธิ์เลื่อนไปอยู่
ชั้น ม.ศ.2 ข. นี่นา.....'

เราจึงเริ่มแอบวาดหวัง และวางแผนไว้ในใจ

'มึงคอยดู กูจะเอาให้ถึง 60 % ให้ได้ จะได้ไปอยู่ใกล้ๆ กะสาวจีน'

เราแอบคิด แอบหวัง แอบฝัน และแอบละเมอเพ้อบ้ออยู่คนเดียว ไม่ได้รู้จักเจียมบอดีเลย
'หมาเห่าเครื่องบิน ประมาณนั้นเลย!'

วัน เวลานั้น บอกตรงๆ เราไม่ได้มองดูสารรูปตัวเองเลย ตัวกระจ๊่อนๆ มอซอ โหลย
โทยสุดประมาณ ยังอาจหาญจะหมายปองดอกฟ้าแข่งกับคนอื่นเขาอีก

สมัยนั้น(2508) ทั้งโรงเรียนอำนาจเจริญมีนักเรียนฐานะดีจีจกรยานยนต์มาโรงเรียนเป็น
ประจำแค่สามคนเท่านั้น ก็เพื่อนๆ เขาทั้งนั้น และก็เรียนอยู่ในห้องเดียวกัน(สมพิณ กับจาวรธรรม)
ขนาดอาจารย์ยังมีจักรยานยนต์ไม่ถึงครึ่ง ส่วนรถยนต์ก็ยังไม่มียุคกะคัน

แล้วยังจะไม่เป็นหมาเห่าเครื่องบินไปได้ยังง้ายยย.. พี่น้องบองประโณน โจนเจ้าเอ๊ย...

แต่.....ทุกสิ่งย่อมมีข้อยกเว้น อุปสรรคเขามีไว้เพื่อให้แก้ไขป็นขำม มิใช่มีไว้ให้แบก
หรือยอมจำนนมิใช่หรือ แล้วยังเงี่ยจะให้เรายอมก้มหัวลิโรราบให้กับปัญหานี้ได้ยังง้าย.....

'กูจะใช้ความจนคั้นหารักไว้.....' เราแอบคิด 'จะใช้ความกระจอกวัดใจ ยอมตกม้าตายยัง
ดีกว่าไม่ได้ควบจี อี อี อี.....'

อย่าชี้ขาดเกินไปถ้าหมายรัก

ยอมออกหักสักทียังดีกว่า

คนไม่เคยมีรักแนบสักครา

ในอุราคงเสรำเหงาอาจิน

ออกหักยังดีกว่ารักไม่เป็นไว้ยยย.....

ความไม่รู้จักประเมินตน ประมาณตัวของเรานี้ย มันเป็นเรื่องธรรมชาติซะจริง จริง
พับฝ่า.....เป็นความอหังการของหมาวัดจะไล่ฟัดดอกฟ้า...55555

ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นจินตนาการเพื่อฝันของเราทั้งสิ้น จะสมหวังหรือไม่ก็แล้วดอกฟ้าจะโน้ม
กิ่งมาและปราณี

กลางเดือนสิงหาคม 2508 เฮียแต้มกับพี่แต้วได้มีกิจไปธุระที่ตัวเมืองอุบลฯ และยังได้ไปชม
ภาพยนตร์เจมส์บอนด์ 007 ในครั้งนี้ได้เมตตาพาเราไปเปิดหูเปิดตาไปกับเขาด้วย ระหว่างเตร่ไปมา
หน้าโรงภาพยนตร์เพื่อรอเวลาจะฉาย พี่แต้วก็ได้ปลีกตัวออกไปเลือกซื้อขนมของขบเคี้ยว

เมื่ออยู่กันตามลำพังพี่น้อง เฮียแต้มก็ได้เปรยกับเราว่า

“ซัย ถ้าจะมีเมียให้หาคนที่ป็นข้าราชการนะ ถึงจะดีอย่างเฮียนี้”

“ครับ” เราตอบรับอย่างเห็นด้วยเต็มร้อย

เพราะพี่แต้วก็เป็นพี่สะใภ้ที่คืน่าเคารพรักเป็นประจักษ์อยู่แล้ว แต่ไม่เคยคาดคิดว่าความ
เชื่อนี้มันจะฝังหัวเราได้อย่างเหนียวแน่นเหลือเชื่อจริงๆ ในตลอดอีกหลายปีต่อมา

‘จะคิดหาภรรยาก็ต้องเป็นข้าราชการเท่านั้น’ กระทั่งแฟนเก่าเขาตัดพ้อเข้าให้ในทำนองว่า
‘ซัยไม่มีใจ ไม่จริงใจ และไม่จริงจังกับเขา’ โถ ๆ ๆ.....

ความรักความจริงใจอันบริสุทธิ์

เหนือกว่าศาสตราวุธเป็นไหนไหน

ที่กล่าวมาทั้งหมดล้วนจริงใจ

ที่จะกล่าวต่อไปล้วนสัจจะ.....นะจ๊ะ

เชือดไก่ให้ลิงดู

‘เมื่อมีกติกาเป็นอุปสรรค ใจที่เปี่ยมรักก็ต้องมีวิธีชนะ’

ประมาณเทอมกลาง รายการ ‘เชือดไก่ให้ลิงดู’ ก็อุบัติขึ้น ! (สมัยก่อนเขามีสามภาคเรียน) เป็นเรื่องชู้สาว ไร่คาวโลกีย์ แต่ก็ยังถูกเขียนตีประธานต่อหน้าสาธารณชนที่หน้าเสาธง เหตุเกิดในเช้าวันหนึ่งของเดือนสิงหาคม

หลังพิธีเชิดชูธง-สวดมนต์เสร็จ ก็เห็นอาจารย์ใหญ่(สุจริต จันทกานูญณ์)ออกมาขึ้นบนลานเด่นเป็นสง่าหน้าเสาธง วันนี้ในมือถือไม้เรียว ใบหน้าเครียวขมริม แล้วก็ประกาศด้วยสุรเสียงอันดังว่า(สมัยก่อนใช้ปากเป่านะ ยังไม่มีการใช้เครื่องขยายเสียง ถ้าเป็นสมัยนี้รับรองไปไม่รอดแน่)

“นายนำพล และนางสาววันวิสาข์ ออกมานี่”

ทุกคนเงิบกริบ คาดออกว่าจะมีเหตุร้าย พี่นำพลนั้นตัวใหญ่และอ้วนมากกกกส์ ผิวดำคล้ำ หน้าตาก็จี้วี้จี้เห่ ส่วนสาววันวิสาข์นั้นเข้าจั้นสวย ขาวเปล่งปลั่งอวบอ้อมสยิมก็ยเต็มพิกัด ผ่านการประกวดร้องเพลงได้รางวัลชนะเลิศจังหวัด อุบลราชธานีมาหมาดๆ อีกต่างหาก

เมื่อทั้งสองคนเดินไปถึงเวทีที่ยกสูงตรงฐานเสาธง อาจารย์ใหญ่ก็ประกาศก้องกังวาลต่อ “เนื่องจากวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ที่ผ่านมา นายนำพล(ม.ศ.3 อันเป็นชั้นสูงสุดสมัยนั้น)ได้จ้จกรยานซ้อนนางสาววันวิสาข์ซึ่งเรียนห้องเดียวกันไปเที่ยวที่อ่างเก็บน้ำ และที่พุทธอุทยาน ถือว่าเป็นพฤติกรรมเชิงชู้สาวอันไม่สมควรอย่างยิ่ง จึงต้องลงโทษเพื่อให้ทราบจำ และเป็นเยี่ยงอย่างแก่คนอื่นฯ “ แล้วอาจารย์ใหญ่ก็หันหน้าไปถามจำเลย

“ที่ครูพูดมาถูกต้องมั๊ย ?”

“ไม่ถูกต้องครับ” นำพลตอบอย่างกล้าหาญมั่นใจ “ผมไปกับเพื่อนๆ ในห้องอีกหลายคน ไม่ได้ไปกันตามลำพังแบบชู้สาวนี่ครับ”

“มันก็ไม่เหมาะที่เธอไปจ้รถโดยมีผู้หญิงซ้อนท้ายแบบนั้น”

“ก็เพื่อนๆ กันทั้งนั้นนี่ครับ รถจักรยานก็มีไม่ครบคน จึงต้องซ้อนกันไป”

“ถนนก็เป็นเนินสูงๆ ต่ำๆ “ วันวิสาข์ช่วยแสดงเหตุผล

“พวกหนูบางคนก็ยังไม่ค่อยจะไหวด้วยค่ะ”

“แต่โรงเรียนเขามีกฎระเบียบห้ามชายหญิงซ้อนจักรยานกัน เธอก็รู้”

ทั้งสองเลยคอดกเถียงไม่ออก แต่ถ้ามีปฏิภาณไหวพริบกว่านี้ก็คงได้โต้ตอบไปให้พอหลุด ข้อกล่าวหาครั้งนี้ได้ว่า “อาจารย์ใหญ่ครับ ถ้าอาจารย์เป็นสาวสวยเจ๊ชายที่มีรูปร่างและหน้าตา เป็นอาวุธอย่างผมนี่ อาจารย์อยากจะรับรักมั๊ยครับ พวกผมก็พากันไปในฐานะเพื่อนฝูงจริงๆ สาบานได้ ถ้าจะไปอย่างชู้สาวเขางงไม่ไปกับผมหรอกครับ”

แต่เพราะความเป็นเด็กที่ยังด้อยประสบการณ์ ด้อยปฏิภาณไหวพริบ ก็เลยจ๋านนด้วยเหตุผล ที่จะไปได้แย้ง สุดท้ายอาจารย์ใหญ่ก็ใช้ไม้เรียวขยับชี้สั่งการ

“มา มายืนตรงนี่” อาจารย์ใหญ่เรียกให้ไปยืนตรง ‘ลานประหาร’ เป็นพื้นยกสูงกลางเสาธง เพื่อให้ให้นักเรียนทุกคนได้เห็นกันทั่วๆ จะได้เป็นการปรามไปในตัว

“เอามือกอดคอก” ครูใหญ่สั่ง

เมื่อทุกอย่างพร้อม ท่านก็เงื้อไม้เรียวขึ้นสุดแขน และก็เหวี่ยงตัวตกลงทันทีด้วยความเร็ว และแรง เสียงไม้เรียวตัดกับอากาศดังเพียว ก่อนจะมีเสียงควับ ตามมาสามครั้ง

ควับ! ควับ! ควับ!

เล่นเอาพวกเด็กๆ ม.ศ.1 ซึ่งยืนแถวหน้าๆ ซึ่งยังไม่ประสีประสาหลับตาเสียวสะท้านอย่างแรง! จากนั้นก็เรียกสาวซ้อนท้าย(จักรยานทำพิช)มารับการเขียนประจานเช่นกัน

เราเองถึงกับตะลึงงัน เซ่อแตกัส! หนาวสะท้านไปเลยอะดิ แต่จะให้เข็ดหลาบเลิกกลา สำหรับเราเร็ววาววาว บอกตรงๆ ได้เลยว่า **เจ้าอย่าหวัง.....’**

ห้ามมดอย่าให้ตอมน้ำตาล

ห้ามความงออย่าให้เกี่ยวกับข้าง

ห้ามถนนอย่าให้เป็นเส้นทาง

ค่อยมาขวางเรื่องรักออกจากใจ

ห้ามคนมีท้องอย่าให้คลอด

ห้ามมอดเล็กคิดกัดไม้

ห้ามแมลงอย่าเร่งแสงไฟ

จึงมาห้ามขีดชัยไฟจงจิตย์

‘ตด’ มันออกจากกรูกันไปแล้ว จะให้ไปความยัดใส่กันคืนได้หังได้เถ่า แม้จะหนาวสะท้านจากการลงทัณฑ์ มันก็ต้อง ‘หน้าเดิน’ อยู่ดี 5 5 5.....

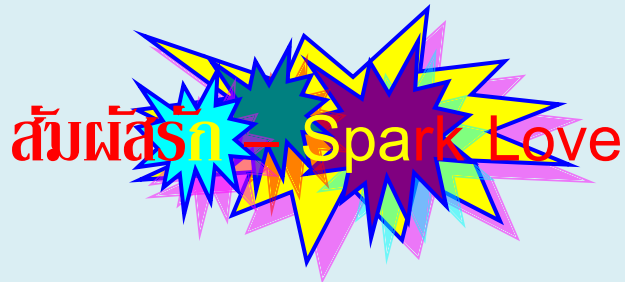
‘เมื่อมีกตึกาเป็นอุปสรรค ใจที่เปี่ยมรักก็ต้องมีวิธีชนะ’ (แต่หนูๆ อย่าไปทำตามนะจ๊ะ)

เพราะเราถือคติที่ว่า **รั้ววัยเรียนเรียนรักจกออกกรส**

เอาแต่เรียนเลียหดรลชีพร่อย

เอาแต่รักเสียนิสัยโทกรินย่อย

เรียนไม่ลอรักไม่ขาด...ปราศทุกขภัย (ว่าไปโน่น.....)

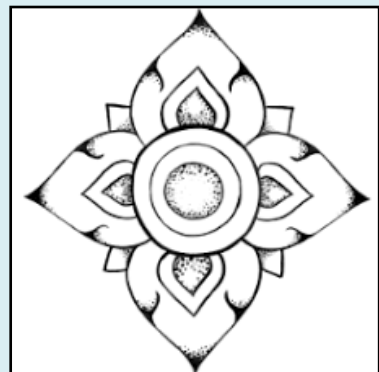

‘สัมผัสใหม่’ ของหนุ่มสาว ใครไม่เจอ ไม่รู้!

บ่ายวันหนึ่ง ขณะนั้นเป็นชั่วโมงเรียนศิลปะเรื่อง ‘การแกะสลัก’ โดยกำหนดเอาสบู่ก้อนมาเป็นวัสดุฝึก พร้อมกล่องเครื่องมือแกะสลักตามที่**อาจารย์ปรีชา**ได้สั่งการไว้ในชั่วโมงที่แล้ว

รูปที่กำหนดให้ใช้แกะสลักคือดอกประจํายาม เพราะดูจะง่ายที่สุดสำหรับการฝึกหัดชิ้นเริ่มต้น เนื้อสบู่ดูไปก็คล้ายๆ กับก้อนขี้ผึ้งจึงแกะได้ไม่ยากนัก แต่จะแกะสลักได้สวยหรือไม่เพียงใดก็ขึ้นอยู่กับฝีมือและความถนัดและอุปนิสัย(ใจร้อน-เย็น)ของแต่ละคน

เหตุที่จะทำให้เกิดกลายเป็นเรื่องนิยายรักซั๊กสาวตาม **‘ตำนานอาจารย์ชิง’** ก็มาบั้งบั้งกันอีกแล้วละคะร้าย ไม่เชื่อก็ลองติดตามดูดี.....สิๆ (อายเหมือนกันเด้อ.....)

เมื่อนักเรียนทุกคนในห้องเริ่มลงมือแกะสลักไปได้สักครู่ เศษสบู่จากการแกะของแต่ละคนก็เริ่มเกลื่อนกล่นอยู่บนโต๊ะ บางคนก็เริ่มรู้สึกว่เศษสบู่ซั๊กจะเกาะกระร่าคาญก็บีดมันทิ้งลงที่พื้นห้องซึ่งเป็นดินปนทราย ทำให้เรารู้สึกนึกเสียดายยิ่งนัก

‘มันยังสามารถนำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่นได้อีกนี่นา.....’ เราก็คิดไปตามประสาคนออกจระเหินยว(ก็เตี้ยแม่สอนกันมายังงี้นี่นา)

เพื่อไม่ให้ของที่ยังมีคุณค่าต้องถูกทำลายไปมากกว่านี้ เราจึงเอาแผ่นกระดาษมาม้วนทำเป็นกระทงทรงกรวยแล้วก็บีดเศษสบู่จากบนโต๊ะของตัวเองและโต๊ะข้างๆ ของเพื่อนมาลงกระทงเป็นปฐมฤกษ์ จากนั้นก็ออกเดินไปตามโต๊ะต่างๆ

“เฮ้ย เศษสบู่นี้จะเก็บเอาไว้มัย?” เราก็ลองถามหยั่งที่ท่าเพื่อนๆ ดู

ซึ่งทั้งหมดก็ไม่มีใครต้องการจะเก็บ เราก็เลยกวาดเก็บเอากลับบ้านได้เป็นหอบขนาดใหญ่ (สมัย2508 โน้นยังไม่มียางพลาสติกหุ้มห่ออะเต๋อ) โดยมุ่งนำไปใช้สำหรับล้างถ้วยจานแทนผงซักฟอกเป็นหลัก ซึ่งเป็นหน้าที่ประจำของชั้ยนั่นเอง นอกนั้นก็ใช้ชำระรองเท้า ถุงเท้าเพราะช่วยดับกลิ่นได้ดี อีกต่างหาก หอบเอามาได้ตั้งเกือบครึ่งปีบ่นะ(หอบมาได้ยังไงตั้งขนาดนี้ ทุกวันนี้ก็ขยับก็ยังไม่ค่อยงายๆ ตัวเองอยู่เลขอะ 555

วันรุ่งขึ้น 14.00 น.ก็เป็นชั่วโมงเรียนศิลปะการแกะสลักของห้อง ข. อีกเช่นกัน เราได้ไปแอบลอบสังเกตตามร่องฝากระดานกั้นห้องเห็นพวกห้อง ข. กำลังแกะสลักสนุกกันถ้วน เศษสบู่จากการแกะสลักก็เคลื่อนกล่นอยู่บนโต๊ะของแต่ละคนเช่นเดียวกับห้อง ค. เมื่อวานนี้ เราจึงเกิดไอดียั้งยั้งขึ้นมาอีกทันที (เรื่องยั้งยั้งละฉลาดนัก ที่เรียนสนุกไม่ยั้งจะรับทาน 'ไอ้อ๊อบอาย.....')

เอ.....เข้าไปใกล้ๆ ดูหน้าสาวจิน ขวนเขาพูดคุยบ้างก็น่าจะดีนา.....'

ขณะที่ห้องเราครูยังไม่มาเข้าสอน เราจึงรีบความหาแผ่นกระดาษเพื่อฉวยโอกาสเข้าไปใกล้ๆ สาวจิน ก็จะเอากระดาษไปห่อสบู่ดูสาวซันริงไซด์(ringside)ให้เห็นจะจะ เพราะแอบดูอยู่ห่างๆ มันก็ยั้งค้ำคาใจนะ (สมัยปี 2508 ยางพลาสติกหุ้มห่ออะเต๋อไม่มีหรือกนะหนุๆ)

ช่วงแรกที่ศรัทธายังปักไม้ลึง จิตก็คึกคะนองกล้าหาญชาญชัยจะไปทำเหมือนหมาหยอกไก่ก็ยั้งพอได้ แต่เมื่อศรัทธาเริ่มปักลึงในตอนต่อๆ ไปก็ติดตามดูเอาหะ

ยั้งฉลาดขนาดสุนัขไม่รับประทานเอาเลยจริงจริงงงงงงงงงง..... ไอ้ชิงทิงนอนนอยเนี่ย...

ขั้นแรกเราก็ต้องเข้าไปทางมะลิ เพื่อนสาวข้างบ้านเพื่อไต่ 'สะพานรัก' ก่อน มะลินั่งอยู่แถวหน้ากระดานฝั่งซ้ายอยู่ใกล้ๆ กับสาวจินที่นั่งอยู่แถวสอง

โชคดีที่สถานการณ์เป็นใจอย่างสุดๆ คือว่าครูโกสุมที่จะเข้าสอนวิชาภาษาไทยห้องเรากียังไม่มา ครูปริษาที่สอนห้อง ข. ก็ออกไปไหนไม่รู้ น้ำขิ้นก็ต้งรีบตัด เราจึงรีบดำเนินการตามแผนทันที

"ลิ(มะลิ) เศษสบู่นี้จะเก็บไว้มะ?" ก็พูดกันหัววนๆ เป็นปกคิอย่างนี้แหละ พุดเพราะๆ ได้ที่ไหน มันก็ผิดสังเกตไป เดี่ยวจะถูกโหน้เอาจนไก่อ่ต้นไปเท่านั้นเองนะดี....ฮึๆ (อายนะเดื่อ)

ปากพุดหาแต่ก็ปรายตาต่อไปทางสาวจินโดยอัตโนมัติ พอดีกับที่สาวจินเหลือบมองสวนมาสายตาทะทกกันเข้าจ้งเบอร์ ไฟรั๊กถูกระบายอย่างแรงส์(ไม่เชื่อก็อย่าเชื่อ..ลิลิ) กระทั่งจิตใจไหวหวั่นจนมือไม้สั่น ไปหมด กำสบู่ใส่กระตกรวยก็เลยหกเรียรด เฉชะบุญที่ยังไม่มีใครใส่ใจสังเกตพบ(พวกเขายังไม่แก่แคดแรดเหมือนเรามั้ง)

จากนั้น เคียวโตะโน้นก็เรียกเราไป โตะทางซ้ายก็เรียกเรามา โตะข้างหน้าก็กวักมือ วนไป มาจนหัวหมุนกระทั่งเราผลอิมเข้าห้องเรียนของตนเอง ไปเลยอะดิ ครูโกสุมาเข้าสอนตั้งแต่เมื่อไรเลยไม่รู้เรื่อง และที่สำคัญอย่างยิ่งอีกอย่างก็เพราะ

‘ก็ยังไม่ได้เข้าไปที่โตะเป้าหมายเลยนี่นา จะให้กลับไปห้องเรียนได้ยังงัยยยยย.....’

เราจึงแกล้งวนเวียนไปบ้านเปียนอยู่ใกล้ๆ แต่กับโตะสาวจิน เพื่อหวังรอเทพีแห่งโชคชะตา จะประทานพร โตะที่อยู่ห่างๆ มันเรียกก็แสร้งทำหูทวนลมไปชะบัง กระทั่งสาวสมพิณเพื่อนสนิทสาวจินเอ่ยปากเรียก

“มาเอาที่โตะนี้น่าแน” เอาในที่นี้คือเอาเศษสบู่กะระรานบบบบบ มิใช่ ‘อย่างอื่น’ สมพิณจึงนับเป็นเทพีแห่งโชคคนที่สอง(ต่อจากมะลิ)

“ครับๆ “

เราก็รีบกุ๊กก๊อเข้าไปบรจกอบ โขยสบู่เข้าห่อกระดาษอย่างช้าๆ พร้อมกับเหลือบสายตามองสาวจินเป็นครั้งคราว รอนาที่ทองจากปากอันจิ้มลิ้มของเธอเองบ้าง

‘อืมมม...ยังมองคักๆ ก็อึ้งสวย ตาก็หวาน ผิวก็ขาวสวยสวยปิ้งกะคิงคิงโป๊ะ’ เราคิด

สมพิณคงเห็นเราทำอึดอาดขี้ดขาดไม่ทันใจก็เลยลงมือช่วยกอบใส่ให้อีกแรง อาจเป็นเพราะมือเรากวาดมาแต่ตาผลอไปมองแต่สาวจิน เศษสบู่บางส่วนเลยหล่นออกนอกกระทงลงพื้นทรายไปบ้าง พาให้สาวๆ เขาหัวเราะขำในความมกเงินเป็นเคื่อของเราไปชะฉิบ!

‘เข้าทำนองทิ้งขยะไม่ลงถึงจะผิดหวังเรื่องความรักชะละ่มั้งกู... ไอ้อ๊อ้อายเอ๊ย.’ เรานึกสบล

และแล้ว...สวรรค์ก็มีตา ฟ้าก็เป็นใจ คลให้สาวจินผู้เลอโฉมเอื่อนวิจันไพเราะเพราะพริ้งออกมา(เป็นภาษาลาวท้องถิ่น) จนค้ายยยย.....

“เอาโตะนี้น่าแน” (เอาที่โตะนี้ด้วย) เสียงเบานุ่มนวลชวนฟังลลลลล.....

เด็กอีสานบ้านนอกพูดกันเขาไม่ค่อยจะมีคะ ขา หรอกนะท่าน มันจะเข้าข่าย ‘คัจฉริต’ เพียงแค่นี้ก็ทำให้หนุ่มเขมรสุรินทร์เก็บไปนอนหลับฝันเปียกเอ๊ย...ฝันหวาน ได้ตั้งหลายคืน แร้ววาวว.....อะฮ้า

เราก็เลยต้องโน้มตัวเข้าไปกอบโขยเศษสบู่ที่บนโตะตัวด้านในของสาวจินต่อ ตามองไปใจก็ยั้งสั่นสะเทือน พามือไม้สั่นไปด้วย เราเริ่มออกอาการงะงะงะกระทั่งข้อศอกเลยผลอไปชนเอาก่อนสบู่ของสมพิณที่ได้แกะสลักไปบ้างแล้วบางส่วนหล่นลงพื้น

“ไอ๊ะ.....ขอโทษเด้อครับ” เรารีบก้มเก็บส่งให้เธอคืนอย่างรวดเร็ว

เดชะบุญที่พื้นห้องเป็นดินทราย งานก้อนสบู่จึงมิบุบแตกเสียหายแต่อย่างใด แต่กลับเรียกเสียงหัวเราะจากสาวๆ กลุ่มนั้นได้เพิ่มอีกตะหากเนาะ

ยิ่งพวกเขาพากันจำ เราก็กลับยิ่งตื่นเต้นทำชุ่มชุ่มหนักขึ้นไปอีก ระหว่างที่สาวจินยื่นมาเข้ามาช่วยปิดกวางเศษสบู่ให้มากองรวมกัน มือของเราก็เผลอไปสัมผัสกับมือของสาวจินเข้าเต็มๆ เธอเหลือบมองมา ลูกกะตาก็จะเอ๋อเบบี้เต็มบึ้ง

“ขอโทษครับ”

เราก็ตกใจในรสสัมผัสอย่างแรงเช่นกัน รู้สึกว่ามือสาวจินช่างนุ่มนวลชวนชานอย่างประหลาดเหลือเชื่อ เหมือนกระแสไฟฟ้า(รัก)ที่สปาร์ก(spark)ให้ชานชาไปทั่วสรรพางค์

โดยเฉพาะที่ ‘หัวใจ’ อะหิยขยขย.....

‘ปิดติไว้.....เกิดมาก็เพิ่งเคยพบ’ เรานึกในใจ ‘มิน่า.....ไอ้พวกหนุ่มสาว(ยุคปัจจุบัน) ที่ได้สัมผัสกันใหม่ๆ มันถึงได้มาสาวท กันเป็นบ้าเป็นหลัง’

ยิ่งแต่ไอ้พวกที่เกินเลยถึงขั้น ‘ได้เสีย’ กันใหม่ๆ มันถึงได้ทำสวีท(sweet – หวานชื่น)กันจนน่าเกลียด เดินไปก็จับมือถือแขนโอบประคองกันไป เวลาซ้อนรถมอเตอร์ไซด์ก็กอดรัดอัดประชิด สองขาสาวหรือก็หนีบหนุ่มคนขับแนบแน่น สงกะสัย ‘กลัวหลุด’

กระทั่งมีผู้(เลือก)รู้ ได้กล่าวเป็นMotto(ภาษิต-คำพังเพย) จากการนั่งซ้อนรถมอเตอร์ไซด์ของหนุ่มสาวยุคนี้ไว้ว่า

นมตำ - ห่าจิ้ม, นมทิม - ห่าแทง, นมตำ - ห่าแตะ หรือ นมติดหลัง ถึงตำปีเมื่อไหร่ล่ะก็ ไม่มีเหลือ (ขอถ้อยที่ไม่สุภาพ)

เขาหมายถึง

- สตรีที่นั่งซ้อนท้ายจักรยานยนต์แล้วกล้านั่งชิดเอาอกไปคั่นติดหลังของผู้ชายได้นี้ เข้าข่ายที่ภาษาชาวบ้านเขาเรียกขานกันว่า ‘อีไม่เหลือ’ ภาษาลาวก็ว่า ‘อีบ่เหลือ’ ภาษาจีนก็ว่า ‘อีเหลียวเหลียว’ ภาษาอังกฤษปนลาวเขาก็ว่า ‘Easy บาย’ เป็นต้น
- ส่วนกรณีที่นั่งมอเตอร์ไซด์ซ้อนสาม ประเภท หนึ่งหญิงสองชาย และหญิงต้องมานั่งหน้าสุด เพราะแฟนคนขับไม่ยอมให้ชายอื่นมาร่วมเบียดอัดคั่นกัน ‘กูชนคนเดียวก็พอ’ ถ้าเป็นมอเตอร์ไซด์คันผู้ชาย ถังน้ำมันก็ต้องคั่นปีแน่นอน เป็นตำแหน่งที่.....หญิงคิมิยางอายเขาไม่นั่งกันหรือ.....สิบอกให้
- “อาจารย์ครับ” นักเรียนคำถาม “แล้วถ้าเป็นหนึ่งหญิง สองชาย โดยผู้หญิงนั่งอยู่ตรงกลางล่ะครับ?”

“กะหรี น่ะสิครับ” (ขอถ้อยตรงไปหน่อย) ทำเอานักเรียนฮากันครืน เด็กสาวๆ สมัยนี้เขาก็ฟังกันได้หน้าตาเฉยเลยนะ แกรมยังกล้าแย้งได้อีกนะ

“หิ...อาจารย์ คนธรรมดาที่มีนะคะ”

“ผู้หญิงดีๆ ไม่มีใครเค้ากล้าทำหรือก กะหรืออาชีพส่วนใหญ่ก็ยังไม่กล้าทำเลย เค้าอายุผู้คนนะ นอกจากพวกที่เป็น ‘กะหรี่โดยสันดาน’ เท่านั้นแหละ แม้ไม่ใช่กะหรี่อาชีพ แต่สันดานมันใช่ ขางอายุมันก็น้อย พวกเราที่เป็นนักเรียนก็ให้สำรวจระวังเอาไว้บ้างนะจ๊ะ (ยกเว้นกรณีที่เป็นรถครอบครัว หรือเหตุสุดวิสัยอย่างอื่นๆ นะคะร้ายบบบบ.....)

แต่เรื่องนี้มิใช่เรื่อง “ไอ้จู้กับจิม” หรือ “ไอ้จิมกับไอ้จู้” แต่อย่างไร ก็ขอเดินเรื่อง **ห้องเรียน – หัวรั้งต่อไปนะคร้าบแควนๆ**

ความเดิมที่ว่า..... ‘สัมผัสใหม่’ ถูกคลิก ก็เกิดอาการระริกกระริวไหวในอก หัวใจเลยตก หล่นตุ๊บอยู่ตรงนั้นตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา..... (แม้ทีแล้วจะหาว่าไม่ ฮีๆ)

ในที่สุด เราก็จำต้องตัดใจออกมาอย่างอาลัยอาวรณ์ เป็นที่สุด เพราะครูโกสุมที่กำลังสอนอยู่ห้อง ค.ท่านเมตตาส่งคนมาสนทนาควายหลงคอกอย่างเราให้กลับห้องเรียนนะดีเสียดายแม่ง! (อายุเค้าด้วย..555)

ผอญูได้มีบทกลอนอยู่สำนวนหนึ่งเพิ่งมาพบเห็น รู้สึกเข้าท่า มีคติเตือนใจวัยสะรุ่นได้ดีพอควร เลยเอามาเชิญชวนท่านร่วมพิศนา

ภัยของนักเรียน

เป็นนักเรียนเพียรศึกษาอย่ารัก
ถูกศรปักเรียนไม่ได้อย่างใจหมาย
สมาธิหักเหียนเตียนมลาย
ถึงเรียนได้ก็ไม่ได้เพราะฝีกวน

แต่เตือนกันสักเท่าไรก็ไม่เชื่อ
มันแรงเหลือรักร้ายหลายกระสวน
หลอกพ่อแม่มากมายหลายกระบวน
หน้าขานวลใจหยาบดำซ้ำละลาย

การเล่าเรียนเบือนหน้าคล้ายจะบ้า
ใช้เงินอย่างเทน้ำเทท่าหน้าใจหาย
ไม่เท่าไรใจกระด้างสิ้นยางอาย
หญิงหรือชายเรียนไม่ดีสิ่งนี้เอง

มีสัจจะ ทมะ และขันตี
กตัญญู กตเวที ออย่าโง่งง
รักพ่อแม่เพื่อนพ้องต้องยำเกรง
เรียนให้เก่งได้ยิ้มแป้นแก่ทุกคน

สรุป : “ความรักทำให้สมรรถนะทางการเรียนลดลง”

เด็กๆ อ่านแล้วได้แก๊งค์อะไรบ้างอะปาวววว.....?

อ่านแล้วคิดชีวิตจะพัฒนา อ่านแล้วเชื่ออาจเป็นเหยื่ออักษร.....เด้อ

ประกาศผลสอบไล่ปลายปี(สมัยนั้น สรุปผลแค่ปลายปีโป๊ะเซะ ได้ก็คือได้ ตกก็เป็นตก)

ปรากฏว่า

ห้อง ม.ศ.1 ค. มี 1 คน ที่ได้ขึ้นชั้น ม.ศ.2 ก. และมีอีก 4 คนที่ได้ขึ้นชั้น ม.ศ.2 ข. ดังนี้.-

สอบได้อันดับที่ 1. ค.ญ.จิตรรา ได้ 82 % ได้ขึ้นชั้น ม.ศ.2 ก.

สอบได้อันดับที่ 2 ค.ช.ชิตชัย ได้ 68 % ได้ขึ้นชั้น ม.ศ.2 ข.

สอบได้อันดับที่ 3 ค.ช.พหลเดช ได้ 67 % ได้ขึ้นชั้น ม.ศ.2 ข.

สอบได้อันดับที่ 4 ค.ช.วีระพงษ์ ได้ 64 % ได้ขึ้นชั้น ม.ศ.2 ข.

สอบได้อันดับที่ 5 เด็กชายนิวัติ ได้ 63 % ได้ขึ้นชั้น ม.ศ.2 ข.

(ที่สอบตกต้องซ้ำชั้นยังมีอีกร่วมสิบคน ถ้าเป็นสมัยนี้ะเรอะ ผู้บริหารระดับสูงท่านเอา
ตาย ในข้อหาทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงของโรงเรียน และผู้บริหารจะถูกตำหนิจากหน่วยเหนือ
ทำนองไม่มีประสิทธิภาพ บ้านเมืองนี้มันชักจะบ้ากันไปใหญ่แล้ว

ผลที่ตามมาก็คือมีเด็กมัธยมศึกษาตอนต้นอ่านหนังสือไทยไม่ออกก็มีให้เห็นเป็นประจำทุก
ปี ปีละหลายคน ‘**ตราบป**’ อย่างนี้จะหาหม่าซักตัวมารับผิดชอบก็ไม่มีระบบอับปรีย์เสงชวย!

แต่เมื่อผลการสอบของเราออกมาสวยหรูตามเป้าเช่นนี้ เรา ถึงกับชูสองมือร้อง ไชโย! ดีใจ
อย่างสุดๆ ความหวังที่แอบวาดไว้ก็บโกล้เข้ามาเร็ววาววว.....555.....!

สำหรับเราแล้ว เรื่องความรักถือเป็นเรื่องที่ต้องปกปิด เพราะมันผิดทั้งกฎบ้าน(พ่อแม่
ผู้ใหญ่ห้าม) ผิดทั้งกฎโรงเรียน ผิดทั้งกฎสังคม แต่.....มันก็ผิดกฎธรรมชาติด้วยแหละว่า.....

น้ำหมึกเป็นพิษ

หยุดหมึกเพื่อการศึกษา ดีกว่าหยุดน้ำตาเพื่อความรัก

ปีการศึกษา 2509 เราก็ได้ขึ้นไปเรียนห้อง ม.ศ. 2 ข. บนอาคารไม้สามใจนี้ ก็แอบกระหึ่มอึ้งย้งว่า

'คงไม่ต้องแอบๆ ซ่อนๆ มองสาวเป็นอีแอบเหมือนเก่า จะจ้องตาให้รู้ใจ จูนคลื่นภายในให้ตรงกันให้จงได้ คอยดู.....'

แต่ครั้นเมื่อเราได้มาเจอสภาพจริงเข้า ที่ไหนด้ายย...ย.....ย.....

'กลับจ้องมองลำบากมากยิ่งขึ้นกว่าเก่าซะอีก เพราะเพื่อนๆ ใกล้เคียงย่อมจะสังเกตเห็นแน่ (อายุเขาดูจะ) ถ้าผลอมองซุ่มซำม เพราะอยู่ในที่โล่งแจ้งด้วยกัน(เดี๋ยวจะมีคลื่นสอดแทรก) จึงสู้อยู่อย่างเค็มไม่ได้ แอบมองได้ร่อยเหาะกว่ากันเขอตี เสียขายส์แม่ง.....'

ในห้อง ม.ศ. 2 ข. นี้ มีบรรยากาศที่เปลี่ยนไปอย่างมากก็คือ นักเรียนห้องนี้มีระเบียบเรียบร้อยกว่าห้อง ค.

เยอะส์ การหยอกล้อกระโดดถีบ-เตะกัน ปล้ำพืด หมัดเท้า

เข้าศอกก็ไม่มีอีกแล้ว(คงจะเป็นเพราะวัยที่โตขึ้นด้วยมัง) มีพลเดชเพื่อนสนิทจากห้อง ค.มาอยู่เคียงข้างพอทำให้เราได้อุ่นใจไม่ว่าเหว่

ห้องเรียนที่เราได้ขึ้นไปอยู่บนอาคารไม้ถาวรชั้นล่างปีกตะวันออกสุด (สมัยนั้นก็มีการถาวรสองชั้นอยู่อาคารเดิวนี่แหละ) ส่วนโต๊ะเก้าอี้ที่เรานั่งเรียนตั้งอยู่ริมหน้าต่างลำดับที่ 3 จากด้านหน้าคู่กับพลเดชเพื่อนเลิฟ ถือว่าเป็นตำแหน่งสุดโปรด เพราะจะคอยหยอกล้อกันมังก็พอจะได้ จะตั้งใจเรียนก็ใกล้ชิดครู-กระดานดำพอเหมาะ ไม่ต้องเจอฝุ่นชอล์กกับฟอยน้ำมันต์(ครู) ขามเซ็งๆ เกรียดยๆ ก็มองออกนอกหน้าต่างเพื่อผ่อนคลายบรรยากาศได้บ้าง

ด้านหน้ามีไอ้สง่า เส้นเศษ(เดิมห้อง ก.) ช่างเจรจาสนุกสนาน จริ่งใจเต็มร้อยหยอกล้อกัน
มันสระระดี ไอ้นี้เขียนหนังสือตัวเท่าหม้อแกงแต่ก็สะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยดี

กับไอ้หัง(สุรศักดิ์)ลูกแจ๊กเข่ง(เจ้าของโรงหนัง + โรงสี) คุยสนิทกันกับมันม้ามาก แต่ไม่เคยได้ดูหนังของมันฟรีเลยพับผ้า.....

ด้านหลังมีไอ้เอ๋ม (ชัญญา จันทพันธ์) ผู้มีแอ็คชั่นเหมือนคิงคอง(แต่ก็ไม่ยกกะมีใครกล้า
ล้อเลียนมันแะ) เป็นนักฟุตบอลหมายเลข 1 ของโรงเรียน(เทียบชั้นมาราโดนา-เมสซี่ได้เลย) และ
มีฝีมือเขียนป้ายโฆษณาภาพยนตร์ระดับมืออาชีพให้กับแจ๊กเข่ง ฝีมือที่เราพอมืออยู่บ้างในปัจจุบัน ก็มี
พื้นฐานมาจากมันนี่แหละ ไอ้มันชอบหยอกล้อยั่วเย้าว่าเราเป็น 'ไอ้ไทยโลก' เพราะเราพูดสำ
เนียงลาวไม่แข็งแรง พูดกึ่งลาวกึ่งไทย

'ก็ที่บ้านภูเขาก็พูดสำเนียงอย่างนี้กันนี่หว่า...บักท่ามึงเอ๊ย.....'

คนที่นั่งหน้าสุดก็คือวิจิต บุญพูน เรียนเก่งสุดของห้อง สุภาพเรียบร้อย และมีความ
รับผิดชอบสูง จึงได้รับตำแหน่งให้เป็นหัวหน้าห้อง (บ้านเดิมอยู่ที่บ้านน้ำปลีก ทางไปยโสธร)

ไอ้สมพงษ์ (แจ๊กสามแก้ว) พูดคุยสนุกสนาน โดยเฉพาะเรื่อง 'ประสบการณ์กาม' เขาละ
'เจ้าพ่อโลกีย์ + ลามกศาสตร์' ตัวจริงขนานแท้และดั้งเดิม เสียขายที่อายุสั้นต้องมาควนจากเพื่อนๆ
เพียงในอีกไม่กี่ปีต่อมา

ไอ้สุวรรณ นี่แหละชายเมืองสิงห์ประจำห้อง(แต่มีบางคนถือว่าเป็น 'ชายเมืองลิง') วาง
เมื่อไหร่เป็นได้ยืนเพลงชายเมืองสิงห์จาก 'ชายเมืองลิง' ลอยวนมาจากด้านหลังห้องทั้งปี

แต่มีอยู่เพลงหนึ่งที่เราแอบชอบใช้ละเมอเพื่อครวญถึงสาวจินบ๋อยสุด ยังจำเนื้อเพลงได้
จนถึงบัดนี้เลยที่ว่า.....

ชาติก่อนเราเคยร่วมเรียงเกีบดอกไม้วรรณ

แต่ว่าเราสองคนไม่สนใจต่อบาตรร่วมขัน

ชาตินี้เราสองเราสองจึงต้อง โศกศัลย์

รักกันชอบกันไม่ได้กันบุญเรานั้นไม่พอ.....๑๗๑

และไอ้สุวรรณก็ยังเป็นสุดยอดของนักฟุตบอลของโรงเรียนอีกด้วยเช่นกัน คู่กับไอ้รังสรรค์
เพื่อนใกล้บ้าน ถ้าเทียบกับปัจจุบันก็คงจะระดับโรนาลโด, โรนาลดีญโญ, เบคแฮม ซีดานหรือเมส
ซี่ประมาณนั้นเลย ไม่เชื่อก็ลองไปถามคนอำนาจเจริญคุณนั่นคุณดี.....55555

เข้าใจว่ามันคงแอบรักสาวในห้อง ม.ศ. 2 ข. ซักคนเป็นแน่ เลยหวังจะโชว์แม่ไม่เพลงไทย
โดยใช้เสียงเพลงเป็นสื่อกระมัง แต่ถ้าเป็นจงจิตย์ของกูละก็ กูคงต้องลงทุนไปฝึกร้องเพลงและเตะ
บอลแข่งกับมันเป็นแน่ แต่มันก็อุปไตได้มิดชิดดีเหลือเกิน เลยไม่รู้ว่ามันแอบชอบสาวคนไหนกัน
แน่

ส่วนสาวๆ ห้อง ม.ศ. 2 ข. แล้วไม่อยากจะเซด(said)เลย ล้วนแล้วแต่สวยๆ เพียบ เช่น จงจิตย์(คนนี้สุดสวยอะ) สมพิน, มะลิ, ยุพเรศ และอีก 5 แมลงวรรณ คือ ปิยวรรณ, ฉวีวรรณ, จารุวรรณ, อรวรรณ และไอ้สุวรรณ 555

สงกะสัย ก่อนที่จะพิจารณาให้สิทธิ์สมัครเข้าเรียนคงต้องผ่านการประกวดด้านความงามกันก่อนด้วยกรรมัง เราเลยรู้สึกเหมือนอยู่ท่ามกลางดงแมลงวันเอ๊ย...ดงบุปผชาติที่คาราคาซัง จึงถูกโรคถูกโรคกับเราเป๊ะคริ คริ

ส่งผลให้เราต้องเป็น โรคภูมิแพ้(ความสวย)เรื้อรังมาจนถึงปัจจุบันเรยขยแหละ.....อะแฮ่ม!

เพราะฉะนั้น เผลอแป็บเดียวเราก็เลยเพลิดเพลินเจริญ อารมณ์สนุกสนานกับบรรยากาศใหม่ไปอีกแบบของห้องนี้ จนลืมหืมเพื่อนเก่าชาวห้อง ค.อย่างไม่ได้ตั้งใจ(ขอประทานอำไพนานาเนเดื่อเสียว)

มี **Dirty Joke** (ตลกสัปคน) อยู่เรื่องหนึ่ง ถ้าไม่ได้เล่าให้ท่านผู้อ่านฟัง ผู้เขียนคงต้องชักแห้งๆ ขาดใจตายแน่ ขอบอกๆ

มีอยู่วันหนึ่งเราได้มีโอกาสไปนั่งคู่กับ ไอ้ประธาน(อารามบอย – เด็กวัด)อยู่กลางห้อง ด้านหลังมีสาว**ยุพเรศ**(นามสมมุติ) นั่งคู่กับใครก็ลืมหืมไปแล้ว(ก็ตั้งห้าสิบกว่าปีแล้วนี่นา)

ยุพเรศนี้แกทั้งสวยทั้งอวบอ้อม บะละหิม เปล่งปลั่ง และเต่งตึงเป็นสาวก่อนใครเพื่อน มีอัธยาศัยดีไมตรีเยี่ยมและก็กล้าหยอกล้อกับเพื่อนๆ ผู้ชายมากกว่าผู้หญิงในห้องคนอื่นๆ ก็เลยดูคล้ายจะแก่นแก้วเอาการไปบ้าง

ขณะที่ทั้งห้องกำลังนั่งจดงานวิชาวิทยาศาสตร์(ของ อ.เฉลิม) ตามคำอ่านของไอ้วิชิต

“ซิดซัยๆ” ยุพเรศสะกิดหลังและยื่นหน้ามากระซิบ (เพื่อไม่ให้เสียงดังรบกวนคนอื่นนะ)

“หือ ว่าไง?” เราหันกลับไปเจรจา

“ปากกามีหมึกมัย ขอหมึกหน่อย” สมัยนั้นส่วนใหญ่ยังนิยมใช้ปากกามีหมึกซิมกันอยู่ ต้องสูบเติมน้ำหมึกมาจากขวดที่บ้าน ถ้าผลอลืมสูบและมาหมดที่ห้องเรียนก็ต้องขอหยคน้ำหมึกจากปากกาของเพื่อนเป็นการแก้ขัด

“ไม่มี ถามประธานลองดูดี” เราก็โป้ไปทางไอ้ประธาน

“ประธานๆ มีหมึกมัย ขอหน่อย” ยุพเรศก็ไปถามแรง เพราะเกรงจะจืดจางไม่ทันเพื่อนๆ

“ไม่มีหรือ” แล้วมันก็หันกลับมา ตั้งท่าเตรียมจะจืดตามคำอ่านต่อ

เราเห็นเขาหุ่นอวบอ้อม เต่งตึงก็จึงอดเผลอกิดตลกสัปคนไม่ได้ เลยเอียงข้างไปยิ้มๆ กระซิบบอกไอ้ธานหวังจะส่งบทให้มันเล่นต่อ

“มีแต่หมึกขาว เอามั้ย ?”

‘หมึกขาว’ วยรุ่นในสมัยนั้น เขาหมายถึง ‘น้ำอสุจิ’ รู้กันในหมู่ผู้ชาย ส่วนผู้หญิงไม่แน่ใจว่าจะรู้หรือไม่ (ส่วนหมึกขาว-Liquid ที่ใช้ลบคำผิดอย่างปัจจุบันนี้ สมัยนั้นยังไม่มีกันหรือ)

ไอ้ธานแม้จะเป็นเด็กวัด แต่อาจเป็นเพราะชอบไปนั่งใกล้ชิดกับไอ้เจ๊กสามคิ้วจอมลามก ศาสตร์ เลยซึมซับนิสัยมาได้เยอะ จึงหัวไวเข้าใจเร็ว มั่นใจกำหนดกลับไปเยี่ยมๆ พร้อมกับเอ่ยแบบ ยิ้มมีเลศนัยกับสาวยุพรเสวว่า

“เอาหมึกอะไร ?”

“หมึกน้ำเงิน”

“หมึกน้ำเงินไม่มี มีแต่ ‘หมึกขาว’ เอามั้ย” แล้วมันก็หัวเราะร่วน ส่วนเราขุ่นลุกชู!

“เอา ถ้ามีก็เอา” ฝ่ายสาวก็ตอบแบบไม่ลดละ ขณะที่เธอทำสีหน้าเง็งๆ หัวเราะเซ่ๆ ตาม เรารู้สึกประหลาดใจกับไอ้ประธานอย่างมหันต์ ‘ไม่รู้มันกล้าพูดไปได้ยังไง’ ยังเคราะห์ดีที่เขาไม่ด่ากลับเข้าให้ก็บุญโขแล้ว... ไอ้อ๊บบ้อย

แต่พอล่วงเข้าปลายปียุพรเสว ก็เริ่มมีอาการผอม เหลืองซีดเซียวลงไป ขริมและซึมมากขึ้น ไม่วอบอันเปล่งปลั่งร่าเริงเหมือนเดิมโดยที่ทุกคนก็ไม่ทราบสาเหตุ(หรือทราบแต่ก็เงิบๆกัน) เราก็คงได้แต่แอบเป็นห่วงกังวลเธอแบบเงิบๆ

แต่เมื่อได้ผ่าน โลกผ่านชีวิตมาจนถึงปัจจุบันเราจึงเข้าใจได้ข้อสรุปประมาณเอาว่า เธอคงจะเร็งร่ากับรักคุณแมลงเริงแสงไฟ สุดท้ายเพราะความอ่อนหัดเธอจึงพลาดทำเสียที และ.....เสียฟรี

เสียน้ำตาแล้วได้สติก็ไม่เสียที เสียน้ำตาฟรีๆ นี่แยจ้ง

จึงอยากเตือนพวก ‘วยรุ่นวุ่นรัก’ ยุคปัจจุบันทั้งหลายให้พึงสังวรณเอาไว้ อย่างที่เพลงของชาย เมืองสิงห์ เขาร้องไว้(เมื่อห้าสิบกว่าปี)ที่ว่า

อยากจะเตือนเพื่อนเราที่โง่เขลาลืมตัวเห็นกงจักรเป็นดอกบัวจึงหลงเมามัวลืมตัวจนสิ้น

หรือของฝน ธนพร ในท่อนที่ว่า

ต้องคิดหวังเสียน้ำตา กว่าจะรู้คุณค่าคำสอนแม่ เป็นต้น

โดยเฉพาะสาวๆ ก็อย่าผลองเง่าไปเสรีทางเพศกับใครเขานักเลยนะ มีแต่จะเปลืองตัว เปลืองหัวใจและไม่คุ้มค่าเสียอย่างสุดๆ สังคมชายไทยเรื่องหยิ่งเขาก็งี้เขาก็งี้ก็ยังถือกันอยู่นะที่ว่า

“หญิงสาวมีราศี เหมือนโสเภณีมีดาว”

ไม่มีไอ้หนุ่มหน้าไหนที่เขาอยากได้หญิงสาวมือสองประเภท ‘ของเหลือเพื่อเลือก หรือ เศษเนื้อเหลือเดน และ พวกไทป์ลาแตกแตกก่อนแต่ง’ หรือ....สิบอกให้

ส่วนพวกสาวๆ ที่กล้าหาญชาญชัยร่ำเข้าหาเสนอ 'สินค้ำติดตัว' โดยตามตื้อจิบหนุ่มๆ ก่อนนะ ผู้ชายเขาก็ชอบเหมือนกันนะ ถ้าจะแค่ 'ลองเล่นๆ' ดีกว่าไปหา 'คุณตัว' ต้อง เปลืองตั้งค์ แถมยังเสี่ยงได้โรคเป็นของสมนาคุณกลับมาซะอีก

แต่ถ้าจะหวังความจริงจัง – จริงใจจากชายล่ะก็.....ยากส์ นอกจากจะไปเจอ **ไอ้หนุ่ม** **หน่อมแน่น** ประเภท สมองหมาบุญญาควายเท่านั้นแหละ สุดท้ายก็ต้องหอบลูกเที่ยวไปตู่หาคน เป็นพ่ออีกตะหาก บางรายถึงกับต้องลงทุนเสี่ยงตรวจดีเอ็นเอแล้วก็น้ำแตกกลับมาที่เคยเป็นข่าว ฉาวกระฉ่อนเมืองมาเร็ววว.....มีแต่เสียกับเสีย

เชื่อ 'อาจารย์ชิง' ถึอะ.....ขอบอกๆ

แต่ถ้าไม่อยากเชื่อเพราะกลัวอดแซบ....กะแล้วแต่เดื่อ อินางน้อยหอยดี

กำลังใจ

“กำลังใจ” แม้ไม่มีราคา แต่ก็มีคุณค่ามหาศาลแก่ผู้รับ

“You ought to try were you to young”

ระยะนี้ **เฮียง(พี่เจ็ด ส่วนเราคนสุดท้ายของน้องแปด)** ได้มาพักอาศัยอยู่ด้วยกันกับเราที่ อำนาจเจริญ เพื่อรอหางานทำ และเป็นระยะที่หลานคนที่ 3 (ต้น)กำลังแบเบาะ หญิงคนรับใช้ก็ ค้นฝ่ามมาลาออกไปซะนี่ ผ้าอ้อม-ผ้าขี้เยอะเยอะ พี่แตัวก็ต้องลำบากมาจัดการซักเอง

เมื่อเฮียงมา มันก็เลยอาสาจะไปจัดการซักล้างให้อยู่นานหลายเดือน เราละได้แต่นึก อัจฉรย์ใจในสามัญสำนึกและอุปนิสัยอันงดงามของพี่ชายยิ่งนัก

“ทำไมมึงกล้าทำวะ ?” พี่น้องติดๆ กันบ้านเราก็เว้ากันแบบนี้ แหละ (ท่านผู้อ่านอย่าถือสาเด้อ.....)

เราได้ถามพี่ชายระหว่างที่ไปช่วยตักน้ำขึ้นจากบ่อเพื่อให้พี่ชาย ไซ้ซักล้าง มันตอบว่า

“จะเป็นไรไป มากินอยู่บ้านเขา ยามลำบากจำเป็นก็ต้อง ช่วยกัน”

“มึงไม่เหม็นรีใจ จี๋เขี้ยวเรียรดเต็มไปหมด อ้วกด้วย” เราก็ ถามไปตามประสาเด็ก

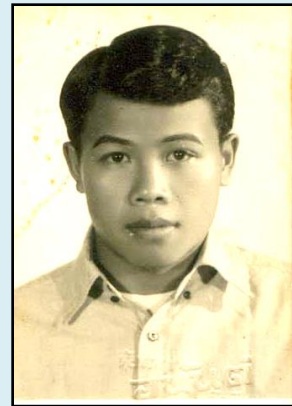
“มันจำเป็นนี่หว่า.....” เฮียงก้มหน้าก้มตาชักไปด้วย คุยไปด้วย

ไม่เพียงแต่งานนี้เท่านั้น ต่อๆ มาเมื่อถึงระยะใกล้จะสอบ งานบ้านอื่นๆ ที่เป็นหน้าที่ของ เรา(ก่อนไปหุงข้าว ถูบ้าน ตักน้ำ รดน้ำต้นไม้ เลี้ยงเป็ดไก่) พี่ชายคนนี้ก็มึนน้ำใจรับอาสาแบ่งเบาหมา เอาไปทำเองเกือบหมดโดยพี่ชายบอกว่า

“ใกล้สอบแล้ว มึงทำการบ้าน-อ่านหนังสือไป”

เราจึงรู้สึกซาบซึ้ง รัก และศรัทธาในน้ำใจพี่ชายคนนี้จริงๆ ถ้าเป็นตนเอง คงต้องถูกบอกลูก สั่งให้ทำละมั้ง จึงจะได้ทำ คนเรานี้ช่างมี sense(Common Sense – สามัญสำนึก) ที่ต่างระดับ กันจริงๆ

คนที่มิเชินส์ดี ชีวิตก็จะเจริญก้าวหน้า มีความผาสุก คนที่เชินส์ต่ำ(Sense Less)จะไม่ค่อย สำนึกในหน้าที่ ไม่ค่อยรับรู้การควร-ไม่ควร เอาแต่ความสุข สะดวกสบาย จึงมักมีสันดานเกียจ คร้าน เห็นแก่ตัว ใจง่าและอยู่ไปวันๆ เท่านั้น อย่างที่หลวงพ่อชิง ฮ่องซาโต ท่านสอนไว้ว่า

ทำตัวถูกต้องเป็นมงคลแก่ชีวิต ทำตัวผิดผิดชีวิตอัปมงคล

อีกไม่นานต่อมา เชียงาก็ต้องมือนลาจากเราไป เพราะได้งานทำที่อุตะเถา ฐานทัพบินของสหรัฐอเมริกาในเมืองไทยที่สัดหีบ(สมัยสงครามเวียดนาม – ปี 2509) ก่อนจะลาคราจะจากไป เชียงาก็ยังได้ให้คำมั่นสัญญาเพื่อเป็นกำลังใจให้กับเราไว้ว่า

“มึงต้องตั้งใจเรียนและขยันให้มากๆ นะ ถ้ามึงสอบจบ ม.ศ.3 ได้ 70 % ขึ้นไป กูจะอาสาส่งมึงเรียนต่อที่กรุงเทพฯ เอง ทำให้ได้นะ” (เราเข้าใจว่านอกเหนือจากความดีมีน้ำใจของพี่ชายคนนี้ ก็คือเชียงหวังจะทำดีชดใช้ **“หนี้บาป”** ที่ตนได้ทำไว้กับพี่ชายคนโตที่อุตส่าห์ส่งเสียให้เรียนแล้วก็ไม่ตั้งใจเรียนทำให้ล้มเหลวด้วยมั้ง)

แล้วเชียงยังแอบเขียนคติเตือนใจใส่แผ่นคั่นหน้ากระดาษแทรกคั่นไว้ในหนังสือเรียนวิทยาศาสตร์เล่มหนาของเราไว้ว่า

“You ought to try were you to young”

(เมื่อยามเยาว์วัย ควรใฝ่พยายาม – แปลสั้นๆ เานะ)

บนซ้าย หลานคนที่ 1 (คนโต)
บนขวา หลานคนที่ 2
เสื้อขาว-คนที่ 3 เสื้อแดง-คนที่ 4

“สัจธรรมจาก...อี”

หมาเลิกกินข้าวไม่ได้ฉันใด

ข้าราชการและนักการเมืองไทยก็เลิกคอร์ปชั่นไม่ได้ฉันนั้น

หลังจากพี่ชายจากไป ภาระหน้าที่ทั้งหมดก็ตกมาเป็นของเราเช่นเดิม เริ่มตั้งแต่ตีห้าก็ต้อง ตื่นขึ้นมาก่อไฟ(เตาถ่าน)หุงข้าว ทั้งข้าวเหนียว และข้าวเจ้าเลยนะ ระหว่างที่ข้าวยังไม่สุกก็ต้อง กวาดบ้านถูบ้าน ไปพลางๆ เสร็จงานบนบ้านก็ไปตักน้ำจากบ่อในสวนข้างบ้านขึ้นบนบ้าน(เรือนยก สูงใต้ถุน โลง)ใส่ห้องน้ำสองถังยางมะตอย กับอีกหนึ่งโถงตรงชานหน้าบ้านไว้ใช้ทำครัว แล้วก็ หาบใส่ห้องส้วม, รดน้ำต้นไม้, ผสมอาหารให้เป็ดไก่ที่เลี้ยงไว้ราวสี่สิบตัว

เสร็จจากนั้นก็ล้างมือไม้ให้สะอาดแล้วก็มาช่วยอุ้มหลานวัยทารก เพื่อพี่สะใภ้จะได้มา ทำกับข้าว กินข้าวเสร็จก็ต้องรีบแต่งตัวขึ้นรถจักรยานไปโรงเรียน(ระยะทางราว 2 ก.ม.)

ตกเย็นก็กลับบ้านมาหบน้ำเหมือนเก่า รดน้ำต้นไม้ ให้อาหารเป็ดไก่ และอุ้มหลาน เหมือนเดิม กระทั่งเกือบมืดค่ำจึงได้มาส่งมอบหลานและกินข้าว ล้างถ้วยจาน หม้อ มีด ครก กระทะ แล้วก็ต้อง แะ(หมัก)ข้าวเหนียว ถ้าค่ำวันไหนลืมหัก รุ่งขึ้นยายและญาติที่คอยข้าวเหนียว ก็คงจะสรรเสริญกันพริ้ม....เพราะต้องอดจำข้าวเหนียวอะดิ ฮ่าๆ.....

แม้เราจะมีนิสัยขี้ลืม(อย่างร้ายกาจ) แต่เรื่องนี้ก็ไม่เคยก่อให้เกิดปัญหา แต่ปัญหาที่เกิดขึ้น กลับไหลไปเป็นอีกเรื่องที่ทำให้ความอับอายขายหน้าแก่ข้าพเจ้าอย่างยิ่ง ลองติดตามดูอีกคดีดี

ดิฉันตื่นหนึ่งในฤดูฝนที่กำลังพำน้ำเย็น เราเกิดอาการสะดุ้งตื่นเพราะปวดอึอย่างแรง ห้องส้วมหรือที่คนผ่านไปตั้งอยู่กับพื้นดินข้างล่างท้ายสวนโน้น ห่างจากตัวบ้านออกไปร่วม ยี่สิบ เมตรเห็นจะได้ มีดคีคือ ต้องเดินฝ่าสายฝนบนพื้นดินที่แฉะแฉะ แกรมต้องเสียดลำทางไปจนถึง ห้องส้วมโน้นจึงจะมีสวิตไฟให้กด

‘ลองคิดดูดี สุหน้ที่ไหนจะอยากมีอารมณ์ไป ยิ่งแต่เป็นคนขี้กลัวอีกต่างหาก’ เราคิด

เราสู้นั่งลังเลตรงอยู่จนกระทั่งจะหลุดก้นล้นทะลักตุ๊ด เลยตัดสินใจในวินาทีนั้นยอมออกไปเอากระป๋องนมข้นหวานที่ว่างๆ แลวงหน้าห้องนอนนั้นแหละ ดีต่างว่าเป็นกระโถน แต่ด้วยที่เป็นวัยกำลังเจริญเติบโตกินมาก จี๊ดเลยมาก อัดซะสามกระป๋องเต็มพิกัด

เมื่อจับฝากระป๋องปิดแล้ว(กระป๋องก็อู๋ๆ เสาระ) เราก็ก็นอนไปหย่อนทิ้งลงใต้ถุน(บ้านยกสูง) ตรงมุมหลังที่ห่างผู้คนอย่างเร็นลับ เสร็จสรรพก็กลับมาอนต่ออย่างโล่งอกเลยอะ.....ไชโย!

รุ่งขึ้นเป็นวันอาทิตย์ อาจารย์ต้อง(พรรณี) เพื่อนสนิทพี่เต๋วท่านเกิดมีธุระต้องมาหาพี่เต๋ว แต่เช้าตะโกนเรียกเหวๆ อยู่หน้าประตูรั้วบ้าน

“เต๋ว เต๋ว อยู่มั๊ย”

แล้วก็ถือวิสาสะเปิดประตูรั้วเข้ามาตามปกติ แล้วก็เห็นอี(น้ำ)อ้อย(หมาอัลเซเชียนสีน้ำตาลตัวใหญ่)ที่พี่ชายมอบหมายให้เราดูแลเลี้ยงไว้เฝ้าบ้าน กำลังก้มเอาปากมุดเลียกินจี้ในกระป๋องอยู่ริมรั้วแผ่ลิ้นๆ อย่างเอร็ดอากหย่อยไถ่ๆ กับประตูรั้วที่อาจารย์ต้องจะเข้ามาพอดี ปากก็ประอะเลอะไปด้วยจี้เหลืองอร่าม กลิ่นหรือก็กำลังคละคลุ้งจูงใจอย่างสุดๆ!

เมื่ออีอ้อยเห็นคนที่คุ้นเคยเข้ามา มันก็เงยหน้าเอาปากมอมๆ มาตามดมกลิ่นกายครูต้องไถ่ๆ ส่งเสียงจิ้งๆ จ้าๆ ทักทายจะชวนให้ร่วมวงไพบูลย์มหาเอเชียบูรพาปาร์ตี้อย่างมีน้ำใจ เพราะยังเหลืออีกหลายกระป๋องเนาะ อีอ้อยคงกระซิบบอกแถว.....

‘เป็นสุขยอดแห่งอาหารชั้นเยี่ยมเรยยยนะ’

“ตาย อีอ้อยกินจี้”

ครูต้องคงตะลึงงัน(เซ่อเด็กส์) คาดไม่ถึงว่าหมาฝรั่งพันธุ์ดีจะชอบกินจี้เหมือนหมาไทย ‘ไอ้โฮ.....เหลือเชื่อ’

แล้วครูต้องก็เอามือปิดปากและจมูกวิ่งหนีการเชิญชวน(อย่างเสียมารยาท)ขึ้นไปบนบ้าน ทำท่าโก่งคองอตัวพะอืดพะอมผสมจะอ้วก!

“เป็นอีหยังละเจ้า?” ยาย(แม่พี่เต๋ว)ถาม “เฮ็ดคือคนแพ่ทองแพ่(แพ่ทองแพ่)” พุดไปที่หัวเราะไปเพราะนึกขำในอาการของครูต้อง

สักครู่พออาการค่อยสงบจากจะอาเจียน ครูต้องแกจึงเริ่มเปิดปากเล่าเหตุการณ์ที่เพิ่งพานพบออกมาได้ พอแกเริ่มเล่า เราก็ก็นึกถึงวีร(ยา)กรรมที่เราเพิ่งทำเมื่อคืนนี้ได้ สองเท้าไวเท่าความคิด จิงริบซิดซ่ายหลบฉากชะแว็บหนีลงมาข้างล่าง มาจัดการกับอินังหมาตัวดี อืม.....!

‘ทำให้กูชายจี้หน้าเสียวรงค์ไปหมด’ เรานึกโมโห

‘นั่งหมาปรต!.....ซื่อเนื่ออย่างดีด้อมให้กิน น้อยๆ... เสือกไม่ยอมกิน เล่นตัว ทำเป็นเมิน’

เราพรุสวาทเบาๆ กลัวคนเขาจะได้ยิน.....อายเขาดีวะ..... อาฮี ๆ ๆ

“ที่जूในกระป๋องแพ็คไว้อย่างดี ทั้งอย่างมิดชิด เลือกลงไปเห็น คาบออกมามุกเลียแผลล์บๆ อย่างเอรีคอรอยโซว์เลยเชียว”

เราจึงก้มเก็บเศษไม้แฉะๆ นั้นขว้างโล่มันไปด้วยความหุดหิด !

“ไม่รักษาหน้าตาวงศ์ตระกูลของหมาฝรั่งมั่งเลย อู๋ !” เราอุยไต่ตามหลังเพราะ همین ระเบิดจริงๆ ! (จี้ของตัวเองแท้ๆ ทำไมยังจะ همینรุนแรงได้ตั้งขนาดนั้น.....?)

ปัญหาสำคัญสำหรับเราตอนนี้ก็คือมันทำให้ **ความลับ** อันน่าอัศจรรย์จะถูกเปิดโปง ให้ชาย จี๋หน้าประสาจีนะดี แหม ! คาดไม่ถึงเลยว่าหมาฝรั่งจะรับประทาน **จี้** ได้เหมือนหมาไทย ไอ้ห้.... เพิ่งถึงบางพองมาน(อ้อ)วันนี้เอง

ทำให้เราได้เกิดข้อสรุปอันเป็น ‘สัจธรรม’ โดยไม่ต้อง ซ.ต.พ.(ซึ่งต้องพิสูจน์) ดังนี้ **จี้** ชื่อว่า ‘หมา’ ก็ต้องเป็นหมาวันยังค่ำ ! จะหมาชาติไหน สายพันธุ์ใด เลี้ยงเลียศเลอ เพอร์เฟค(perfect-สมบูรณ์, ดีพร้อม)เพียงใดก็ตาม ถ้าจะเอะจี้ละก็ ร้อยบาทเอาจี้เรากระป๋องเดียว รับรอง ฟาดเรียบ !

“ ท่านผู้อ่านกล้าพนันกับผมมั๊ยละ ? ร้อยบาทเอาจี้กระป๋องเดียว” ผมทำเลขมะ

“ลองเอาอาหารที่มันชอบที่สุด ตั้งประชันกับจี้ ดูสิ รับประกัน มันฟาดจี้ก่อนล้าน เเปอร์เซ็นแน่นอน ได้แอบสังเกตและทดลองมานับครั้งไม่ถ้วนเร็ววาววาว.....555”

“เชื่อไอ้จิงเฮอะ ! ชัวร์ปาดส์ !”

ผลสุดท้าย เราก็ต้องรีบหอบเอากระป๋องทองคำ(เหลว)ทั้งหมดออกเดินทางไปทิ้งให้ห่าง สุดชั่วโลก แล้วยังถูกขยายว่ากระทบเป็นออร์เคิร์ฟ และมีอีกหลายคนที่ได้หัวเราะเยาะหยันเราให้ เราได้อายต่อไปอีกนานหลายวันเลยแหละ

กรรมเวรจริงจริงงงงงงพับผ่า!

“ทุกวันนี้ ไอ้หน้าไหนที่มันบอกจะเลิก สุรา เลิกเจ้าจู้ เลิกเล่นพนันตามสันดานที่มันเคยมี เคยเป็น ก็อย่ารีบไปเปลอเชื่อมันเด้อ เพราะผู้เขียนยังไม่เห็นมีไอ้หน้าไหนเลิกได้จริงๆ ชักคนวะ (ยกเว้นคนโกธิตาย) คูอย่างไอ้ฮู้เพื่อนเลิฟเราดิ ที่มันบอกกะเรา ด้วยความมีน้ำโหว่า

“ไอ้ฮู้ มึงคอยดูนะ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปกูจะเลิกซื้อห่วยเด็ดขาดเม่งเลย !” มันหมายถึง ห่วยใต้ดินนะ

เนื่องจากโมโหตำรวจที่พวกมันบังอาจพากันเข้ามาจับกลุ่มครุที่ชื่อ-ชายห่วยถึงในโรงเรียน ด้วยวาก็เป็นข้าราชการด้วยกันแท้ๆ

“ตำรวจก็ใช้ว่าจะไม่ซื้อ หรือไม่เล่นการพนันซะที่ไหน” ครูอีกคนออกความเห็น

“เปลอๆ จะหนักกว่าพวกครูเราซะอีก” แล้วครูอีกคนก็หันมากระซิบ

“ว่างๆ แวะไปดูแถวๆ บ้านพักตำรวจหลังโรงพักคูสิ บางวันมีตั้งไม่รู้กี่วง”

“เขาเล่นอะไรกัน” อีกคนสะหรั่งถาม

“ก็ทั้งไฟ ทั้งไฮโลนั่นแหละ”

“มันเกินป้าย!” อีกคนสบถ “ไอ้ห่า...พวกมันกะครูเราใครสะอาดใครโสโครกกว่ากันวะ”

ในช่วงปี 2545 – 2546 ที่มีปัญหาเรื่องเสี่ยๆ ของตำรวจออกมามากมาย ตั้งแต่เรื่องบ่อนเถื่อน การเก็บสารพัดส่วย และที่นายชววิทย์ กมลวิศิษฐ์ เจ้าพ่ออ่างอบนวด ออกมาแจกตอบโต้จนหมดเปลือก กระทั่งนายกรัฐมนตรีทักษิณ ต้องออกมาให้สัมภาษณ์ตำหนิเอาไว้ว่า

“เรื่องเสี่ยๆ ของกรมตำรวจระย่นี่มีออกมามากมาย สังคมหน่วยอื่นๆ เขาพัฒนาไปได้ไกลแล้ว แต่ตำรวจยังไม่ยอมปรับตัวตาม วันนี้รัฐบาลต้องนำเอาวิกฤตขึ้นมาเป็นโอกาส ให้เป็นนาฬิกาทองของการปรับปรุงแก้ไขสถาบันตำรวจ.....” ไปค้นดูย้อนหลังก็จะได้

ท่านนายกทักษิณพูดได้ดี แต่ก็รู้ดีที่จะดีแต่พูดและไม่เอาจริง เพราะหลังจากนั้นมาเรื่องเกือบทุกเรื่องที่เป็นประเด็นปัญหาของตำรวจก็มักจะเจียบหายกลายเป็นคลื่นกระทบฝั่ง ท่านเจตนาปล่อยให้กาลเวลาสลายสถานการณ์ซะมากกว่า ไม่กล้าแตะจริงๆ จังๆ อะไรรอก ด้วยหวังจะใช้พลังตำรวจไว้เป็นเครื่องมือสนับสนุนพลังทางการเมืองของตนมากกว่า(ผมคาดเอานะ)

(และในอีกหลายปีต่อมาผลก็เป็นอย่างที่ผมว่าจริงๆ อีบอ้ายเอ๊ย.....)

หลายสื่อก็ดูเหมือนจะถูกอิทธิพล(เงิน+อำนาจ)ครอบงำและสมยอมตามไปด้วย เพราะไม่มีหน้าไหนกล้าออกมาขูดค้ำขี้พื้นความหลังเพื่อคัดค้านท่านนายกฯ ให้เร่งกระทำความในสิ่งที่ท่านได้พูดเอาไว้เลย

ผิดหวัง ผิดหวังส์

Double Standard ที่เขาว่าๆ กันมันก็เป็นอย่างนี้นี่เอง

“จะว่ากันไป พวกองค์กรครูเราก็ไม่ค่อยมีศักดิ์ศรีด้วยแหละ ปล่อยให้เขาอำอืออยู่ได้” เสียงบ่นจากอีกบางคนถึงความไม่มีUnityแห่งสถาบันครู

“ผู้หลักผู้ใหญ่ของพวกเราไม่รู้เขามัวทำหอกอะไรกันอยู่ จึงได้แต่ปล่อยให้ข้าราชการครูในสังกัดคนถูกคนหน่วยอื่นเขาม่งเหิงแก่งแย่งเป็นประจำ”

เมื่อกลางเดือนกุมภาพันธ์ 2544 หนังสือพิมพ์ก็ลงข่าวพาดหัวหน้าหนึ่งว่า ข้าราชการครู 6 ถูกตำรวจชั้นประทวนรุมย่ำนม ฐานไม่ยกมือไหว้ผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นที่เดินเข้ามาในร้านอาหารด้วยกันกับพวกตน กรรมเวร! (ทำให้ไปสืบค้นดูย้อนหลังได้เลย)

ลองเป็นคนของสายทหาร สายยุติธรรม สายแพทย์เขาถูกรังแกยังजूชิ ได้เรื่องแน่! ไม่มีรายการตีกินฟรีๆ ยังงี้หรือห่า หัวหน้าองค์กรเขาไม่ยอมแน่

แต่อย่างไรก็ตาม อีกไม่กี่สัปดาห์ต่อมา ไอ้ผู้ที่ผลอโผล่มาแล้วว่า ‘เกือบถูกหวย’ ให้เราฟัง

“ไอ้ชัยเอ๊ย กูชวยชิบหายเลย เจ็บนี้ง เฆมาบอกกูให้ซื้อ 267 กูไม่ได้ซื้อ คั้นผ้าไปซื้อแต่ตัวอื่นตามไอ้เหม้ม เงินหมื่นเลยหายวับไปกับตา เสียขายจริงจริง ไอ้ห้.....”

“ก็ไหนมึงว่าจะเลิกซื้อ?” เราก็พูดทวนย้อนหลังคักคอมันไป

ไอ้ฮู่ชะงักนิดหน่อยคงเพราะเพิ่งนึกขึ้นได้ ด้วยปฏิภาณไหวพริบมันก็ยื่นหน้ามาพูดเรื่องหมากินจีที่เราเคยเล่าให้มันฟังไว้แล้ว มันบอกว่า

“มึงเคยเห็นหมากินจีมี๊ยย” มันเน้นหนักแน่น “หมากินจีนะมึงเคยเห็นมี๊ยย”

ไอ้ห้.....สรุปแล้ว ไอ้ฮู่เพื่อนเลิฟมันก็อดเล่นหอยไม่ด้ายยยยย..... ไอ้ฮือบอ้อ....!!!

หมาเลิกกินจีไม่ได้ฉันใด ตำรวจไทยก็เลิกกินส่วยไม่ได้ฉันนั้น

หมาเลิกกินจีไม่ได้ฉันใด ข้าราชการและนักการเมืองไทยก็เลิกคอร์รัปชันไม่ได้ฉันนั้น

และถ้าหมาเลิกกินจีได้เมื่อใด ข้าราชการและนักการเมืองไทยก็จะเลิกคอร์รัปชันได้เมื่อนั้น

(ผู้เขียนมิได้มีเจตนาจะสร้างปมขัดแย้ง แต่มุ่งแสดงสัจจะแห่งปมปัญหาสังคม เพื่อจะได้เกิดความคิดตระหนัก และร่วมคิดช่วยกันปรับปรุงแก้ไขปัญหาร่วมกันของสังคมเสียที เสียเวลาดีๆ ของประเทศชาติมากเกินไปตั้งนานเนแล้ว)

❖ สรุป สังคมทรามเพราะผู้นำ.....เด๋ว!

โชคกลัวคนกล้า ทว่าโหดร้ายต่อคนขลาด

แม้ว่าชีวิตประจำวันของเราช่วงนั้นจะทำงานชกๆ และก็มีมานะเรียนจนแทบจะไม่มีเวลาว่าง แต่.... 'หัวใจ' เจ้ากรรม มันยังทำชาไม่รู้ว่าฟ้าสูงแผ่นดินต่ำอยู่ต่อไปอีก
 'ตามองดาว เฝ้าติดดิน เหมือนทักษิณพุดเปื้อนเลย' (ช่วงที่แต่ง ทักษิณกำลังฟีเวอร์มั้ง)
 หวังแต่จะสอยดาว-สาวเดือน สาวข้างบ้านชื่อมะลิ เรียนห้องเดียวกันก็ไม่ได้คิดจะมองชะด้วย ไม่เคยตักน้ำใส่กะโหลก ชะ โง่กตุงเงาของตัวเองเอาซะเลย **กรรมเวรจริงๆ ใช้อึ้งขี้เย้ย!**
 ตามวิถีการชิงความได้เปรียบของการแข่งขันทุกประเภทนั้นต้องใช้หลักการที่ว่า.....

เปรียบวัวให้ได้หนา (การชนวัว วัวรูปร่างหนาเวลาชนปะทะจะได้เปรียบ)

เปรียบปลาให้ได้ใหญ่ (แข่งปลากัด ตัวใหญ่ก็ยอมได้เปรียบ ชัวร์!)

เปรียบไก่ต้องให้ได้น้ำหนัก (เปรียบคู่ชนไก่เขาใช้ชั่งน้ำหนักหนักกว่าก็จะได้เปรียบ)

เปรียบคู่รักต้องให้ได้หัวใจ.....เด้อ สิบอกลให้ รักจริง รักมาก ต้องทุ่มเท และมุ่งมั่นเกินร้อย แค่นี้จะ....ทำได้ฮะป่าว ยิ่งเรามีหุ่น-หน้าตา เป็นอาวุธ ก็ต้องยิ่งสุดๆ ในการทุ่มเทนะครั๊บบ

สมัยวัยसरุ่นของเรา มันยังไม่เคยสาในเรื่องอย่างนี้ เพิ่งแค่เป็นมวยวัดฟาดมั่วๆ ในเวทีราชดำเนิน(ภูธร) หลับหูหลับตาต่อข มันจึงไม่ค่อยได้เรื่อง แต่ก็คือยังขึ้นจะขึ้นเวทีชกแหละเด้อ เพราะฉะนั้น เรื่องของหัวใจจิตหัวใจในความกล้าของไอ้หมาชัยเนี่ยะ จึงเข้าขั้น**สุนัขไม่รับประทานเอาเสียจริงจิ้งจิงงงง.....**

ทั้งขี้ขลาดทั้งขี้อาย ผลก็คือตลอดทั้งปี ม.ศ. 2 ผลงานเรื่อง'หัวใจ' ของนายชัยจึงไม่'ซิดชอบ' คีบหน้าเอาเลย เกือบไม่ได้คุยกันกับสาวจินเลยด้วยซ้ำ มองก็ไม่ค่อยกล้ามองเขา อายทั้งสาว อายทั้งเสี่ยว(เดี๋ยวจะถูกเพื่อนๆ เอาไปล้อ...อายเขาตัวะ)

'ใกล้เกลือกินค่างซะจริงๆ ใช้อึ้งทิงนองนอยเนี่ย.....'

ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะเรามีความรู้สึกว่าตนเองด้อยต่ำกว่า ประมาณก็ได้ราวๆ 'ดอกฟ้ากับหมาวัด' โน่นแหละ

ไม่รวย ไม่เท ไม่หล่อ

แม่พ่อ ให้มา แค่นี้

แต่อยาก มีแฟน สวย-ดี
เป็นเกียรติ เป็นศรี แก่ตน

อยากสูงก็ต้องเข่ง อยากเฮงก็ต้องกล้า แบบว่า.....จะลองใช้ความจนวัดใจ ใช้สายตาเป็นอาวุธ(เหมือนปลากัด)คุณนะ”

ระหว่างเรียนเราก็จะต้องคอยตรวจสอบคะแนนของจิน(จงจิต)เทียบกับของเราอยู่ตลอดเวลา คิดไว้ว่า ถ้าจะแพ้สาวก็อย่าให้แพ้เขามากนัก จะทำให้มันได้ไ้รักหักเปื้อะเอาไ้

‘ไ้กว่าสาวก็ยั้งจะสะเออะไปจีบเขาอีก หีย บักสูชี...อายหมาวะ ’

สาวจินเขาก็เรียนดีระดับเด่นๆ ของห้อง ดีคู่มากับสมพิณเพื่อนสนิทนั่งติดกัน ชิดซ้ายจึงต้องตั้งใจพยายามไล่ตามเขาให้ติดๆ ชนิดหายใจรดต้นคอเข้าไ้ (มิใช่ชอกคอเดื่อ..555) เรื่องที่จจะเอาชนะเหนือเขา เรารู้ว่ามันเป็นไปไ้ไม่ได้ยู่เร็ววาว.....

อยากสูงก็ต้องเข่ง อย่างเก่งก็ต้องขยัน อยากขึ้นสวรรค์ก็ต้องกล้าเสี่ยง บางทีเราก็กั้วจะเคียดชะก่อนอะดี เรารู้สึกว่า หากยังมัวแต่ลังเลชักช้า เดียวหมากก็ คอ ปด ชะหรือก

มวนนะเขาให้ขึ้นเวทีเพื่อไปชก ไ้มิใช่ไปเดินๆ เอาแต่คู่แข่งกัน จะถูกเขาให้เอาไ้ว่า

‘ไ้มิใช่ เวทีคอนเสิร์ตนะเว้ย’

ไ้ วันการจ้องมองสาวนั้น เข้าใจว่าจินคงสงสัยใน ‘สายตา’ ของเราบ้างแล้วละ

‘เอ ไ้หมอนี้ทำไมแอบมองเราจ้งเลย.....?’

‘ก็ไ้ไม่มีปัญหาทำอย่างอื่นนี้หว่า...ก็มองแม่งลูกเดียวแหละวะ’ เราก็ไ้แต่ละเมอเพ้อบ้าไป

ใช้วิชา ‘ปลากัด’ มันทั้งปี เชื่อมะ.....ไ้เกิดมรรคผลพะอะไรเลย ! สาบานไ้ได้ อาจเป็นเพราะเธอยังไ้มีใจ และเราก็ไ้ไม่เอาไ้ไหนอย่างสุุดๆ กระทบั้ กรรมเวร !

ไ้ วันหนึ่ง ขณะที่เรากำลังนั่งจดงานย้อนหลังที่คั่งค้างอยู่ จู่ๆ ไ้พหลเดชที่นั่งไ้ตะติดกัน มันไปไ้ความรู้มาจากไหนก็ไ้ไม่ทราบ มันหันมาชวนคุยแบบกระซิบสาวทว่า

“ไ้ชัย ดวงตาของคนนี้มันมีพลังนะมึง เขาเรียกว่า อำนาจจิต หรือพลังจิต”

“เออ แล้วไ้ ?” เราก็ถามไปและทำงานไปด้วย

“ถ้ามึงมองจ้องไ้ครนนานๆ มันจะเหมือนมีอะไรไปดลใจเขาให้หันมามองที่เรากินไ้ได้นะ”

“เฮ้ย จริงหรือ ?” เราสนใจสุุดซิด เพราะกำลังแอบเผลอใช้วิธีนี้ยู่พอดี พอดี สมาธิในงานเริ่มรวนเร แล้วไ้หลมันก็ร้ายต่อ

“มึงต้องจ้องนึ่งๆ ติดต่อกันนานๆ นะ อย่าละสายตา จิตแน่วนึ่งดิงสมาธิ พร้อมกับสั่งการยู่ในใจไปด้วย”

“สิ่งว่ายังไง หา?” งานการบ้านที่กำลังทำค้างเมื่อครูพับเลิกไปเลย หันมาชักอย่างเอาจริง
 เอาจ้

“ก็อยากให้เรามองกลับมาที่เรา ก็สั่งว่า ‘จงมองกลับมา ๆ ๆ ๆ.....’ อย่างนี้ไปเรื่อยๆ”

ไอ้ประธาน กับไอ้สง่าซึ่งร่วมวงสนทนา เพราะได้ะซิดคิดกันหน้าทำซักไม่ปลงใจเชื่อ

“มันจะจริงรึอ ?” ไอ้หง่าเปรยออกมาอย่างกลางแกลง

“ถูกทดลองมาหลายคนแล้ว” พหลเดชยื่นยื่นอย่างมั่นใจ

“เฮ้! มึงลองอีกทีซิ เอาเดี๋ยวนี้อะ” ไอ้ธานชักสนใจมั่ง

“เอาใครดีวะ” ไอ้หลเริ่มกระซิบ

“สมพิณดีเมะ?” เราเสนอ

“ไกลไป ยิ่งไกลอำนาจจิตก็จะยิ่งลดลงนะมึง” มันพูดราวกะปรมาจารย์ด้านจิตแพทย์

“สนใจดีกว่า” ไอ้ธานเสนอมั่ง

“เออดีวะ เหมาะนะกว่า” ไอ้หง่าสะเออะเอออเองเสร็จสรรพ

“เออ เอาที่เอา” ไอ้หลคล้อยตาม “ระหว่างที่กูเริ่มจ้อง พวกมึงต้องเงียบๆ นะ “

“ทำไมวะ” ไอ้หง่า ทำหน้าง!

“จิตจะได้นิ่ง คิ่งสมาธิ ไม้วอกแว่ก”

จากนั้น ไอ้พหลเดชก็ตั้งทำนั่งตัวตรง หันร่างไปทางเป้าหมาย จ้องมองนิ่งอยู่ พวกเราทุกคนต่างก็คอยสังเกตด้วยความสนใจใคร่รู้ ประมาณสองนาทีกะๆ การณ์ก็เป็นจริงตามที่เล่าบอก
 สมใจมีอาการสะดุ้งเหมือนถูกกระตุกเรียก หันหน้ามามองผู้จ้อง พร้อมกับกล่าวอย่างสงสัย
 ในอากัปกิริยาของกลุ่มพวกเรา

“อะไร ?”

พวกเราทุกคนล้วนทั้งในผลงาน แต่ก็พากันเสหัวเราะเพื่อกลบเกลื่อนเหตุการณ์ ตอนนีไอ้
 สามคิ้ว(สมพงษ์)และไอ้ซิดมารู้เห็นเหตุการณ์เข้าอีก ก็มายื่นข้อเสนอต่อ

“ไหน ทดลองอีกสักรายซิ มันของจริงหรือว่าฟลุ่ก” ไอ้สามคิ้วเอ่ยอย่างใคร่รู้

“เออ จริงแหละ” ไอ้ซิดซึ่งเรียนเก่งและเรียบร้อยที่สุดในห้อง มาจากบ้านน้ำปลัก

“ที่นี้ เอาใครดี” ไอ้หลชักฮึกเหิมยามใจ

“เอาอีจัน” ไอ้สามคิ้วจอมเจ้าชู้ผสมลามกศาสตร์เอ่ยถึงจันอย่างมีเลศนัย ‘ไอ้ฮับฮ้าย’

“เฮ้ย! เอาปีมดีกว่า” เราริบเบียงเบน “เขาไม่ค่อยโกรธง่าย”

“เออจริงวะ” มีบางคนสนับสนุนให้เสร็จ

เป็นอันว่า ‘ที่รัก’ ของเราก็เลยรอดหวุดหวิด

‘นี่ถ้าเขารู้ว่าเรามีแแก่ใจให้เขาตั้งขนาดนี้ เขาคงใส่คะแนนนิยมให้เราบ้างหรอกเนอะ’

ผลการทดลองครั้งหลังนี้ใช้เวลาานราวห้านาทีเศษ

“อาจเป็นเพราะ” ประมาจย(จย = ประเวณี..ภ.เขมร) เอ๊ย ประมาจารย์อริบาศ “พลังจิตเริ่มอ่อน เพราะถูกใช้ไปบ้างแล้ว และพวกเรบางคนก็ไม่ค่อยสงบพอ ห้องเรียนก็ไม่ค่อยสงบ การรวมจิตจึงทำได้ยากขึ้น การเพ่งกระแสจิตจึงให้ผลอ่อนลงด้วย”

หลายคนก็ดูจะคล้อยตาม แต่เราสิแอบเชื่อเต็มเปี่ยม แอบวาดหวังอย่างกระหึ่มข่มข่องว่า ‘ทีนี้แหละ จงจิตย์เอ๊ย ได้รู้คำรู้แคงกันละ !’

กระแสจิตก็คือคลื่นใจนั่นเอง หมั่นจูนให้ดี ๆ ย่อมจะมีที่เค็ดเป็นมรรคผลแน่นอน อย่างเพลงสมัยนี้ที่เขาร้องว่า

“จูนคลื่นใจให้ดี จูนให้ตรงซักที.....” อะไรดี ๆ ก็ย่อมบังเกิด ท่านว่าจริงมะ? (แต่กระแสจิต หรือจะสู้ กระแสจวบ ? นึกแล้วมันจึกกะเดียมใจวู้อ.....)

จากนั้นมาราก็หาจังหวะจะจ้องส่องกระแสจิต(จูนคลื่นใจ) จะส่งสายตาวาน ๆ ให้มันช่านซึ่งถึงหัวใจ สดใสถึงกระเพาะปัสสาวะเรขยแหระ อาฮี..ๆ..ๆ

แต่ไอ้ห.....โอกาสไม่ค่อยจะเอื้ออำนวยเอาซะเลยที่สำคัญบางทีที่จินเขามองมา ไอ้หมาเรากลับกระแคะเสือกทำเป็นอายนไม่เข้าเรื่อง ไม่กล้าผู้ตาเขาอีกตะหาก จี้ขลาดแม่ง ! (ใครเคยเป็นยังงี้ มั่งมัย จะแก้ไขยังไง...บอกหน่อยดี)

ภายิตที่เขาว่า ‘โชคกลัวคนกล้า ทว่าโหดร้ายต่อคนขลาด’ นี้ เป็นความจริงที่ซู้ดเรขย..... ‘ได้กับตัวกูเองเลย พับฝ่า.....’

สัญชาติปลากัด แต่จี้ขลาดอย่างนี้ตลอดทั้งปีจึงไม่มีผลงาน ‘โค่นใจ’ เลยซึกแะ๊ะ ซักนิก มีแต่เฉียว และเหี่ยว(ใจนะ อย่างอื่นสู้ตายฮะ) ดีแต่มานั่งเขียนกลอนรำพึงรำพัน เพื่อฝันไม่เป็นสรรพรสขลุ่ย ไอ้ชยันนะไอ้ชย ไม่เอาไหน โหลยโท่ย จริงจริงเชียะ มิงเนี่ย.....

ความพยายามอยู่ที่ไหน ความพยายามก็ยังคงอยู่ที่นั่น บันไดสู่ดวงดาวยังคงทอดเงายาวเหยียดออกไปสุดสายตา หมคปัญญาจะเอื่อมถึง แม้จะรู้สึกแย ๆ แต่เราก็ยังไม่ยอมท้อ เรื่องอื่นอาจจะเคยยอมแพ้ แต่เรื่องรัก สู้ตายฮะ ว้าวาววาว.....

กระแสน้ำไม่รอท่า กาลเวลาไม่รอใคร วันสุดท้ายแห่งการเรียนของชั้น ม.ศ. 2 ข. ก็สิ้นสุดด้วยผลการสอบที่ประกาศออกมาแล้วดังนี้

อันดับที่ 1 นายวิจิต บุญพุด	78.60 %
2 นายชิตชัย บัณฑชาติ	70.50 %
3 นส.จงจิตย์ กิจศัลยวีร์	70.20 %

4. สมพิน สะอาดศรี	70.20 %
5. นายธีรพล (ลืมาแล้ว)	70.00 %

ทั้ง 5 คน(ที่ผลสอบได้ตั้งแต่ 70 % ขึ้นไป) ให้ขึ้นไปเรียนใน ชั้น ม.ศ. 3 ห้อง ก. ในปีการศึกษา 2510 มีอาจารย์**ทวีศักดิ์ กัลยา** เป็นครูประจำชั้น

เราแอบวาดหวังเพิ่มขึ้นอีกอีกใจว่า

‘อิทีนี่แหละมึงเอ๊ย กูจะแอบจ้องมองให้อุจใจเลยเหียะ’

เพราะไอ้พหลเพื่อนรักคูที่ทำมันจะระแคะระคายเรื่องนี้ก็พ้นวงจรไปแล้ว นอกนั้นล้วนหน้าใหม่กับเราทุกคน คงไม่มีใครมาวุ่นใจใครแน่ พวกเด็กเรียนห้อง ก. มันก็คงจะเอาแต่แข่งกันเรื่องเรียนเป็นหลักตามประสาเด็กเก่ง

‘อิทีนี่แหละสาวจินเอ๊ย....เสร็จหนุ่มชัยแหงมๆ’ เราแอบเคลิ้มฝันอย่างเต็มหวัง

ลับตาแรก

ของชั้น ม.ศ.3 ก. เป็นชั้นเรียนสูงสุดของโรงเรียนแห่งนี้ในสมัยนั้น อยู่บนอาคารไม้ชั้นสองปีกตะวันออกสุด ยามบ่ายก็ไม่ต้องถูกแดดเผาเผาให้รู้มร้อน มองออกนอกหน้าต่าง(ทางตะวันออก)ไปได้กว้างไกล มั่นโล่งตา โล่งใจจริงๆ บรรยากาศทิวทัศน์โดยรอบล้วนเป็นแมกไม้สุดสวยตา เขียวขจีและสดชื่นรื่นรมย์จึงดูจะเป็นห้องเรียนที่ดีที่สุดของโรงเรียนก็ได้ด้านหน้าเป็นกระดานดำ ด้านขวาเป็นฝาห้อง ด้านหลังก็มีหน้าต่างอีกสองช่อง

แต่บรรยากาศในห้องเรียนนี้กลับ**โคตรจะอึดอัด**เป็นอย่างยิ่ง!

โดยเฉพาะกับพวกเราที่เป็นสมาชิกหน้าใหม่ จงจิตย์กับสมพินดูเขารบรื่นดี เพราะเป็นคนในท้องที่คุ้นหน้ากันมาตั้งแต่เกิด แต่พวกผู้ชายหน้าใหม่สามคนอย่างพวกเราที่ล้วนมาจากต่างถิ่น+ต่างห้องนี่สิ อึดอัด อึดอัด นักเรียนส่วนใหญ่เขาต่างก็ตั้งใจเรียนเอาจริงเอาจังอย่างน่าเกลียด! ทำให้บรรยากาศสำหรับพวกเราเครียดสยองมากกกกกกส์.....

ไอ้ชิต มาจากบ้านนอก(บ้านน้ำปลีก) **ไอ้ธีรพล**ย้ายมาจากไหนก็ไม่รู้เพิ่งมาเข้าชั้น ม.ศ. 2 ข. เลย มันก็ไม่รู้จักมักคุ้นกับใครเลยสักคน แถมพวกเรายังได้ที่นั่งแยกกันอีกต่างหาก ส่วนพวกห้อง ก. เดิม ก็ดูจะมุ่งมั่นตั้งใจเรียนกันชะงัดจริงๆ พับผ้า..... ตั้งใจแบบโคตรๆ เลยแหละ

บ่ายวันต่อมาไอ้ชิตกับไอ้ธีรพลไปนั่งซุบซิบปรับทุกข์กันหลังห้อง เมื่อเราเดินเข้าไปถึงไอ้ธีรมันก็เอ่ยถามมาทันที

“ไอ้ชิง ลงไปเรียนห้อง ข.คืนดีมะ?” เราก็มีอาการลังเล

“พวกกุสองคนคงทนอยู่ไม่ได้แน่” หมายถึงมันกับไอ้ซิด

“เออจริงๆ แหละ” ไอ้ซิดสนับสนุน “ไอ้ห้าแม่ง เรียนกันจ้ง กูเครียดวะ”

ลำดับที่สอง

พวกไอ้ซิดกับไอ้ธีรพลแผ่นแนบ กลับไปนั่งเรียนห้อง ข. คั่นเอาคี่ๆ เราไม่รู้จะบอกกับเพื่อนตรงๆ ได้อย่างไรว่า

‘กูจะลงไปไต่ยั้งยัย ใน เมื่อหัวใจของกูอยู่ตรงนี้ บักห้าเฮ้ย....’

‘กูอุตส่าห์ตามประชิดติดพัน ผีนแม่งทุกคืน กะจะจ้องตาให้รู้ใจตามสูตรเค็ดไอ้พหลเคชให้มันรู้แล้วรู้แระอยู่เร็ววาวว!’

‘ที่ไหนมีงจิดยัย คนตามติดต้องชิดชัย หรือ งจิดยัยก้าวไป ชิดชัยต้องก้าวตาม แต่ทุกครั้งที่งจิดยัยมองมา ไอ้ห้า.....ทำไมกูต้องเลือกหลบด้วยวะ ? กูไม่เข้าใจมารคามันเลยจริง จั้ง’

แต่มีเงื่อนไขอีกอย่างที่สำคัญก็คือ พี่เต๋ว(พี่สะใภ้)คงไม่ยอมแน่ แคแต่เห็นเพื่อนเราหนี กลับลงไปห้องม.ศ. 3 ข. เท่านั้นแหละ ตกเย็นวันนั้นแกก็รับมาเปรยส่าทับคักทางเราเอาไว้ซะแล้ว ระหว่างร่วมวงนั่งกินข้าว(กับพี่)ยามเย็น

“ชัย” พี่เต๋วชวนสนทนา

“ครับ”

“เขาลงไปก็ช่างเขา ชัยอย่าลงไปตามเขานะ”

“ครับ” เห็นเจตนาแก เราก็ต้องยอมอยู่แล้ว

“ได้เรียนอยู่ห้องดีแล้วธุระอะไรจะลงไปให้ต่ำกว่าเดิม”

“ครับ”

พี่เต๋วคงเห็นเรา ‘ครับ’ ไม่ค่อยหนักแน่น เพราะลึๆ เราก็ยังลังเลอยู่บ้าง พี่เต๋วก็เลยเอ่ยเอา พี่ชายขึ้นมาจู้

“ถ้าพี่นะ(ชนะ)รู้ว่า คงไม่พอใจแน่”

แล้วอย่างนี้จะให้ผมลงไปอยู่ห้อง ข. หาพระแสงค้ำทุ่ได้อย่างไร ขอถามๆ

‘แต่....ถ้างจิดยัยลงไป ชิดชัยก็ไม่แน่? ฮึๆ’

เพื่อนใหม่

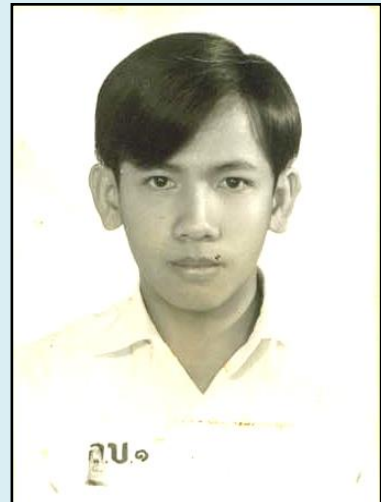
เรื่องอื่นพอคุยพอคบ เรื่องแฟนที่เคารพจะเอามาร่วมสมทบ....มีบังควร

หลังจากที่ทนๆ อยู่เรียนที่ห้อง ม.ศ. 3 ก. ต่อไปอีกสองสามสัปดาห์เราก็จะเริ่มจะชิน และสถานการณ์ก็ดีขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะมีเด็กนักเรียนชายคนหนึ่งเพิ่งย้ายมาจากอำเภอพนา ชื่อ พิธิษฐ์

ไอ้หมอนี่มาอยู่กับพี่ชายซึ่งมีอาชีพค้าแร่พวกเสื่อผ้า - ถ้วยชามจาน มันเองก็ไม่รู้จักใคร หัวเดียวกระเทียมลีบ เหมือนกับเรา เลยสนิทกันได้ง่าย แต่มันมีไอคิวที่เหนือกว่าเราเยอะ เราก็เลยได้พึ่งพามันอยู่มาก ที่สำคัญ มันเป็นทั้งนักรัก นักกลอน และนักฝันเหมือนกันเปี๊ยะ ! เมื่อหลายอย่างตรงกัน ความสัมพันธ์เลยลึกซึ้ง

ยกเว้นเรื่องจริงจัง เราปิดเงียบ !

เรื่องอื่นพอคุยพอคบ เรื่องแฟนที่เคารพจะเอามาร่วมสมทบ....มีบังควร

แต่ไอ้หมอนี่มันฉลาดเป็นกรด เพียงไม่กี่วันมันก็เริ่มสงสัยระแคะระคาย และเริ่มแคะคุ้ยระหว่างกำลังเรียนวิชาภาษาไทย อาจารย์โกสุ่มกำลังบรรยายอยู่หน้าห้อง มันก็แอบมีจดหมายน้อยขึ้นมา (เรานั่งอยู่แถวหน้าจึงไม่กล้าคุยกัน)

“นายมีแฟนหรือยัง ใครกันล่ะ ?” ไอ้ห่า...เล่นเจาะกลางใจกูเรยขยนะมีง

“ยังไม่มีวะ” เราเขียนตอบแล้วแอบยื่นคืนไป

“ถ้ามีก็ขออย่าปิดบัง เพราะเราอาจจะไปจีบเจอผู้หญิงคนเดียวกับที่นายชอบก็เป็นได้นะ”

ได้ผลแะสะ ทำเอาเราใจสั่นหวั่นไหวไม่น้อย แต่ก็ยังใจแข็งปิดเงียบเพราะความอาย

‘ของอย่างนี้ ใครเขาบอกกันวะ บักห่ามีงเฮ้ย.....’

ความลับ.....ได้ยืนยันว่ามักเป็นสีดำ

ความรัก.....จำได้ว่าเป็นสีชมพู

ความลับ.....ต้องกระซิบข้างๆ หู
 ความรัก.....อาจรับรู้ได้ด้วยใจ
 ความลับ.....ต้องมีการวางแผน
 ความรัก.....จะก่หมีนแสนที่ยิ่งใหญ่
 ความลับ.....ถ้าบอกจะไม่ลับอีกต่อไป
 ความรัก.....ได้ฟังเมื่อไหร่ก็ยังคงงดงาม
 ความลับ.....ฟังแล้วอาจสงสัย
 ความรัก.....มักไม่ต้องมีคำถาม
 ความลับ.....ต้องเก็บซ่อนให้ดีคือนิยาม
 ความรัก.....ไม่ต้องมีคำจำกัดความมาปะปน
 ความลับ.....จะไม่บอกให้ใครรู้
 ความรัก.....อยากให้ได้ฟังอยู่ที่สุขสันต์
 ความลับ.....ยังมีมากที่จกขังวทวน
 ความรัก.....แค่อยู่ในใจสักคน.....ก็เพียงพอ

ระยะเวลา กับ จิตต์ เราเริ่มมีโอกาสดูพูดคุยกันบ้างแล้ว โดยเราจะถือโอกาสมาโรงเรียน แต่เช้าๆ ปลอดภัยคน หลายครั้งที่จินมาเข้าเราก็ได้ถือโอกาสสนทนากันบ้าง แต่ถ้ามาสายหรือต่อหน้าผู้คนเราก็ได้แต่แค่แอบมองหน้าเขาเท่านั้น
 มีบางครั้งที่เขาก็เข้ามาสนทนากับเราก่อน
 “ซิดซัย วันนี้อาจารย์เพ็ญศรีได้มาสอนมั๊ยคะ ?” อ.เพ็ญศรีก็คือพี่สะใภ้ของเรานั้นแหละ ก็คงถามแบบชวนพูดคุยสนทนาซะมากกว่า ไอ้เราก็ไม่ค่อยจะกล้าสนทนากับเขามากนัก เพราะภาษาลาวเรา ‘ไม่ค่อยจะแข็งแรง’ พูดคิดฯ ถูกๆ ก็อวยสาวน่ะ ได้พูดคุยแค่นี้ไอ้ซัยก็สุขใจเป็นปลื้มไปทั้งวันเร็ววาวว.....อาฮี อาฮี อาฮี

ระยะเวลา นี้ แอบเห็นจินเขาติดเอานิยายสารรายสัปดาห์ ‘ดรุณี’ มาอ่านในห้องเรียนในช่วงว่างๆ ประจำ ความที่อยากหาเรื่องคุยกับเขา ก็ทำทีแกล้งไปขอยืมเขาอ่านเล่นมั้ง แต่ก็บ่อยครั้งเหมือนกัน จนกระทั่งติดนวนิยายในนิยายสารเรื่อง “ไอ้สู”

เรื่องนี้มีตัวเอกชื่อ ไอ้สู เป็นนักเรียน ม.ต้นบ้านนอก(ภูธร) และก็เป็นนักมวยเด่นในห้องถิ่น ฝีมือคู่คี่กับลูกชายกำนันอิทธิพลชื่อ ซิดซัย(ที่อ่านเพราะชื่อมันตรงกับเราพอดีนี่แหละ) แต่ในเรื่องกลับเป็นตัวร้าย ได้มีการขึ้นชกชิงเดิมพันกันถึงสองครั้งแต่ไอ้สูก็ชนะแบบหวุดหวิดทุกครั้ง จึงผูกใจเจ็บ และคิดจะหาวิธีทวงแค้นเอาคืน ช่วงนี้ทั้งคู่เรียนอยู่ ชั้นม.ศ. 3 (เหมือนกันอีกแล้ว)

พอขึ้น ม.ปลาย ชิดชัย(ในเรื่องไอ้สู้) ก็ได้มีโอกาสไปเรียนต่อชั้น ม.ปลายในโรงเรียนชื่อดังที่กรุงเทพ เมื่อถึงช่วงปิดเทอมก็ชวนเพื่อนชื่อว่า ชาญชัย ซึ่งเป็นมวยดาวรุ่งดวงเด่นอนาคตไกลของเวทีลุมพินี หมายใจว่าจะให้มาล้างแค้นชกกินเดิมพันกับไอ้สู้ จึงได้มีการพุดจาทำเดิมพันกันขึ้นอีกครั้ง

สมัยก่อนข่าวสารไม่ดีเหมือนสมัยนี้ นักมวยที่ไม่ถึงขั้นแชมป์มักไม่ค่อยมีใครรู้จักหน้าตาเสียด้วย ถ้าเป็นสมัยนี้เขาก็เรียกว่า ‘มวยชู้ม หรือมวยเดินสาย’

เราก็ได้อาศัยเรื่องนี้แหละเป็นสะพานเชื่อมโยงเข้าหาจงจิตย์ แต่ด้วยความเหนียวอายจัดของเด็กวัยรุ่นสมัยนั้น มันก็เลยเป็นเหมือนม่านขุนเขาที่กั้นขวาง ความสัมพันธ์ของสองเราจึงไม่คืบหน้าเท่าที่ควร อีกประการที่สำคัญก็คือ เรามีหน้าที่ต้องขยันตั้งใจเรียนเพื่อให้สอบได้ถึง 70 % ตามเงื่อนไขของพี่ชายด้วย (เขาถึงจะอาสารับอุปการะส่งเราเรียนต่อ ม.ปลายนะ)

ถูก...เจาะยางรัก

'โชคกลัวคนกล้า ทว่าโชคร้ายต่อคนขลาด นะโว้ย!'

และแล้วความรักที่คิดว่าเป็นความลับมันก็เริ่มไม่ค่อยจะลับ
เริ่มต้นที่สาวต้อย(สว่างจิต) ระหว่างที่ครูยังไม่เข้าสอนในต้นชั่วโมงของบ่ายวันหนึ่ง เธอก็
เดินสายอาดๆ (เพราะอ้วน)เข้ามาใกล้เราซึ่งเพิ่งไปนั่งตั้งป้อมอยู่หลังสุด
ของห้องหวังแอบจ้องสาวอยู่ (ตามสูตรเด็ดของไอ้พหลเดช)

“ซิคซัย” สาวต้อยเรียกขี้มๆ แบบมีเลศนัย

“ครับ ว่าไง” เราก็มองหน้าถามประสาชื้อ

“รู้นะว่าแอบมองใครอยู่” แล้วเธอก็หัวเราะคิก ด้วยแววตา
ล้อเลียนอย่างมีเลศนัย แต่คักทุบกลางกะบาลเราเอาตรงๆ เลยเขียะ เล่น
เอาเราถึงกับตะลึงอึ้งกิมกึ้นะจั้งงงเลยอะดิ

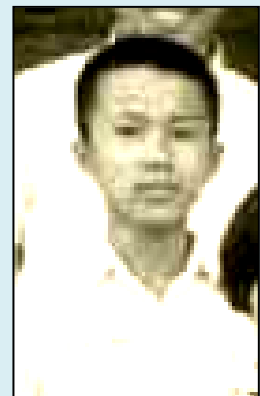
‘ไอ้ท่า มันรู้ได้ยังไงกันวะ ก็อุตส่าห์หลบชะแว็บมาตั้งป้อมสุดหลังห้อง กะจะจ้องให้จู้ใจ
เพราะเห็นว่าปลอดสายตาผู้คนอยู่แท้ๆ เขียะ ทำไมยังมาสังเกตุเห็นอีก
.....?’

‘คิดว่าจะเอาแต่เรียนๆ ฮีโธ...หลงคิดผิดไปตั้งนาน ’

สาวสว่างจิต เธอไม่จิตสว่างอย่างเดียว แต่ปากของเธอคงเปลอ
สว่างด้วย เพราะต่อมาก็ไม่กี่วัน ไอ้เกียงกับไอ้เนส สองหนุ่มต้งตั้งก็คั้ง
เข้ามาลือเรื่องเรากับจิน เข้าใจว่าคงได้เบาะแสมมาจากสาวต้อย(แต่
อวบอิมบะละหิมกว่าใคร)

แรกๆ ก็อายซิบหาย ที่ถูกเจาะยางรัก แต่คิดไปคิดมาก็ก็ดีหมี
ขลกัลลลที่มีคนช่วยเอ่ยปากบอกรักสาวแทนเรา.....หุ หุ หุ (ถูกใจไอ้
จู้ขลาดเขาละ)

สุดท้ายไคลแม็กซ์(climax)ของเรื่อง ‘แอบรัก’ นี้ก็มาปุคประทุ
เปรี้ยงปร้างอย่างรุนแรงเหมือนจุดพลุเอาในบ่ายวันหนึ่ง.....

บ่ายวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2511 (เรื่องหยิ่งจ๋าจ๋าคนัก เรื่องเรียนสุนัขไม่ยกจะรับประทาน!)

อาจารย์เปลี่ยนท่านนักเรียนพิเศษคณิตศาสตร์เพิ่มเติม เพื่อเตรียมความพร้อมให้ลูกศิษย์ ก่อนจะสอบไล่ปลายปีการศึกษาตรงขานระเบียบแบบๆ ที่หน้าบ้านพักส่วนตัวของท่าน(หน้า โรงเรียนสมบูรณวิทยากร)

วันนั้นเราเผชิญเข้าห้องเรียนเข้าไปนิดจึงได้ที่นั่งหลังห้องฝั่งผู้ชาย และเวลาไล่ๆ กัน สาวจิ้งก็เพิ่งโผล่เข้ามาด้วยเช่นกัน จึงได้นั่งหลังห้องฝั่งผู้หญิง

แต่จะเป็นเพราะเวอร์หรือกรรมที่นำชัก สาวคนรักก็มีอันต้องมานั่งข้างๆ แปะๆ กัน(ใกล้ๆ กัน - ภ.ลาว) ก็ขานระเบียบมันแบบๆ นี้น่า ทำเอาหัวใจของไอ้ซึ่งตั้งตารองนอนไม่เป็นท่า อยากรู้อยากเห็นอยากเห็น.....

ไม้บรรทัด ขางลบ ปากกาแดงที่มีก๊อริบเก็บซ่อน สักครูก็ตั้งใจทำให้ออกปากขอมืมสาว

“โทษครับ ขอมืมไม้บรรทัดด้วยครับ” อีกสักครูก็แก้งขอมืมอีก

“โทษครับ ขางลบอีกนิดนะครับ”

“โทษครับ ปากกาแดงแ้วเดียว”

ขอมืมทีก็ได้มองหน้าจ้องตากันอย่างถนัดนี่ตั้งสามเถื่อ(ครึ่ง)แ่นะ ก็ตอนขอ ตอนรับ และตอนส่งคืน บ่อยๆ ครั้งเข้าก็ชักคุ่น ของอย่างนี้ ‘มอมตากี่รู้ใจ’ เห็นว่าเขาพอจะมีเชื้อโยไม่วางท่า ราวก็เริ่มเสวนาอย่างอื่นต่อ เพลินเค้าละ จนนผลอดลี้มระมัดระวังความปลอดภัยไปชะนิบัส

พอการเรียนพิเศษใกล้จะหมดเวลา อาจารย์เปลี่ยน ท่านคงแอบซักภาพไว้หมดแล้ว ท่านก็เลยปัจฉิมนิเทศส่งท้ายปลายชั่วโมงเอาไว้ว่า.....

“เวลาไปเรียนกวดวิชาที่อื่น พวกเธอก็อย่าพากันไปดูหนังหรือเที่ยวเตร่ให้มากนักนะ และอย่างนั่งหลังห้อง เพราะหนุ่มๆ สาวๆ มักจะหาโอกาสคุยกันในห้องเรียนเวลาเรียนพิเศษเสมอ”

ท่านเตือนขี้มๆ แต่สายตาที่ทำท่านคันผ้าใบมาทางสองเรา ทำเอา สายตาเกือบทุกคู่เริ่มรู้ทันหันตามกลับมาอยู่ที่สองเราเป็นเป้าเดียวเช่นกัน ผลก็คือสาวจิ้งหน้าแดงก้มนั่ง **หนุ่มจิ้งขี้**(ชื่อจิ้ง)ร้อนกายขนลุกชู อยากรู้อยากเห็น ธรณีหนีแม่่งส์.....ถ้าทำได้

‘ไอ้ห้.....กูก็แค่เพิ่งจะเหย้มๆ เท่านั้นเอง เป็นเรื่อง.....’

ครั้นถึงปลายภาคเรียนทุกคนก็ต้องถ่ายรูปขนาดสองนิ้วเพื่อติดใบสุทธิ(ใบแสดงผลการเรียน คล้ายกับใบ ร.บ.สมัยนี้นั่นแหละ) แล้วก็ถือ โอกาสแลกรูปถ่ายซึ่งกันและกันเพื่อไว้เป็นอนุสรณ์ก่อนจากกันอูดลุด คำว่า Forget me not (อย่าลืมฉัน) ที่ใช้สลักหลังรูปถ่ายก็มีที่มาจากกรณีนี้แหละฮะ และยังมีกรล้อเลียนคนสลักหลังรูปแบบภาษาไทยอ่อนแอหรือสะเพร่าว่า

ขอมอบ 'รูถ่าย' แค่เธอไว้เป็นที่ระลึก

ถ้าเป็นสมัยนี้คงคิดว่าเป็นข้อเขียนของพวกวิทยารแน่ๆ แต่ปัจจุบันก็มีพวกวิทยารที่กล้า ออกปากขอทางทวารหนักร่วมเพศจริงๆ ด้วยนะเออ ไปดูตามห้องส้วมชายที่ปั๊มน้ำมันดูดี มี ข้อความเรียกร้องพร้อมค่าจ้างเกือบทุกที่ แถมให้เบอร์มือถือไว้สื่อสารเรียบร้อย (ห้องส้วมหญิงจะมีเหตุการณ์ทำนองนี้มั๊ย?)

ส่วนเรื่องหนังสืออนุสรณ์ โรงเรียนบ้านนอกสมัยก่อนเขายังไม่มีกันหรือก จึงได้มีการให้ ที่อยู่(address)พร้อมสรรพเพื่อ จ.ม.หากัน (โทรศัพท์บ้าน-มือถือก็ยังมีเลขนะ..จริงๆ ไม่ได้ไม่มี!) มีการถามไถ่ถึงเส้นทางอนาคตของกันและกันอย่างอาลัยอาวรณ์ก่อนจะลาคราจะจากกัน(เพราะ โรงเรียนอำนาจเจริญสมัยนั้นมีแค่ชั้น ม.ศ. 3 เป็นชั้นสูงสุด-ปักหน้าอกว่า อ.บ. ๑๓)

แต่เชื่อไหมท่านพ่อแม่พี่น้องบองปะ โอน โอนเจา(พี่น้อง-ภ.เขมร)ที่เคารพ

ตั้งแต่**อาจารย์เปลี่ยนประกาศรัก** ครั้งนั้น ผมมีอาการแหงนขึ้นสมอง ผมได้พูดคุย แลกรูปถ่ายกับใครต่อใครเยอะแยะ แม้แต่สมิณเพื่อนรักเขาเราก็คุยได้ แต่กับจงจิตย์ ผมแหงนขนาดไม่กล้าเข้าไปคุย ทักถามหรือแลกเปลี่ยนถ่ายกับเธอเลยทั้งสิ้น ทั้งๆ ที่ใจร่ำร้อง และวาดหวังอยู่ตลอดเวลา

ไอ้ความขลาด - อาย และความสำนึกในความกระจอกของตัวเองคุณเป็นอุปสรรคขวางหนามอย่างไม่รู้จบสิ้น มันทรมาณใจตัวเองอยู่ตลอดเวลา ยิ่งใกล้วันจะจบก่อนจะจาก มันก็ยิ่งมากไปด้วยความร่ำร้อนทรมานทรมาย กลัวเป้าหมายจะพลาด !(ขอแลกเปลี่ยนถ่ายและที่อยู่)

ความขี้ขลาดทำให้ต้องผัดวันประกันพรุ่งอยู่ไม่รู้จบ

บ่ายวันนั้น พอสอบวิชาสุดท้ายเสร็จ

เราก็รีบไปจัดหารูป เทียน ดอกไม้ จี๊ฟิ่งนะเมตตา แป้ง ขวดใส่น้ำ(เพื่อไปทำน้ำมนต์) แล้วก็รีบบั้งจักรยาน(ถีบ)ไปบนบานขอความเมตตาจาก 'พระใหญ่' ที่พุทธอุทยานทันที (พระมงคลมิ่งเมือง)

เมื่อไปถึงก็เปิดผอบจี๊ฟิ่ง กระจุกแป้ง และขวดน้ำ เพื่อขอให้พระใหญ่ช่วยนิมิตบันดาลให้ศักดิ์สิทธิ์มีมนต์ขลัง และเพิ่มพลังความกล้าหาญ

"งานเลี้ยงคืนนี้ ขออำนาจบุญญาบารมีแห่งองค์พระปฏิมาอันศักดิ์สิทธิ์ จงช่วยนิมิตคลใจให้ลูกช้างมีพลังใจ กล้าหาญสานใยสัมพันธ์ได้สมความมุ่งมาดปรารถนา ด้วยเทอด ช้า...ธู สาธุ สาธุ..... "

คืนสุดท้าย

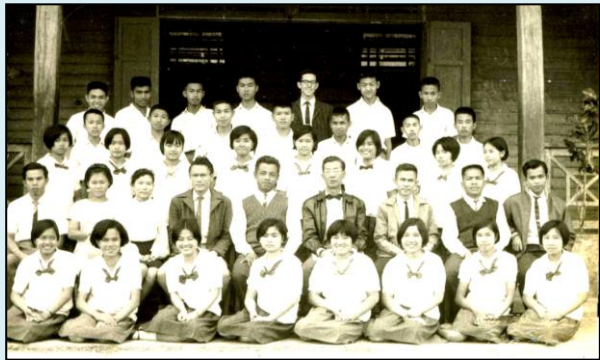
ขณะนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 ก. ได้มีมติจะจัดงานเลี้ยง “อำลา – อาลัย” ในชื่อปโรงเรียน(ไม้)หลังโรงเรียน เราตั้งใจอย่างแน่วแน่แล้วว่า คืนนี้ต้องได้เรื่อง ! เพราะเป็นคืนสุดท้าย ไม่มีโอกาสได้เจอกันให้ได้แก้ตัวอีกแล้ว (เราก็จะต้องเดินทางไปศึกษาต่อ กทม.)

พอเย็นขำเริ่มงาน ปากกา รูปถ่าย กระดาษaddress(สำหรับจดที่อยู่) ถ้อยคำที่จะพูดเตรียมไว้หมด จี๊ฉิ่งนะเมตตา ก็อุ้มผีปากพร้อมสรรพ แป้งก็ทา คากาก็ฟัน น้ำมันตักก็พรมรดหัวพยายามภาวนาให้ใจมันกล้าๆ (หนอยโว้ย.....)

‘โชคกลัวคนกล้า ทว่าโชคร้ายต่อคนขลาด นะโว้ย!’ เราตะโกนก้องอยู่ในใจ

สายตาสอดสายจ้องหาโอกาสตั้งแต่วันทีแรก วันนี้จึงจัดช่วยน่ารักเป็นที่สุด ยิ้มแย้มแจ่มใจ เลื้อยเหลืองคอกดวงเขียวเด่นสะคุตตา แต่ว่าเธอก็เกาะอยู่ในกลุ่มเพื่อนๆ ตลอดเวลา ไม่รู้จะแหวกเข้าไปหาได้อย่างไร จุดที่เรายืนก็เผชิญห่างกับเธอคนละมุมเสียอีก พอถึงจังหวะรางวัลเริ่มสตาร์ท ใจก็กริกกริระรัว แต่ก็ยังไม่กล้าเข้าไปโค้ง

‘จิ้นชีซู้วะเร่อทะร่าเข้าไป เดี่ยวหน้าแตกหมอไม่รับเย็บจะว่ายังไง?’

ยืนกุมเชิงใจเต้นระทึกตึกๆ ตักๆ อยู่ นั่นแล้ว คิดว่าเธอพอจะรู้อะไรอยู่บ้างแล้ว

ละ แต่ไอ้เรามันสุนัขไม่ค่อยจะรับประทานเอง มัวแต่ผัดผอน เตีวน่าๆ อยู่ นั่นแล้ว..... ผัดผอนเอาจนกระทั่งงานเลิก แล้วก็คว้าน้ำเหลว รับประทาน ‘แห้ว’ เหมือนเดิม! ไอ้ฮีบฮีบแม่่งส์เอ๊ย.....

ในที่สุดหนุ่มน้อยที่รีจะเป็นนักรักชักรักสาวก็ต้องพลาดหวังเดินคอตกลับบ้านพักด้วยความตรอมใจ อยากจะล้มเกลือกกลงไปร้องไห้ที่พื้นถนนทางเข้าบ้านพักให้มันสาแก่ใจจริงๆ

การจากคนที่รักเป็นทุกข์ แต่การจากคนที่รักซึ่งๆ หน้าโดยมิได้รู้ล้า นะเป็นยิ่งกว่าทุกข์

คืนนี้ เดินกลับบ้านพัก(เพิ่งได้ย้ายเข้ามาอยู่ในโรงเรียน) อย่างซึมเศร้าเหงาหงอยที่สุดในชีวิต ผิดหวังในตัวเองอย่างยิ่งที่ยังรวบรวมความกล้าได้ไม่มากพอ อยากกระโดดตะก้านคอตัวเองให้มันชกแห้งๆ เป็นที่สุด

‘ไอ้ห้.....เก่งแต่ละเมอเพื่อฝันไม่เป็นเรื่อง.....ไอ้ โหลยโทย!’ (ไม่เอาไหน)

ยากจะกล่าวหาต่อว่าต่อขานเอากับ ‘พระใหญ่’ ด้วยนะแหละ ไม่เห็นช่วยลูกช้างอย่างไรที่ออกไปบ้างเลย.....อุตสาห์อ่อนวอนหมายพึ่งพาและฝากความหวังไว้ตั้งมากมายแท้ๆ..... โช้ พระใหญ่ นะพระใหญ่! (กราบขอประทานอภัยพระใหญ่นำเดือค้ำบ....ผมแค่ตั้งแกล้งว่าซื่อๆ เดือ.. อืออิอิ)

เข็กรง

ทำตัวถูกต้อง เป็นมงคลแก่ชีวิต ทำตัวผิดผิด ชีวิตอัปมงคล

หลังจากที่ตระเวนสมัครทั้งกววิชาและสมัครสอบเข้าโรงเรียนมีชื่อหลายแห่งจนคว้าน้ำเหลวไปแล้วทุกแห่ง ก็มาได้ที่เรียน โดย(ไม่ต้องสอบแข่งขัน ถ้าสอบก็คงปัวอีกมั้ง)เป็นโรงเรียนสันติราษฎร์บำรุง จากพระโขนง ซอยศิริพจน์(81) ที่นั่งรถเมล์สาย 2 รวดเดียว ลงที่ราชเทวีแล้วเดินต่ออีกหน่อย(ประหยัดทรัพย์นะ) ขากลับก็ต้องเดินอีกหน่อยเพื่อมาขึ้นรถเมล์ยังราชเทวีที่เดิม บ่ายของวันที่ 16 สิงหาคม 2511 นุพเพมันจะอาละวาดมั้ง หลังเลิกเรียนเราก็เดินมาขึ้นรถเมล์กลับบ้านพัก เหตุเพราะรถมีผู้โดยสารแน่นมาก จึงจำเป็นต้องเกาะราวบันไดชั้นล่างสุดโยกแกว่งไกวไปตามจังหวะรถวิ่ง

กระทั่งมาถึงตอนจะจอดป้ายก่อนจะถึงแยกประตูน้ำ พลันสายตาก็เหลือบไปเห็นนักเรียนหญิง ม.ปลายกระโปรงดำคนหนึ่งยืนรอรถเมล์อยู่ รู้สึกคุ้นๆ และเธอกงมองเห็นเราอยู่ก่อนแล้ว จึงยิ้มให้กันด้วยความดีใจ

จงจิตย์ !

เมื่อรถจอด เราก็เลยผลอปล่อยมือจากราวบันไดเดินตรงไปหาอย่างดีใจ ไม่รู้เหมือนกันว่าไอ้ความขลาดอายที่มีมาแต่เดิมมันหายไปไหน ความรู้สึกคำต้อยและกระจอกก็หายไปด้วย เหลือแต่ความหาญกล้าและความเท่าเทียมในฐานะเป็น 'เด็กเทพ' เหมือนกัลลลลล.....

บทมันจะกล้ามันก็กล้าขึ้นมาเอาดื้อๆ สถานที่และโอกาสมันก็เป็นใจด้วยแหละ คนบ้านเดียวกันมาเจอกันในแดนไกลก็ข้อมต้องดีใจเป็นธรรมดา แต่...คนที่เคยมองตากันแล้วได้มาเจอกันมันก็ข้อมต้อง 'ยิ่งกว่าธรรมดา' แน่นอน อะฮ้า.....

เมื่อต่างคนต่างดีใจ มีอะไรต่อมีอะไรก็พรั่งพรูมาเล่าสู่กันฟัง โลกช่างสดใส ใจพองพื้ลิกงานเลี้ยงข้อมมีวันเลิกรา การเจรจาก็ข้อมมีเวลายุติ ก่อนจะลาคราจะจากกันเข็นนั้น เราไม่ปล่อยให้โอกาสดีๆ หลุดลอยไกลไปจากมือเหมือนเก่าอีก

ได้พบ ดวงแก้ว แล้วปล่อยหลุด

มันทำเอาเศร้าสุดมหาศาล

ณ วันนี้มิให้พลาดเหมือนวันวาน

จะทอสานสายใยให้ยืนยาว

‘ความผิดพลาดเป็นบทเรียนที่ดี แต่ไม่ควรมีหลายบท’ ท่านผู้อ่านว่าจริงเเมะ?

เราจึงรีบความมือลงไปในกระเป๋าเพื่อเอาสมุดเรียนมาเขียนรักทันที

“ช่วยจดที่อยู่ให้ด้วยครับ”

เธอยิ้มอายๆ แต่ก็รับไปเขียนด้วยความเต็มใจ

“..... ซอยกลาง(49) ถนนสุขุมวิท บางกะปิ กทม.11 ” (รหัสเขตไปรษณีย์สมัยก่อน
นะคะร้าย...โปรดทราบ)

เราจากมาด้วยความอาลัยอาวรณ์ แต่หัวใจก็พองโตคับอก พอจะเห็นความหวังไร จึงใจ
ลอยไปตลอดทางเลยนะเด้อ ก่อนนอนคืนนั้นก็เขียนจดหมายทักทายต่อเลขทันที(วัยรุ่นใจร้อน)

ดีเหลือก็ก็ต้องดีตอนร้อน จะร้ายจะพื่อนก็อีกตอนคนตรีบรรเลง’

เพียงแค่สองสามฉบับผ่านไปเราก็เอ่ยปาก ‘ฝากใจ’ ไปเลยทีเดียว ก็มองตามาตั้งสามปีแล้ว
เรื่องอะไรกันนัก รักจริงชะอย่าง การตอบโต้กันทางจดหมายเป็นไปจุจไฟแลบ ดูเด็ดถึยิบ

คนมีใจต่อกันมันดูไม่ยาก ไอ้ที่มันยากเพราะมันยังไม่จริงใจนะสิ

ช่วงนี้ ‘โรครัก’ กำลังกำเริบอย่างหนักแสนสาหัส กิดถึงสาวจินทุกลมหายใจจริงๆ

อยากเขียนรัก ตัวโตโต เท่าภูเขา

แล้วจะหากระดาษมาจากไหน

แล้วจะผลิตปากกามาจากอะไร

นอกจากใช้หัวใจเขียนใจจินว้าวววว!

สมัยนั้นโทรศัพท์บ้านยังมีไม่แพร่หลาย ติดต่อขอติดตั้งก็ยุ่งยาก ยึดขาด เย็นเข้อและยึดเข้อ
อย่างสุดๆ ต้องวิ่งเดินเส้นสาย ใช้จ่ายเยอะ ปานนั้นก็ยังยาก ระบบคอร์ปชั่นเพียบ หน่วยงาน
ราชการและรัฐวิสาหกิจของไทยส่วนใหญ่ เป็นระบบผูกขาด ก็จึงมักเป็นแบบนี้ ต้องเปิดเสรีให้มี
คู่แข่งเหมือนปัจจุบันนี้แหละ ถึงจะได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนตัวเชิงพัฒนาด้านการบริการได้บ้าง

การนัดพบปะพูดคุยกันระหว่างสองเราจึงมีน้อยมาก ทั้งๆ ที่พักอาศัยก็อยู่ถนนสุขุมวิทสาย
เดียวกัน ห่างกันแค่ 15 ซอยเห็นจะได้ (เขาซอยกลาง 49 – เราซอยศิริพจน์ 81)

“อะไรวะ ใกล้กันแน่นี๊ยะ ไม่น่าจะได้พบกัน อมพระมาพูดกูก็ไม่เชื่อ” เพื่อนบางคนแย้ง

“ก็จะทำอย่างไรได้ละ.....”

เพราะเงินทองก็ไม่ค่อยมี รายรับก็มีจำกัด ซินลิ้มตัวทำเวอร์ก็ต้องเดือดร้อนคนส่งเสีย(ส่งดี)
คือพี่ชาย เขาจะรู้สึกอย่างไร นึกถึงวันแรกที่ไปมอบตัวเพื่อเข้าเรียนชั้น ม.ศ. 4 **เฮียตี๋**(พี่สาม)แก่ก็ได้
เปรยเตือนให้สติไว้แต่เริ่มแรกแล้วว่า

“เหลือมีคนเดียวแล้วนะ อย่าทำให้ให้เตี้ยแม่และพี่ๆ ผิดหวัง”

เสียง(พี่เจ็ด – ประธาน ค.ก.ส.- คณะกรรมการการส่งเรียน)เองก็เคยบอกเราไว้ว่า

“กูทำตัวผิดพลาดจนเรียนไม่จบ ทำให้ทุกคนผิดหวัง จะอาสาส่งมีงเรียนเป็นการไถ่บาปแทน มีงต้องพยายามทำให้สำเร็จนะ” (เอาให้จบ ม.ศ. 5 ให้ได้ เพราะทั้งบ้านยังไม่มีใครจบเลย)

“ค่าใช้จ่ายประจำกูจะจัดส่งให้ ขาดเหลืออะไรค่อยขอเอาเพิ่มกับเฮียดี”

เราได้มาเดือนละ 300 บาท ใช้นวันละ 10 แล้วจะเอาเงินที่ไหนไปเลี้ยงสาว พาเขาเที่ยวล่ะ ?
แค่มีเงินยาไส้พอได้เรียนก็บุญโขเร็ววาว.....

แต่เรื่องของ ‘หัวใจ’ มันก็ห้ามกันยาก ที่ยากก็เพราะเราทำให้เป็นเรื่อง “ลับ” หรือ “ปกปิด” ใครๆ ก็เลยไม่รู้ ก็จะทำให้รู้ได้ไง ในเมื่อ

“เตี้ยแม่รู้ก็คงดำ เฮียงารู้ก็คงดำหนี เฮียดีรู้ก็คงได้ว่ากล่าวเอาแน่ๆ ” (ลองไปอ่านในเรื่อง **เอ็นท์สะท้าน ตอน วันเกิด** ดูดิ พี่แกต่อว่าเราเอาซะซิมจ้อยไปเลยอะดิ.....) เพราะสังคมสมัยนั้นเขาขอมรับกันเสียที่ไหนล่ะ เขายังคงเชื่อมั่นกันว่า

ความรักคืออุปสรรคการศึกษา

ด้วยจะพาเสียคนจนป็นปี

เบื้องหลังรักมักตามมาด้วยราศี

แล้วจะมีจิตไหนมาฝึเรียน

หรือ.....

รักวัยเรียนเพียรรักจกักรันทด

ชีวิตจะมีหมดไม่สดใส

รักวัยเรียนเพียรรักจกักรรลัษ

ผลสุดท้ายจะอัปรีัยรัาศีคาว

ความเดิมที่บอกว่าไม่มีกะตั้งค์จะไปจีบสาว พาสาวเที่ยว ก็เลยได้แต่เหี่ยวแพบอยู่ที่บ้านพัก จะเรียกร้องเอาจากพี่ๆ อีกรักก็เวอร์ไป เป็นการใช้จ่ายผิดประเภท เตี้ย สตง.(สำนักงานตรวจเงินเฮียง)ตรวจพบเข้าก็ยุ่งตายห่า..... เลยต้องพึ่งพาดจดหมายร้ายรัก ก็พอได้ผลมั่งหรือจนกะระร้าง (ครีๆ)

จากนั้นสงครามอักษรร้อนรักก็ประทุจนไฟแลบ ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ ดูแต่สำนวนในเรื่องนี้
ก็รู้เร็ววาว

มัวแต่ใช้ 'อักษรยู่ท' มากไป พอมีโอกาสได้เจอกันเรากลับไปแต่ก็ไม่ใช่เป็นสัปดาห์เลย
เลยจริงจังจริงจัง.....งะงะๆ งะๆ สุนัขไม่อยากจะรับประทานเอาซะเลย ไม่มีทีเด็ดทะเลงใส่ ไม่
มีลูกล่อลูกชนให้เป็นมรรคผลชั้กะตืด ทำดีทีเหลวประจำ !

สิงห์สนามฝัน สมันสนามจริง

กลางคืนก็ไม่สนใจทำการบ้านอ่านหนังสือ แอบเขียนแต่จดหมายหาสาว ปลายปีก็เลย
ปวคร้าวรุ่งไม่เป็นท่า สอบตกนะสิเพ่ แซด(sad)แหม่งสุดๆ

เมื่อพลาดท่าหมครูปยั้งใจ แล้วจะไปสู้หน้าสาวเขาได้ยังไง เลยต้องประกาศยุติสงครามรัก
พักรบ เปลี่ยนมาทำสงครามเย็นแทน คือแอบเก็บรักไว้หลิบใจ มันก็เก็บไปอีกแบบแะ

“เรียนอย่างเดียวยังไม่รอด เสือกจะริมาแเอ้คจีบสาวมีแฟน ไอ้กร๊วก !”

เราแอบได้ยินเสียงพี่ชายดำในใจ เราก็เลยตอบไปว่า

“ก็เพราะกลัวว่าจะเรียนไปไม่รอดนะสิ ถูกลงหาเรื่องแก็เซ้งทำ จีนไม่ทำอะไรชะมั่ง ก็กลัวใจ
ตายท่าสิโว้ย.....” ส่วนนวลหลังนี้ยังมี*โ้วคงหมง*เขามา “มึงไม่มาเป็นหยั่งกูมั่งนี้หว่า จะรู้อีกรัก”

ที่กลัวที่สุดตอนนั้นก็คือ *กลัวพี่ชายจะดิบหัวส่งกลับบ้าน* เป็นที่สุด ความหวังและอนาคตก็
หมดกัน ว่ากันตามความจริง คุณคุณภาพต่ำๆ อย่างเราไม่น่าเลือกเอามาพัฒนาเป็นอย่างยิ่ง ไม่คุ้มค่า
ด้วยประการทั้งปวง นี่พูดกันอย่างยุติธรรมจากปากของเราเองเลยแหละ

มัวดีดี ไม่ทำ มาจีแนบ

ดันผ่าเลือก “มัวแกลบ” เอาแนบจี

อยากส่งเสริมน้องชายให้เรียนดี

มาเลือก ‘ควาย’ อย่างเรานี้... ไม่มีทาง

แต่เพราะคุณธรรมน้ำใจอันสูงส่งดงามของพี่ๆ เขาโดยแท้เทียว ที่ทำให้เรามีโอกาส มี
อนาคต และมีทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีๆ อย่างในปัจจุบันนี้

(มีวันนี้เพราะพี่ให้ของจริงต้อง **ชิงชัย**ครับ – ของบ๊ิกแ้ด้นะเด็ก ๆ)

‘ความรักความเมตตาเป็นคุณธรรมค้ำจุนโลก’ ดังคำพระว่าคงเป็นอย่างนี้เอง

ความพยายามครั้งที่ร้อย ยังดีกว่าท้อถอยตั้งแต่ยังไม่เริ่ม

พอขึ้น ม.ศ. 4 ปีสอง(สมัยก่อนเจานิยมเรียน 4,4 – 5,5 นะท่าน) ไปสมัครสอบเข้าเรียน
ได้ที่โรงเรียนวัดสุทธิวราราม แผนกศิลป์ภาษาตามที่ปรารถนา เรียนไปได้สักกระยะ

‘เฮ้อ... ค่อยยังชั่วหน่อย เบากว่ากันเยอะส์เลยนะเพ่ พอจะถูกโรคกันบ้าง’

ผลก็คือ ม.ศ.4-5 ฝ่ายฉลุย แต่ว่าเอ็นท์แฉลบ เพราะดันจะไปติดรามคำแหง(เพิ่งเปิดใหม่ๆ) ขณะนี้ เดินทางไปอยู่ตะเกาขอเงินเสียด่าเพื่อจะมาลงทะเบียนเรียนรามคำแหง แต่เสียด่าได้กรุณาบรรจงตอบมาด้วยเหตุผลอย่างชนิดประทับใจจริงๆ

“น้ำหนักอย่างมึงเรียนไปก็ไม่จบหรอก!”

เล่นเอาเราถึงกับผงะชะงักปืดดดดดด.....(ยิ่งกว่าระบบดิสเบรก)

แต่สุดท้าย พี่เขาก็อุดดำหมีเมตตาเปี่ยมล้นโยนโอกาสทองมาให้เราลองแก้ตัวอีกหนึ่งก๊อ๊ก คือให้ไปเรียนกวดวิชาตลอดทั้งปีเพื่อเตรียมเอ็นท์แก้ตัวใหม่อีกครั้งในปีต่อไป มันบอกว่า

“คราวนี้ถ้ามึงพลาดอีกก็กลับไปช่วยเตี้ยแม่ขายของที่บ้าน กูช่วยมึงได้เท่านี้แหละ เป็นไปไม่ได้หรอกที่กูจะอุ้มกระเตงมึงไปทั้งชาติ ลูกเมียกูก็มี.....”

ไอ้โฮ.....เล่นเอาเราถึงกับซึ่มจ๋อยไปเลยอะดิ รู้สึกคล้ายๆ กำลังจะถูกตัดหางปล่อยัดยังงัยยังงั้นเลยเฮียะ รู้สึกวิเวกวังเวงแคว้งคว้างอย่างกะทันหัน หมดสิทธิ์ที่จะไว้วางใจดีโพตีพาย นึกสมน้ำหน้าสมเพชประชดตัวเองขึ้นมา

‘สมน้ำหน้า’ อยากทำตัวให้หมดความหมาย ไร้ความหวังอยู่เรื่อยทำไม’

อีกสี่ห้าวันต่อมา พี่แฉวที่เคารพก็กรุณามีจดหมายเตือนและให้กำลังใจมาว่า.....

ความพยายามครั้งที่ร้อย ยังดีกว่าท้อถอยตั้งแต่ยังไม่เริ่ม

เราจึงต้องก้มหน้ากลับมาฝืนสู้ทนเรียนกวดวิชาซุ่มพืดอีกตลอดทั้งปีถึงได้เอ็นท์ติด มศว.

บางแสน (ม.บูรพาในปัจจุบัน) สมใจนึกบางลำพู

(ดังรายละเอียดที่มีอยู่แล้วในเรื่อง เอ็นท์สะท้าน ตอน วันเกิด)

พอเอ็นท์ติดชีวิตก็สดชื่นระเริงรื่นเบิกบาน หัวใจที่เหี่ยวเฉาหงาหงอยจ้อกร้อยจ้องกรอดมานานก็ปล้นกระดี๊กระด๊าขึ้นมาทลลทลที่ ราวกับปลากระดี๊ได้น้ำก็มีปาน รีบรายงานให้แม่ยอดชมองอ้อมรับทราบทันที (จั่งซี้ค้อยคือแห่น – ภ.ลาว)

‘นี่ถ้าเราเป็นสตรีคาน่าจะหลายห้องอยู่นะ ...อิ ฮี !’

หน่อรักที่เหี่ยวเฉาเพราะขาดน้ำ(รัก)หล่อเลี้ยงมานานปล้นก็แทงยอด แดกใบ เบ่งบานขึ้นมาทันตาเห็นลลลล พุดไปก็เหมือนโมนะเด้อ เป็นอย่างที่เพลงเขาว่าเป็ยบ

“เมื่อมีความรักก็มีชีวิตชีวา

คิดไปคิดมา ฉันเป็นเหมือนปลาบ่วงน้ำใหม่

เปรียบดั่งปีกษาล่องลอยนภาว่าเริงฤทัย

จะมองหนใด รื่นรมย์สมใจไม่มีอับเฉา.....” (เด็กๆ สมัยนี้เคยได้ยินอะป่าว?)

ไปอยู่บางแสนแดนสวรรค์มันสุดๆ สุดยอดแห่งรางวัลของชีวิตก็ครั้งนี้แหละ เนื้อคำบรรยายทั้งภาคภาษาไทยและภาษาส่วยเลยทีเดียวล่ะคร้าบ

เสาร์-อาทิตย์ ว่างๆ ก็จีจ๊กรยานไปเที่ยวแหลมแท่น – อ่างศิลา เห็นหอยดองของเตี้ยชอบ เห็นหอยแ่งที่เมื่อยากกิน เจอปลาเค็มที่เตี้ยชอบเล่นกับข้าวต้ม ก็ควักเงินซื้อส่งฝากไปทางบ้าน

ส่วน ‘**หอยสด + หอยจี๋**’ มันของแสดง เราจึงจำเป็นต้องแสดงแอนแอนเอง ฮีๆ !

ผลปรากฏว่า ซิฟิลิส – หนองในรับประทานอ่วมอรัทัย นี่ถ้าเป็นสมัยปัจจุบันคงถูกเอดส์รับประทานเรียบ ! คงไม่มีโอกาสมาสะบัดเพลงทวนให้ท่านม่วนอารมณ์แน่ๆ 555

เห็นผ้า ‘ตรามหาลัย’ สวยๆ ก็ให้ออดคิดถึง ‘สาวอานาจ’ ที่หลงพิศสวาทบาดจิตเสียมิได้ จึงบรรจงเลือกซื้อสีชมพูสุดสวีท กับสีเขียวสดใสส่งไปให้ ตั้งแต่รักกันมาก็เพิ่งได้ซื้อของฝากให้สาวก็คราวนี้นี่แหละ

‘ก็มันจนยากจริงๆ นี่ก็อาศัยเงินที่ได้จากการไปทำงานพิเศษในห้องสมุดมหาลัยหรอกนะ’

ไม่เหมือนเด็กมัธยมสมัยนี้หรือก วันวาเลนไทน์วันปีใหม่ เห็นแต่ช่นกุหลาบเป็นหอบๆ ไปไล่แจกหนุ่ม แจกสาว ดอกละ 50 – 60 ก็ไม่พรั่น ซ่อละร้อยละพันก็กล้าจ่าย ยิ่งพวกไอ้ตุ๋นนี้แหละ ตัวดีนั้ก เวอร์ซะไม่มี(บางคนนะฮ้า.....)

ขอลามหน่อยเหอะ พ่อแม่ที่บ้านนะได้ให้ดอกกุหลาบท่านมั่งริปล่าว.....หา ?

ที่วันวิสาขะ มาชะ อาสาพหุษา ดันผ่าเดินเข้าวัดตัวเปล่า ดอกไม้มัดละแค่ 5 บาท มันยังขาดน้ำใจที่จะซื้อหา มันน่าบ้องหุชะจริงๆ พับเผื่อ.....

จะรักจะชอบพอใครก็อย่าลืมพ่อลืมแม่ อย่าให้เกินพ่อเกินแม่ มันถึงจะเป็นมงคลกับคนอื่นละจี้จ้านัก กับพ่อแม่ที่รักทำเมินเฉย.....ควรมัย !

อย่าลืมคำสอนของครูซิงสิว่า

ทำตัวถูกต้องเป็นมงคลแก่ชีวิต ทำตัวผิดผิดชีวิตอัปมงคล

ระหว่างที่เราข้ามหาลัยปี 1 สาวจินเขาก็ทำงานธนาคารไปแล้วหนึ่งปีกว่า(เขาเรียนพาณิชย์ปวช.) เช่นกัน เมื่อถึงคราวปีดภาคเรียนเทอมแรก (ตุลาคม 2515)

ด้วยฤทธิ์ร้อนแรงสวาทอานาจรัก

มันก็ดังก็ซึกเป็นนั้กหนา

ห่างกันไปเนิ่นนานพันทิวา (สามปี)

นี่ถึงคราสงครามรักจักประทุ

ปิดทอมตัน

11.30 น.ของวันพฤหัสบดีที่ 7 ตูลา 2515 ณ ธนาคารกสิกรไทย สาขาอำนาจเจริญ เราตัดสินใจเดินขึ้นธนาคารไปด้วยหัวใจอันพองระทึก ทั้งตื่นเตลต์ ผสมดีใจอย่างบอกไม่ถูก เดินเข้าไปในสำนักงาน มีผู้คนมาใช้บริการมากมาย แอบสังเกตเห็นเงินกำลังรับบริการฝากถอนอยู่ตรงเคาน์เตอร์ด้านหน้า ดูสวยสดใส เป็นผู้ใหญ่เกินคาด ทำทางเอางานเอการดี

เราต้องการจะทำเซอร์ไพรส์(surprise – ประหลาดใจ) จึงเลี้ยงไปนั่งรออีกฝากตรงมุมห้องเรื่อยๆ กับเธอ แอบสังเกตดูการบริการลูกค้าของเธอไปพลางๆ ก็เพลินตาเพลินใจไปอีกแบบ บางครั้งก็อดจะหึงหวงเสียมิได้เมื่อเวลาที่เธอจิ้มลิ้มยิ้มหวานให้บริการกับลูกค้าหนุ่มๆ

‘หยิ่งจ๋าขึ้นให้กูนั่งอยู่นาน ออกแตกตาย !’

พอดีที่เวลาใกล้จะเที่ยง ลูกค้าก็เหลือบางตา พลัน เธอก็เหลือบมา ‘จ๊ะเอ๋’ กับเราเข้า เธอถึงกับเบิกตาสะดุ้งตื่นๆ อย่างไม่คาดคิดมั้ง แต่ก็ยังติดพันกับลูกค้าหนุ่มใหญ่ที่กำลังยื่นรอรับบริการอยู่ ดูเธอตื่นเต้น เริ่มทำอะไรงะๆ ะๆ ไปบ้าง

กระทั่งลูกค้าหนุ่มใหญ่เริ่มสงสัยและมองไปตามสายตาเธอไปที่ต้นเหตุ แล้วก็ยิ้มๆ เหมือนกับเข้าใจอะไรบางอย่าง

เรื่องอย่างนี้มันช่วยไม่ได้จริงๆ เรยแหละ...ดื้อ

พอเธอบริการรายนี้เสร็จก็เที่ยงพอดี เธอเดินไปจุกจิกกับคนข้างในเพื่อมารับช่วงแทน แล้วก็ออกมาทักทายเราอย่างตื่นๆ และดีใจ ยิ้มแฉ่งแจ่มใสเป็นที่ชัด !

“มาถึงตั้งแต่เมื่อไหร่ ?”

“มารอนานหรือยัง ?”

“จะทำไมไม่บอกล่วงหน้า”

เล่นถามมาเป็นชุดๆ ลงท้ายด้วยคำชวน

“เดี่ยวไปทานอาหารเที่ยงด้วยกันนะ”

ระหว่างสนทนาเราแอบเห็นเจ้าเป็ียงซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกับ(พี่อ)พี่สาวของเรามองมาเห็นเข้า แกคงไม่เชื่อสายตาเลยก็มายับมองลอดแว่นอีกที คงสงสัยว่าจงจิตย่น้องที่ทำงานเดียวกัน

“ไปแอบมี ‘ผู้ข่าว’ ตั้งแต่เมื่อไหร่ ไม่เห็นระแคะระคายมาก่อนเลย”

อันนี้เราตายจากสายตาเจ้แกนะ ส่วนเราเจ้เป็ยงก็พอรู้จักจำได้แต่ก็ไม่ถึงกับคุ้นสนิทกันแล้ว'ผู้บ่าว' ก็เพ็ญผัดมาเป็นน้องชายเพื่อนรักแก้ด้วย แกก็ยิ่งงงแตก !

แกงยิ่งงงเพิ่มขึ้นเพราะสงสัยว่าจงจิตย์กำลังคิดจะเอาอย่างไรกันแน่ ?

เพราะระยะนี้มีหนุ่มลูกเศรษฐีจากขอนแก่นที่กำลังมาติดพันกันอยู่ เราเองก็พอจะรู้ระยะและระยะมาแล้วจากจดหมายของเธอเองก่อนหน้านี้ นั่นแหละ (ราวๆ ปลายกรกฎาคม 2515)

ลงมาจากธนาคารด้วยบรรยากาศแจ่มใสสุดๆ ดูเธอเป็นผู้ใหญ่จุนน่าจะป็นพี่สาวเราซะมากกว่า เราเองยังดูก้องแก้งมยวแบบเด็กมหาลัย ยังไม่ป็นโล้ป็นพาย เหมือนมยวคนละรุ่น !

“ทำงานอย่างนี้สนุกมั๊ยครับ”

“ไม่สนุกเท่าไร แต่เหนื่อย แล้วงานก็เยอะ” เธอทำหน้าเหนื่อยๆ เบื่อๆ

“ลักษณะงานก็น่าจะสนุกไม่น่าเบื่อเนาะ” เราออกความคิดไป

“ทำไมคิดยังงั้นล่ะ” เธอหันมาถาม

“ก็ได้พบผู้คนเปลี่ยนหน้าเยอะแยะ น่าเพลินออก” เราหันไปจ้องเธอ “โดยเฉพาะลูกค้าหนุ่มๆ” เราเปลอแย้ปเข้าให้

“หึย.....” เธอค่อนให้ทันที ‘ถ้าหานี้’ (อิตาบ้าเอ๊ย....) เธอคงสบลค่านี้อยู่ในใจคักๆ เตื่อ...

“มีลูกค้าหนุ่มๆ มาขายขนมจิบบ๋อยมั๊ยหือ ?” เราอดหวังไม่อยู่

เธออายหน้าแดงยืมเรี่ยๆ

“ถามอะไรก็ไม่รู้” แล้วก็ตีเผียะที่ตั้นแขนเราแก้ขวย

“เฮ้อ พนักงานเคาน์เตอร์เขาก็มุ่งใช้เป็นเสน่ห์เพื่อหวังเรียกลูกค้าไม่ใช่หรือ ?”

“มีคนมาจิบเยอะมั๊ย” เราก้ชวนสนทนาไปพลางๆ ระหว่างจับมอเตอร์ไซค์มีเธอซ้อนท้ายอยู่พอดี เธอตอบว่า

“คนจิบไม่มี มีแต่คนหมั้น !”

เราสะดุ้งตกใจจนรถเอียงวูบวาบ

“จริงนะ ?”

“นี่ไงแหวนหมั้น” เธอยื่นมือที่นิ้วมีแหวนหมั้นมาให้ดู เพ็ญช่วงนั้นจะถึงสามแยกตรงหอประกาศข่าวกลางตลาดพอดีเลย

“ยังงั้นอย่าขี่รถผ่านตัวตลาดเลยนะ” เราทำท่าจะหักหัวรถออกไปถนนเส้นนอกทางซ้ายมือเพื่อหวังรักษาผลประโยชน์ให้กับเธอ (ไม่รู้ว่าจะเป็นการทำคุณได้โทษสำหรับเธอไปหรือเปล่า)

“ไม่เป็นไรหรอก จีไปเถอะ” เธอเอ้อมมาจับเอวกระชับ และพูคอย่างหนักแน่น

“เดี่ยเวาเห็นเข้าจินจะเสี่ยหายนะ”

“ช่างเถอะไม่สนหรอก” โอ้โฮ... ได้ใจเราไปเต็มๆ เลย... ขอบอก ขอบอก เสมือนป็นการบอกอยู่ในที่ว่เธอนั้นมีใจให้กับเรามากมายเพียงใด... หัวใจเราเลยพองโตเกือบทะลุอกเนาะ

อันที่จริงเธอก็เคยมีจดหมายมาบอกเราแล้วเมื่อต้นเทอม(ราวปลายกรกฎาคม 2515) ตั้งแต่เริ่มแรกที่มีหนุ่มมาติดพันโน่นแหละ มีดีกรีเป็นถึงลูกเศรษฐีจากขอนแก่น แต่มาทำโรงสีที่อำนาจเจริญ เมื่อมาติดต่อธุระที่ธนาคารกสิกรไทยจึงได้พบกัน แม้เธอบายเบียง เขาก็ยังเลี้ยงไปติดต่อทาบตามกับทางผู้ใหญ่(จะจริง-เท็จประการใดก็ค่อยว่ากันอีกที)

“ซัยจะจริงจังกับจินหรือไม่ จินจะรอคำตอบก่อนตัดสินใจนะคะ”

แรกรับจดหมายเราใจหายวาบ! จุกลิๆ ในใจ อึ้งอยู่นาน ไม่รู้จะตอบยังงดี เพราะความจริงเราก็รักเธอจริงๆ รักด้วยบริสุทธิ์ใจ และรักเพื่อที่จะรักเท่านั้น ก็รักมาตั้งแต่เด็กๆ แล้วนี่รักจริงหวังแต่ง หรือรักจริงหวังฝันอย่างที่เขาพูดกันก็ไม่เคยมีในสมอง ตั้งแต่เริ่มแรกรักเขาเราก็บอกเธอไปอย่างนี้ แต่เมื่อมันต่อเนื่องนานปี ถึงวัยที่ต้องมีคู่ครอง มันจึงต้องมีบทสรุป

เมื่อถึงจุดสรุป เราก็งงไม่พร้อมที่จะสรุป และไม่รู้ว่าสรุปแบบไหน

ทางจินเขาก็มีเวลาจำกัดตามประสาแห่งเพศ ถ้าจะตอบเขาว่า

‘เชิญตามสะดวก ผมยังไม่พร้อม’ มันก็ไม่ถึงกับอย่างนั้นอีกนั่นแหละ แคร่ความรู้สึกเขาด้วย เพราะจริงๆ แล้ว เรื่องคู่ครองเรายังไม่เคยคิด นี่เป็นสัจจะ! จะตอบยังงดีถึงจะทำให้บัวไม่ช้ำน้ำไม่ขุ่น คิดยังงดีก็คิดไม่ออก มัวแต่อีกๆ อักๆ เวลาที่เลยผ่านไปเป็นหลายเดือน ผลสุดท้ายก็เป็นอย่างที่เราเห็น ณ บัดนี้

หญิงกับชาย จุดหมายปลายทางแห่งรักมักต่างกันแบบนี้ โดยเฉพาะคนวัยเดียวกัน

ระหว่างพักอยู่ที่อำนาจเจริญ เรามีความสุขสนุกเพลิดเพลินอย่างสุดๆ ชีวิตเหมือนล่องลอยอยู่ในทิพย์นิมิตประมาณนั้นเลย อยู่กิน-เที่ยวจนเงินเกลี้ยงกระเป๋า(เกา ก... ป...) เราจึงซืมโศกจำต้องไต่วปะเตียะเชิล (กลับบ้านก่อน – ภ.เขมร)

วันกลับต้องขึ้นรถบัสประจำทางมาที่ อ.วารินชำราบ สาวจินก็มีน้ำใจร่วมเดินทางมาส่งพร้อมกับเพื่อนๆ คือ ไอ้ป้อ และพหลเดช

มืออยู่ช่วงหนึ่งที่ไอ้ป้อกำลังผล่อจ้อกับพหลเดช จินก็ควักเงินจำนวนหนึ่งยัดใส่กระเป๋าเสื้อให้เราเป็นPocket-money อีกต่างหาก แล้วเอามือกดทับไว้แน่น เป็นทำนอง ‘ให้แล้วห้ามปฏิเสธ’

ด้วยความเกรงใจเราก็จะควักออกส่งคืนเธอ แต่เมื่อเธอยังคงขี้นยันและกดมือไว้แน่นที่กระเป๋ากเสื้อ(ตรงหัวใจ) เรา เราจึงได้เปลี่ยนมาเป็นกุมมือเธอไว้แทน นุ่มนุ่ม กลิ่นกายก็หอมหอมแหละเด้อ.....(ก็มันยังเป็นไก่อ่อนเพิ่งจะสอนชั้นนี้น่า...อย่าว่าเฮาเด้อ 555)

เมื่อกายสัมผัสมา ดวงตาก็จ้องมองกัน ความรักความผูกพันก็ปาทะลัก

“ขอบคุณมากครับ” ความพิศบาบซึ่งล้นใจ แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่า.....

‘เข้าข่ายเป็นแมงคามัยเนี่ยกู.....?’

บาปบริสุทธิ์

“อย่าเคารพรักเชื่อฟังใครเกินพ่อแม่ มันอัปมงคล”

อีกหลายเดือนต่อมาก็ถึงเวลาปิดเทอมปลาย

เราได้กลับมาอยู่กับเตี้ยแม่ที่อ.ศิขรภูมิบ้านเกิด ภารกิจที่สำคัญยิ่งของชีวิตช่วงนี้ก็คือ รอแจ้งเรื่อง**ขอทำปลดจากการเกณฑ์ทหาร**กับเจ้าหน้าที่ในวัน **คัดเลือกทหาร** ซึ่งก็คือวันที่ **6 เมษายน 2516** เสร็จจากภารกิจนี้แล้ว ก็ตั้งใจจะไปพบสาวเพื่อร่วมเล่นสงกรานต์ที่อำนาจจะรัก เอ๊ย.....อำนาจเจริญ

แต่ในวันที่ **2 เมษายน 2516** ก็ได้รับโทรเลข (จดหมายด่วน....ปัจจุบันเขากเลิกไม่ใช้เร็ววาวว)จากจีน เธอแจ้งมาว่า

“ทางโรงเรียนจะจัดงานชุมนุมศิษย์เก่า วันที่ 5 เมษา ไปได้ไหม? ไปนะ จะรอ.....”

ใจมันจะขาดรอนๆ อยู่แล้ว เจอโทรเลขครั้งนี้ก็ปี๊ดทันที แต่ก่อนปี๊ด ก็ต้องไปขออนุญาตจากแม่ก่อน ไม่ใช่เป็นลูกแหง แต่ไม่ยอมให้แม่ต้องกังวลใจ เพราะแม่ได้บอกกล่าวกำชับอย่างชัดเจนไว้แล้วว่า ‘**ระยระรอเกณฑ์ทหารให้อยู่ในพื้นที่ ห้ามไปไหน**’ เป็นกฎเหล็กที่แม่ได้เคยใช้กับลูกชายทุกคนของแม่มาแล้ว เราซึ่งเป็นลูกน้อยติดแม่ก็รับรู้กับสภาพการณ์อันนี้มาโดยตลอด

แต่ใจเราตอนนี้มันดันฝ่าไปอยู่ที่อำนาจเจริญแล้วอะดิ ข้อนี้แหละที่มันเป็นประเด็นปลิดหา

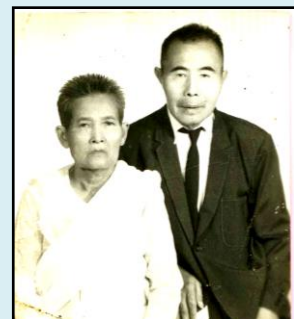
เมื่อเรารู้ดีว่ามันจะมีปัญหา จึงค่อยๆ เข้าไปออกอ้อน วอนขอกับแม่ในบ่ายวันนั้น(2 เม.ย. 16)ว่า

“แม่ ผมขอไปอำนาจๆก่อนนะ แล้วผมจะกลับมาให้ทันวันเกณฑ์ทหาร รับรองเลยแม่”

แม่ไม่ยอมเชื่อใจ ผสมกับไม่ค่อยไว้วางใจ ด้วยกลัวว่าหากมีเหตุพลั้งพลาดมาเกณฑ์ทหารไม่ทันเขาจะมาจับเอาลูกชายไปเข้าคุก

ข้อหา ‘หนีเกณฑ์ทหาร’ แม่ยอมไม่ได้ เรื่องนี้แม่ถือว่าเป็นเรื่องคอขาดบาดตายพลาดไม่ได้เด็ดขาด!

“ไอนาย อยู่เกณฑ์ทหารให้แม่ก่อนปะไรลูก” แม่เฝ้าวอนร้องขอ

แม่เป็นคนรุ่นเก่า กลัวความคิดเรื่องหนีเกณฑ์ทหารเอามากๆ พี่ๆ ทุกคนเมื่อถึงช่วงใกล้การเกณฑ์ทหารจะต้องถูกแม่เรียกตัวมากักบริเวณให้อยู่แต่ในบริเวณตัวอำเภอเพื่อรับการเกณฑ์ทหาร ห้ามออกไปไหนเด็ดขาด

พี่คนไหนแม่ก็ไม่เป็นห่วงหน้าก้นาสาหัสเท่ากับ เฮียฮ้อ(ชาย 5) เพราะคือรุ่นเกรหนี่เรียนเป็นที่กลุ่มสุขใจแม่มาตั้งแต่สมัยเริ่มวัยรุ่นเลยทีเดียวนะ สุดท้ายก็เรียนไม่จบชั้นมัธยมต้น แม่ต้องเสียน้ำตามาไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร ขณะที่บอกสอนตักเตือนไป น้ำตามาก็ไหลพรากไปด้วยประจำ ไร่รามันลูกคนเล็กใกล้ชิดติดแม่ ก็เลยได้ยิน ได้เห็นจนจนตา รู้สึกสงสารแม่มากจนกระทั่งได้ตั้งปณิธานไว้อย่างแน่วแน่นว่า.....

โตขึ้นจะไม่ทำให้แม่ต้องเสียน้ำตาเด็ดขาด !

มาวันนี้ ถึงวันที่เรากำลังจะเกณฑ์ทหาร ปณิธานที่ว่านั้นกลับมีทีท่าจะลืมนั่นไป เผลอใจมายึดถือเอาความต้องการของตนเป็นใหญ่ จะไปก็ก็ต้องไป แต่สัจจะก็ยังยึดมั่นต้องเป็นสัจจะเช่นกัน แม่รู้แม่เข้าใจ...แต่แม่ก็ไม่ไว้วางใจ เพื่อความอุ่นใจสบายใจ ถ้าลูกอยู่ใกล้ๆ มันก็ซัวร์ ลูกไปเสียแล้ว หากถึงวันเกณฑ์แล้วยังไม่มา แม่จะไปควานหาได้ที่ไหน อันนี้เป็นความปรีวิตกทุกข์กังวลใจของแม่อย่างยิ่งที่เรา(วันนั้น)ใส่ใจไม่เท่าที่ควรเลย (กระทั่งต้องมีเหตุมาให้อึดใจจนถึงปัจจุบันนี้....ลองอ่านอีกนิตินี้ ถ้าไม่เชื่อ)

“ผมจะกลับมาให้ทันวันเกณฑ์ทหาร ผมรับรองพันเปอร์เซ็นต์เลยแม่”

3 เมษายน 2516

07.30 น. เราเข้าไปกอดและหอมแก้มอันเหยียนจากความซราของแม่เป็นการปลอบใจก่อนจะขึ้นรถไฟเดินทางไปอำนาจเจริญ ดวงตาแม่เศร้าๆ เหงาซึม พุดอะไรไม่ออก ไม่กล้าทักท้วงลูกมากเพราะรักลูก ไม่เคยมีลูกชายคนไหนกล้าทำกับแม่ได้ขนาดนี้มาก่อน แม้แต่ไอ้ที่แย่มากที่สุดเรื่องนี้ก็ยังคงต้องขอมให้แม่ เรารู้รู้แก๊ใจชัดเจนมาโดยตลอดอยู่แล้ว

เราเลยต้องคิดหนักซิมเศร้าไปตลอดทาง

‘กุคิดถูกหรือเปล่าวะเนี่ย ?’

‘ปล่อยให้ผงรักบังตาบังปัญญามากเกินไปหรือเปล่าวะ.....’

กระทั่งเมื่อเดินทางมาเกือบจะถึงอำนาจเจริญ เราก็คงยังลังเลใจอยู่มาก สีหน้าแววตาและคำแววอนอ่อนขอของแม่ยังตามรบกวานให้เป็นกังวลในมโนนิกอยู่ตลอดเวลา

‘เอาแต่ความสุขความพอใจของตนถ่ายเดียว ไม่เหลียวแลแค่ความรู้สึกของแม่บ้างเลย’

มโนธรรมตามจิกคำ ต่อว่าต่อขานตนเองอยู่ตลอดเวลา ในที่สุดจึงตัดสินใจว่า จะอยู่ที่
อำนาจเจริญแต่วันที่ 3 เมษายน คืบเดียว เข้าวันที่ 4 เมษายน ก็จะรีบกลับ จะไม่ร่วมนงานศิษย์เก่าวันที่ 5
เมษายนแล้ว เพราะวันที่ 6 เมษายน เป็นวันเกณฑ์ทหารของเรา แม่คงเหงนคอรอคอยเราอย่างอาทรร้อน
ใจไร้สุขแน่ๆ

แต่พอเห็นหน้าสาวคนรักที่บนธนาคาร ความรู้สึกทรมานกังวลเรื่องแม่แต่เดิมกลับปล้น
มลายหายเกลี้ยง! หน้าระรื่นชื่นบานเหมือนอยู่คนละโลก (หนึ่งร่าง-สองโลก) ยิ่งได้พบเพื่อนรัก
เก่าๆ เราก็ยิ่งพลัดเพลินเจริญใจ 'ไอ้คนนั้นก็ชวนอยู่ต่อ คนนี้ก็ชวนอีก ใจก็แปรเปลี่ยนไปตั้งก่อน
แล้ว มิหนำซ้ำพี่แเต้ว(พี่สะใภ้)ก็ยังมาโน้มน้าวชักชวนให้อยู่ต่ออีก

“จะรีบกลับไปทำไม ไหนๆ ก็ได้มาแล้ว อยู่ร่วมงานกับเพื่อนๆ เขาก่อน มะรีนนี่เอง”

“ผมต้องเกณฑ์ทหารวันที่ 6 นะพี่แเต้ว” เราท้วง(แบบไม่ค่อยแข็งแรง)

“อยู่ร่วมงานคืนวันที่ 5 แล้วขึ้นแท็กซี่ตี 4 ไปถึงอุบลฯ ตี 5 เศษ ทันรถด่วนถมถัด ถึงศิษย์
ก็ 8 โมงเช้า ทันเกณฑ์ทหารแน่นอน” พี่แเต้วลงน้ำเสียงขำขัน เล่นเอาเรายิ้มเรีงร่าเป็นปลากระดี
ได้น้ำอยู่ในใจ 55555

“อยู่ต่อหน้าแม่มันก็เชื่อแม่ พออยู่ต่อหน้าคนอื่นมันก็เชื่อคนอื่น ลืมคำแม่”

แม่เคยต่อว่าเสียชื่อ แต่ดันต่อมาถึงเราจนได้ เป็นอย่างแม่พูดจริงๆ หัวอกของแม่ แวดตา
แม่ใครจะมารู้ซึ่งดีเท่าเรา คนอื่นเขาก็พูดตามประสาเขา เราต่างหากที่ต้องตรงใจให้ดี เพราะเวลา
แม่ผิดหวัง ซ้ำใจ น้ำตาพราวไหลใครที่ไหนดจะมาแลเห็นและรับรู้ นอกจากเรา

อย่าเชื่อฟังใครมากกว่าพ่อแม่ และอย่ารักใครเกินพ่อแม่ มันถึงจะเป็นมงคล เทวดา
สวรรค์ถึงจะสรรเสริญ **อย่าไปกราบไหว้ นับถือศรัทธาใครเกินพ่อเกินแม่ของตน มันเป็นเสนียด**
ใครจะคิดอย่างไรก็เรื่องของเขา แต่เราก็คิดของเราอย่างนี้นะ

ทว่าตอนนี้มันกำลังมีคหน้าตามัว **ผงรักเข้าตา** เลยเปลอเอออออกห่อหมกไปกับเขาเรียบร้อย
มิหน้าซ้ำแฟนและเพื่อนๆ เขายังเอ่ยชวนให้มาเล่นสงกรานต์ต่ออีก เราก็เปลอเอออออกเขาอีก
เช่นกัน 'ไอ้ซัยนะไอ้ซัย'

คืนวันงาน ก็เบิกบานโคตรๆ ท่ามกลางเพื่อนฝูงที่นานๆ จะพบพานกันที แถมยังมีงจิจิตย์
อยู่ซิดไกลเคียงข้างตลอดงาน ลองคิดดูว่าจะเบิกบานหรษาขนาดไหน

มาได้สติได้คิดก็อดนอนเสร็จงาน ปิดไฟใส่กลอนจะเข้่มงนอนนี่นะสิ มองเห็นใบหน้า
เศร้าๆ ของแม่มาลอยวนเต็มเพดานมุ้งไปหมด **กรรมเวรจริงๆ เลยกู!**

รุ่งขึ้น จำใจฝืนตื่นตั้งแต่ตี 4 นั่งรถกลับศิษรภูมิตามแผนของพี่สะใภ้ และก็ไปตาม
แผนของพี่สะใภ้เป๊ะ ! เพราะขบวนรถไฟเล่นมาถึงสถานีศิษรภูมิเอาเวลา 08.00 น.พอดี เพียงแค่

เราก้าวลงจากบันไดรถไฟได้เพียงสองสามก้าวก็ต้องขึ้นตรงเคาพวงชาติตามที่ทางสถานีรถไฟได้เปิดเครื่องกระจายเสียงอย่างสง่าผ่าเผย.....(ตรงตามแผนของพีสะใภ้เป๊ะ....เหลือเชื่อๆ)

กลับถึงบ้าน ‘บรรยากาศเป็นพิษ’ ภาพที่เห็นคือ เตี้ยหน้าเครียด แม่หน้าหมอง และกำลังขายของให้กับลูกค้าอยู่หน้าร้าน วันเกณฑ์ทหารในทุกปี ชาวบ้านรอบนอกจะเข้ามาในตัวตลาดอำเภอเยอะมาก ทำให้การค้าขายคึกคักเป็นพิเศษ

ตอนเข้าไปไหว้เตี้ย เตี้ยหันมามองอย่างเคืองๆ พอเข้าไปไหว้แม่ แม่ น้ำตาคลอเบ้า เราเลยจำต้องก้มหน้าคอดกเดินเข้าบ้านด้วยความสำนึกผิดอย่างแรง

“กู..ไม่น่าเลย.....”

ปล่อยให้ทุกคนเป็นห่วงกังวลแทบแย่ พอเดินถึงหลังบ้านก็เจอกับเจ้เหนียง แยกบอกว่า “รู้มั๊ย มึงทำให้แม่ต้องกระสับกระส่ายนอนไม่หลับทั้งคืน ดึกดื่นก็ตื่นมาน้ำตาไหลอยู่ตั้งนาน เจ้และเตี้ยต่างก็ต้องคอยปลอบใจอยู่ตั้งนาน และต้องให้กินยาคลายเครียด”

คิดขึ้นมาคราวใด เราก็จะต้องสะเทือนใจอย่างมากทุกครั้ง บาปกรรมจริงๆ!

(ลูกศิษย์ที่รักทั้งหลาย จงดูไว้เป็นอุทาหรณ์ แล้วอย่าให้เป็นเหมือนครูเลยนะครับ)

เราต้องตัดใจรีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าและคว้าเอาเอกสารที่เตรียมไว้ แล้วก็เดินทางไปที่กองอำนวยการการเกณฑ์ทหารที่หอประชุมอำเภอทันที เมื่อถึงหอประชุมก็เห็นผู้คนเนืองแน่นและก็เริ่มดำเนินการไปบ้างแล้ว เสียงประกาศเรียกชื่อคนจากเครื่องกระจายเสียงเพื่อให้เข้าไปวัดตัวและตรวจโรคดั่งก้องกังวานไปทั่วทั้งบริเวณ

ณ. ที่ประตูปากทางเข้าไปตรวจโรค-วัดตัวที่อยู่ทางด้านหลังหอประชุม มีทหารชั้นประทวนยืนคุม ดูแข่งขันเพื่อกันมิให้คนที่ไม่มีกิจ ห้ามเข้า เราจึงตรงเข้าไปสอบถามพี่ทหารท่านนี้ทันที

“สวัสดิ์ครับพี่” เราใช้ความสุภาพอ่อนน้อมเดินนำตามที่แม่เคยสอนสั่ง

“สวัสดิ์ครับ มีธุระอะไรครับ” พี่ทหารเขาก็จะสุภาพกว่าที่ทำกับคนที่ผ่านไปมา

“ผมเรียน ร.ด.จบปี 3 แล้ว จะมาติดต่อเพื่อขอทำปลด(ทหารเกณฑ์)ครับพี่” เราพูดขณะที่สายตาก็สอดส่ายเข้าไปในตัวอาคาร ซิกทางฝั่งขวาพบเห็นเจ้าหน้าที่กำลังทำการตรวจโรค ชั่งน้ำหนัก วัดหน้าอก และวัดส่วนสูงกันอยู่ ส่วนอีกฟากก็เป็นกลุ่มนายทหารระดับหัวหน้าจับกลุ่มนั่งเสวนากันที่ชุด โซฟา ท่าทางสบายๆ

“ขอคุณหลักฐานหน่อยซิ” พี่ทหารยามเฝ้าประตูผู้เฒ่า เราก็ยื่นให้ตามสั่ง

“เฮ้ย นี่มันแค่ใบรับรอง ไม่มีผลหรอกคุณ ไป...เข้าไปปรอการตรวจโรควัดตัวตรงโน้นนะ”

แรกที่เดียวเราก็รู้สึกตกใจและผิดคาด ก็ท่านหัวหน้าหน่วยผู้ฝึก ร.ด. ที่ชลบุรียังได้บอกกับพวกเรานักศึกษารักษาดินแดน(ร.ด.) และยืนยันกันเป็นมั่นเป็นเหมาะมาแล้วนี่ว่า ใช้เป็นหลักฐานเพื่อทำปลดทหารได้ และจึงไม่ต้องไปเกณฑ์ทหารตามหลักการที่รับทราบกันโดยทั่วไปแล้ว

ก็เพราะอยากหลีกเลี่ยงให้พ้นจากการคัดเลือกการเกณฑ์ทหารนั่นแหละ นักเรียน-นักศึกษาเขาถึงอุทสาห์ลงทุนมาเรียน ร.ด. 3 ปีให้จบเพื่อใช้สิทธิ์ตรงนี้ไม่ต้องเกณฑ์ทหาร อย่างนี้แล้วยังจะมาบอกให้เราเข้าไปตรวจโรค วัตถุประสงค์อีก

‘จะบ้าอะไร! ยังไงๆ ก็ต้องหาทางคุยกันให้รู้เรื่องให้ได้’

เราจึงต้องใช้ไหวพริบปฏิภาณเจรจาแก้ปัญหาเกี่ยวกับทางเจ้าหน้าที่เขาต่อ

“ผมขออนุญาตเข้าไปเจรจากับผู้ควบคุมการเกณฑ์ทหารหน่อย พอจะกรุณาได้มั๊ยครับ ?”

นายประจักษ์ยืนตรองอยู่สักครู่ แล้วเกิดอาการลังเล

“คุณรออยู่ตรงนี่ก่อนนะ ให้ผมไปถามท่านหัวหน้าหน่วยคุณก่อน”

นายประจักษ์เดินเร็วรี่ตรงไปที่โต๊ะโซฟา ทำวันทยาหัตถ์ก่อนจะรายงานปัญหาที่เพิ่งพบให้กลุ่มเหล่านายทหารฟัง

สักครู่ก็ออกมาบอกผลว่า.....

“เอาอย่างนี้แล้วกัน ให้คุณเข้าไปคุยกับผู้บังคับบัญชาใหญ่ข้างในเอาเอง ถ้าท่านเกิดตำหนิไม่พอใจอะไร อย่าบอกว่าเป็นคนบอกให้มานะ ให้คุณแก้สถานการณ์เอาเอง ทำได้มั๊ยล่ะ ?”

“ได้ครับพี่” เราพยักหน้ารับคำอย่างมั่นใจ

ขณะพูดก็ให้นึกจนสนทนเท่าที่ในตนเองอยู่ครมครัน ทำไมตนเองจึงกล้าหาญของอาจขนาดนั้น ซึ่งก็ไม่เคยเป็นเช่นนี้มาก่อน การศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยน่าจะมีส่วนช่วยอย่างมาก

“เงินเชิญเลย” พี่ทหารเบี่ยงตัวเปิดทางให้

“ขอบคุณพี่มากๆ ครับ” เราไหว้แล้วเดินตรงลี้วไปที่ศูนย์บัญชาการหลักที่ชุดโซฟานั้นเอง

ณ จุดนี้มีแต่ทหารระดับนายพันล้วนๆ อยู่ 4-5 ท่าน กำลังนั่งสนทนากันอยู่

“สวัสดีครับ” เราสวัสดีอย่างนอบน้อมครบทุกคน

“มีธุระอะไรหรือ ?”

“คือว่า ผมเรียนจบ ร.ด.ปี 3 จะมาติดต่อเพื่อขอทำปลดนะคะครับ”

“ไหนล่ะหลักฐาน ขอคุณหน่อยซิ”

เราจึงยื่นหลักฐานส่งให้ตามขอ

“นี่ไม่ใช่ใบแสดงผลการจบนี้ไ้ร้อ๊อง เป็นแค่ใบรับรองเท่านั้น”

“ก็ผมเพิ่งจบการฝึกภาคมาเมื่อ 22 มีนา ประกาศผล 25 มีนา เจ้าหน้าที่เขาบอกว่าออกไปแสดงผลการจบ “ตัวจริง” ให้ไม่ทัน จึงต้องออกไปรับรองผลไปพลางก่อน เพื่อให้พวกผมได้มีหลักฐานมายื่นต่อทางท่านเพื่อใช้สิทธิ์ทำปลดได้ทันครับ”

ผู้พันบางท่านทำคิ้วขมวด

“เอ...เอาอย่างไรดี.....”

“นี่ไอ้น้อง” ผู้พันอีกคนท้วง “กรณีของน้องนี้มันไม่เคลียร์นะ หลักฐานจริงหรือเท็จก็ไม่รู้”

“ท่านตรวจสอบไปภายหลังได้นี้ครับ ถ้าเท็จผมก็ผิดเต็มประตูอยู่แล้วแก้ตัวยังไงก็ไม่หลุด ผมไม่กล้าเสี่ยงหรือครับ ไม่คุ้ม”

“เออที่จริงของน้องเขาอะ” ผู้พันอีกคนคล้อยตาม

“อีกอย่างถ้าท่านให้ผมเข้าเกณฑ์” เราเห็นว่าได้ที่รีบรุกต่อ

“หากผมจับได้ใบแดง ผมก็ต้องทำเรื่องขอผ่อนผันต่ออยู่ดีเพราะกำลังอยู่ระหว่างศึกษาเล่าเรียน และอีกสองสามเดือนผมก็เอาหลักฐานมาขอทำปลดได้อีก หรือถ้าไม่งั้นก็ได้รับสิทธิ์ไม่ต้องเข้ารับการฝึกเพราะได้ผ่านการเรียน ร.ด.ปี 3 แล้ว”

ผู้พันทุกท่านฟังแล้วก็ไม่มีข้อจะแย้ง เราเลยเสริมหมัดชุดส่งท้าย

“ผมว่า กรุณาทำปลดให้เถอะครับ หากมีปัญหาว่าผมผิดพลาดยังไง ปีหน้าก็มีหมายเรียกไปตามตัวผมมาคัดเลือกรุ่นนี้ก็ยังมีได้นี้ครับ”

ผู้พันทั้งสี่หันหน้าเข้าปรึกษากันแวบเดียว ท่านหัวหน้าใหญ่ก็หันมาพูด

“ไอ้น้อง พี่ขอเวลาปรึกษากันสักครู่ ไปรอพี่ตรงนั้นก่อนนะ” ซึ่งไปยังเป้าหมายตรงประตูซึ่งที่เราเพิ่งเข้ามานั่นเอง

“ได้ผลอย่างไรเดี๋ยวจะแจ้งให้ทราบนะ”

“ขอบพระคุณทุกท่านมากครับ” เราก็สวัสดิ์ทีละคนจนครบอีกครั้ง

ระหว่างยืนรอใจก็ตุ้มๆ ต่อมๆ ลุ้นให้รอดตัว เห็นกลุ่มผู้พันท่านปรึกษากันดูเคร่งเครียดเอาการ เราก็เลยขี้ริ้วคิดว่าโอกาสของเราจะตีบตันลง อดส่ำหัดคิดวาดหวังไว้ในใจ

‘ถ้ารอดตัวครั้งนี้คงซื้อบรรยากาศดีๆ จากแม่และเตี๋ยได้บ้างหรือ.....’

กำลังเหม่อลอยฟุ้งซ่านบานเบิก ก็ต้องสะดุ้งเพราะมีพลทหารมาสะกิดเรียก

“คุณครับ ผู้พันให้มาตามตัวครับผม”

“ขอบคุณมากครับ” แล้วเราก็ตรงลี้วไปพบทันที

“ไอ้น้อง เรื่องนี้พวกพี่พิจารณากันแล้ว.....” ท่านทิ้งช่วงจนเราใจหาย

“เราจะทำปลดให้น้องไปเลย เอานี้หลักฐานที่เกี่ยวข้องเช่นชะ”

เรายกมือไหว้ขอบพระคุณทุกท่านอีกครั้ง ก่อนที่จะก้มลงเซ็นเอกสาร ใช้เวลาดำเนินการทั้งสิ้นครึ่งชั่วโมงเศษ ก็กลับถึงบ้าน

“อ้าวชัย” เจ้เหนียงซึ่งเป็นพี่สาว(พี่ 6)ท้วง

“ทำไมไม่ไปเกณฑ์ทหาร?” แสดงว่าที่เราได้อธิบายถึงสิทธิเรียนจบ ร.ด.ปี 3 แล้วได้รับการยกเว้น ไม่ต้องไปเกณฑ์ทหาร ไม่ต้องไปตรวจโรค จับใบคำใบแดง พวกเขากลับฟังไม่เข้าใจเลย แม่และเตี้ยจึงมองมายังเราที่กำลังเป็นตัวแทนด้วยอาการไม่รู้ไม่เข้าใจ แต่กลับยังมาสงสัยว่าเราทำไมไม่ไปเกณฑ์ทหารตามปกติเช่นกัน และก็ยังกำลังโกรธเคืองค้างคาอยู่

“เรียบร้อยแล้ว” เราตอบยิ้มๆ เหมือนไม่มีปัญหาใดๆ ออกอาการคล้ายเด็กเลี้ยงแกะ

“อะไรวะ” เจ้เหนียงอุทานเสียงดัง ทำเอาเตี้ยที่กำลังก้มกอบพริกแห้งใส่ห่อจะซ้งให้ลูกค้า ถึงกับยัดตัวตรงขึ้นมาทันทีด้วยใบหน้าอมึงทึ่งที่พร้อมจะเอาเรื่อง

“ตอนเช้าเขาแค้นตัว-ตรวจโรค ตอนบ่ายเขาถึงจะจับใบคำใบแดงนะมึง”

เจ้เหนียงแสร้งขึ้นตอนได้ดีก็เพราะทุกๆ ปีแกละไปตั้งโต๊ะขายขนมผลไม้ถั่วลิสงต้ม-กั่ว ในพื้นที่บริเวณการเกณฑ์ทหารนั่นเอง นี่อีกสักครู่แกก็จะไปขายของอีกเช่นทุกๆ ปีนั่นแหละ

ผลก็คือ เตี้ยเริ่มหน้าแดงขึ้นด้วยความขัดเคือง แม่น้ำตาเริ่มคลอเบ้าเพราะผิดหวัง ด้วยคิดว่าเรามีทีท่าจะเบี่ยงการเกณฑ์ทหารครั้งนี้

“เออๆ นั่นแหละเสร็จแล้ว” เราพูดแล้วก็เดินเตลิดจะเข้าไปยังหลังบ้านทำเชิง แต่เดินได้แค่สามสี่ก้าวก็ต้องชะงักปัด

“อาไซ้” เตี้ยตวาดเสียงดังลั่นอย่างเหลือออก

“ครับ” เราจ้อยลงถนัด เพราะเตี้ยมาแรงเกินคาด น้ำตาแม่เริ่มเอ่อไหล

“ไปคัดเลือกเดี๋ยวนี้” แกชี้มือไปยังทิศทางที่สั่ง หน้าตาอมึงทึ่งเพราะโกรธจัด

“ก็ผมบอกแล้วว่าผมจัดการเสร็จเรียบร้อยแล้ว” แล้วเราก็กวักหลักฐานที่เพิ่งได้รับมาจากหน่วยคัดเลือกในถุงกระดาษออกมาให้ดู

“นี่ไง หลักฐานการทำปลดเรียบร้อย ไม่ต้องไปเกณฑ์ทหารเหมือนชาวบ้านเขาที่ไหน”

เจ้เหนียงเข้ามารับหลักฐานไปพลิกเปิดอ่านดู แต่เพราะเจ้แกเรียนจบแค่ ป.4 ก็จึงดูไม่ค่อยจะรู้เรื่องนัก

“เออ สงสัยจะจริงของมันแหละเตี้ย”

จึงทำให้ใบหน้าของเตี้ย-แม่คู่อ่อนคลายดีขึ้นมา มีท่าทีเหมือนจะโล่งอกขึ้นมาบ้าง

“แต่กูยังไม่เชื่อมึงหรอก” พี่น้องวัยใกล้เคียงกันในบ้านเราก็กุกๆ มึงๆ กันทั้งนั้นแหละฮะ

ส่วนเจ้เหนียงก็เริ่มทำเชิงบ้าง ทำเอาเตี้ยหันขวับมาทันที แม่ก็มองๆ อย่างวิตกกังวล

“กูจะเอาใบนี้ไปถามเจ้าหน้าที่เขาให้แน่ใจก่อน มึงอย่าเพิ่งไปไหนนะ”

“เออน่า” เราตอบอย่างยิ้มแย้มแจ่มใจหัวเราะสบายใจเฉิบ

เตี้ยแม่ก็เลยมีอารมณ์ดีขึ้นมาอีกหน่อย ด้วยคงคาดว่าน่าจะเป็นจริงมั้ง รออยู่สักครึ่งชั่วโมงกว่าๆ เจ้เหนียงก็ชี้จักรยานยืมแม่มาแต่ไกล

“จริงของมันแหละแม่”

“มึงไปถามใคร ถามถูกตัวคนรีเปล่า?” แม่นี่จอมรอบคอบอยู่แล้ว

“ถามกับนายทหารมีดาวเขาเลยแหละแม่”

“มึงอย่าหลอกกูอีกคนนะ อีเหนียง” แม่คาดคั้นดักคอบอย่างมีเชิง

“ว่า...แม่ก้อ!” เจ้เหนียงชักหุดหิด เกาหัวแกรกๆ

“บอกแล้ว.....ลูกของแม่ไม่ได้ธรรมดาๆ เหมือนใครเขาณะ” เราได้ที่จึงเริ่มหยอกแม่

“ส่งให้รำเรียนมาก็ตั้งสูง แล้วจะให้ไปร่วมคัดเลือกทหารจับใบคำใบแดงเหมือนชาวบ้าน

เขาได้ยังง้ายย.....” เราก็แสรังคุยโวติดตลกๆ ไป

ได้ผลแม่ยิ้มทั้งน้ำตา เตี้ยก็ถอนใจเฮือกอย่างโล่งอก

เฮ้อ...พ้นบาปพ้นนรกไปได้อีกขุมหนึ่งวะ

เรื่องเกณฑ์ทหารผ่านไป เรื่องเกณฑ์ ‘หัวใจ’ ก็เข้ามาแทนที่

(เรื่องหยั่งใจขาดได้ไง ขอบอกๆ)

วันที่ 11 เมษายน 2516

เราก็โผนผกระหกระเหินมาอยู่ที่หน้าธนาคารกสิกรไทย ที่อำนาจเจริญอีกครั้ง ตามคำสั่งสัญญาเมื่อสายลี้ ระหว่างเตร่ไปมากำลังสองจิตสองใจว่าจะขึ้นไปหาสาวจินบนธนาคารตอนนี้เลยดีไหม ก็พอดีมีคนเข้ามาทัก

“ชัย มหาไคร” เจ้เป็ยงมาจากไหนไม่ทันได้สังเกตทักขึ้น

“มาเล่นๆ ครับ” เราสวัสดีและตอบเฉียงๆ

“มาเล่นๆ หรือมาหาสาวกันแน่” เจ้แกลกระเขี่ยมๆ แต่ดักคอบเราเอาตรงเพงเรยย.....

“ก็ทำนองนั้นแหละครับ” เลยได้หัวเราะเหยๆ กับเจ้ผู้มากด้วยน้ำใจไป

“เดี๋ยวพี่จะเข้าไปบอกสาวให้ จะขึ้นไปรอในสำนักงานเลยมัย”

เจ้แกมีอัธยาศัยและมีน้ำใจกับเราดีเยี่ยมมาโดยตลอด

“ตรงนี้ก็ได้อะ คุณพี่มากครับ” เราค้อมตัวกล่าวขอบคุณอย่างเกรงใจ

แรว็บเดียวสาวจินก็พริ้วออกมาด้วยชุดฟ้ามเขียวสดไส ดูเป็นผู้ใหญ่กว่าเราเยอะ ดูๆ ไปแล้วเธอน่าจะเป็นพี่สาวเรามากกว่าวะ พับผ้า.....

“รอนานมัยคะ”

“จ๊กคาร” (สั๊กครู่ – ภ.ลาว)

“หียยย..... เว่าบเป็นกะอยากเว่า” เธอเอ่ยท้วงเหย้าๆ ก็เลยได้หัวเราะพอสดชื่นกันไป หนุ่มสาวพบกันมันก็มักเป็นหยั่งใจแหระ.....

“ไปกินอาหารเที่ยงเลยมัย?” จินเอ่ย

“ยังไม่เที่ยงเลย อีกสิบนาทีกว่าๆ ไปทำงานต่อก่อนไป จะรอ”
 “ฝากงานเพื่อนไว้แล้ว เจ้เป็ยงไล่ให้ออกมา” เจ้เป็ยงท่านก็เป็นหัวหน้างานนี่นา
 “ไปก็ไป “ เราสรุป

วันรัก - วันลา

รักจริงหวังแต่ง หรือแบ่งรักหวังเลือก

13 เมษายน 2516 “วันสงกรานต์”

พลเดชเพื่อนรักผู้รู้ใจ ได้ช่วยประสานจนทุกอย่างพร้อม พร้อมอย่างแรกคือรถปิคอัพ
 ตอนเดียว(ไม่มีแคป-CAP) เพราะต้องใช้ที่ตระเวนสาดน้ำให้น้ำปอด ไม่อยากบอกเลยว่ารถคันนี้ก็คือ
 รถของกลุ่มหมั้นแฟนเรา(แค่แฟนหรือกลุ่มหมั้นกันแน่หว่า...) ก็ไม่ว่าอะไร เมื่อเราไม่พร้อมก็ต้องยอม
 เปิดทางเขาไป ไปดีก็ขอติใจด้วย เอาใจช่วยตลอดอยู่แล้ว

‘ไปดีเถอะนะพี่จ้อวยพรให้เจ้าไปดี ลืมสิบหกปีเสียเถิดนะน้อง.....’

เพลงสิบหกปีแห่งความหลัง ขับร้องโดยสุรพล สมบัติเจริญ คนรุ่นเก่าคงนึกออกนะ
 งานนี้เธอกำชับย้ำเน้นกับเราไว้ว่า “ขอให้มา และมาให้ได้นะคะ” เราก็เลยถือโอกาสมาเพื่อ
 เป็นการสังสรรค์ครั้งสุดท้ายระหว่างเรากับเธอด้วยเช่นกัน ไม่อยากทำตัวเป็น กขค.(ก้างขวางคอ)ให้
 ลำบากใจผู้คน แต่เพื่อนๆ ทุกคนก็ยังไม่รู้และไม่ชัดเจนในความเป็น ‘สองเรา’ (ยกเว้นป้อ-พลเดช)

รถปิคอัพสีข้างกลางเก่ากลางใหม่คันนี้มีถังไปใหญ่ใส่น้ำสำหรับจะใช้สาดน้ำ โดยจอดไว้ที่หน้า
 ห้องแถวบ้านไฉ่หมินห่างจากห้องแถวร้านค้าบ้านจิวราว 7-8 คูหา สักครู่เธอก็เดินมาด้วยกางเกงสี
 น้ำตาลเข้ม เสื้อสีชมพูสวิตไสเหมือนจะบอกความนัยบางอย่างแก่ผู้คน โดยเฉพาะ‘เรา’

เพราะผ้าที่ใช้ตัดเสื้อตัวนี้ถูกจัดส่งให้มาโดยเรา เมื่อวานนี้เธอก็ใส่สีเขียวลาย มสว.บาง
 แสนให้เห็น วันนี้เธอเล่นสีชมพูหวานเจี๊ยบลายเดียวกัน ประรณนาเธอนั้นก็คืออะไร.....

ส่วนเรานะหรือ ก็ยอมฟังใจและเป็นปลื้มอย่างสุดๆ นี่ถ้าเป็นที่ลับตาไม่มีใครเห็นล่ะก็
 ต้องตัดใจโอบกอดเข้ามาหอมแก้มซักพอดแน่ๆ (ทนบ่!ไหวดอกเต๋อ.....)

เธอเดินตรงเข้ามาจะขึ้นตรงกระบะหลังซึ่งมีเราขึ้นเกาะถึงน้ำรวมอยู่กับเพื่อนๆ แต่กลับถูก
 ทักทวนโดยทองม้วนเพื่อนหญิงอีกคนหนึ่งอย่าง ‘ไม่รู้เหนื่อรู้ได้’

“อีจิน ไปนั่งข้างหน้าคู่กับโซเฟอร์ไป” ซึ่งไม่เกี่ยวกับการหวังดีประสงค์ร้ายอะไร

“หี” ปากตอบเพื่อน แต่ตาปรายมาที่เรา แล้วเธอก็ขึ้นมา
ยื่นเกาะถ่วงน้ำข้างๆ เราเฉยเลย

เพื่อนๆ ทั้งหมดที่ยังไม่รู้เบื้องลึกในความเป็นเรา ก็มองเห็นเป็น
ความไม่เหมาะสมของสาวจินไป

“ปล่อยให้ ‘เขา’นั่งผู้เดียวได้จังได้ อีจิน” สมพินเพื่อนอีกคนร้อนใจ
และเร่งเร้า

จินก็ทำใบสือ หูทวนลม ระหว่างที่รถก็ยังไม่พร้อมจะออกตัว

“ไปถ่วงเหมาอีจิน เอ็ดหน้าเกลียด อีห...” สาวเดี่ยวว่าเอา ก็เป็น
ภาษาท้องถิ่นที่พูดกันตามปกติของเพื่อนฝูงกันนะเคือ.....

เราเองก็กระอักกระอ่วนอึดอัดใจเช่นกัน

หนักๆ เข้า ในที่สุดเธอก็จำใจยอมลงไปนั่งข้างหน้าในตำแหน่ง
‘ขวัญใจโซเฟอร์’ (เพราะมีคนมาดึงข้อมือ) พอรถออกตระเวนสาदन้าได้ครู่
หนึ่ง เธอก็ขึ้นมาขึ้นปรือเกาะถ่วงน้ำอยู่กระบะหลังข้างๆ เราอีก

‘สงสัยเหมือนกันแหละว่า โซเฟอร์คงจะผิดสังเกตและระแคะระคายอะไรมั้งหรอก’

เกือบเที่ยงวันนั้นพรรคพวกทั้งหมดก็ตัดสินใจไปเล่นสงกรานต์ต่อที่แก่งสะพือ ระยะเวลา
รื่อยกว่ากิโลเมตร ทุกคนตัวเปียกน้ำกันหมด ด้วยความเป็นห่วงคนรัก ขณะยื่นเบียดชิดกันเราจึง
ผลอเกาะกุมมือเธอไว้(โดยคิดว่าถ่วงน้ำที่ตั้งอยู่กลางกระบะรถ คงจะช่วยบังไว้ เรายืนอยู่ทางแค้ปรด
คงไม่มีใครเห็นแน่ แต่เพราะความไม่เคยมีรถจึงคิดไม่ถึงว่าโซเฟอร์จะสามารถมองจากกระจก
ส่องหลังเห็นได้อย่างชัดเจนแจ้วแหวนในทุกอิริยาบถ....!อ้ออ้ออ้ออ้อ)

เรากระซิบบอกจินด้วยความเป็นห่วงว่า

“ไปนั่งข้างหน้าเถอะ ระยะเวลามันไกล เดี่ยวจะไม่สบายเอาได้”

แต่ความจริง เรานั้นแหละ จะไม่สบายใจ เพราะก็เกรงใจโซเฟอร์เขาอยู่ครามครัน

พอไปถึงแก่งสะพือบายโมงเศษ ทุกคนลงเล่นน้ำอย่างสนุกสนาน แต่เรากียิ่งอึดอัดใจ
อย่างมหาศาลเช่นกัน เพราะมีจินมาเกาะกลุ่มอยู่ใกล้ๆ แต่กับเราตลอด ปล่อยให้โซเฟอร์หงายหงอย
โดดเดี่ยวเดียวดายเกินความเหมาะสม (ขณะนั้นเขาก็ยังไม่รู้จักสนิทกับเพื่อนๆ ทางเรานัก)

‘เห็นแก่ตัวเกินไปหรือเปล่าวะกู’ มโนธรรมเริ่มย้าเตือน ‘ทำตัวเป็นหมาหวงก้างไปได้’

แต่ดูภาวการณ์ไปๆ มาๆ ชักผิดสังเกตแฮะ

‘เขาหมั่นกันจริงหรือเปล่าวะเนี่ย หรือเป็นแค่เฟิ่งชอบพอดิตพันกันแน่หว่า.....?’

ความที่ซื่อๆ ไม่อยากให้เพื่อนๆ รู้ เรื่อง ‘แอบรัก’ ของสองเราด้วยแหละ ก็เลยไม่กล้าไปเอ่ยปากถามใครเลยว่า เขาหมั่นกันจริงมัย ไอ้เรามันจริงใจแต่เป็นประเภทไปก่อนไว้เชิง ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมใดๆ กับใคร จึงคิดอะไรไม่ออก ตามใครไม่ทัน

กว่าจะมาระแคะระคายว่าเธอคงแค่หวังทดสอบวัดใจเราดูว่าจะจริงจังกับเธอแค่ไหน เพียงใดมากกว่า เวลาที่ผ่านมาตั้งนานนับเกือบ ‘สามสิบปี’ ในช่วงที่กำลังหวนมาแต่งบทประพันธ์เรื่องนี้เอาเลยแหละ จึงได้ค่อยๆ พิเคราะห์พิจารณา निकออกทีละเปลาะๆ

‘ไอ้ซูปเปอร์บัฟฟาโร’

ภาคกลางคืน ทางอำเภอเขาได้จัดให้มีงานราตรีสโมสร โดยจัดขึ้นที่หอประชุมอำเภอ งานนี้เงินจองบัตรไว้ให้เรียบร้อย ในบริเวณงานจินตสดสวยจินตฉายเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว ครั้นเมื่อหันกลับมามองตนเอง การแต่งตัวดูช่างเรียบง่ายไร้ราศีเอาซะจริงๆ เหมือนน้องชายที่เขาพาเอามาเป็นเพื่อนซะมากกว่า ดูหนุ่มคนอื่นๆ ส่วนใหญ่เขาก็แต่งตัวโก้ เสื้อผ้ามีแบรนด์เนม เฟอร์นิเจอร์เครื่องประดับสร้อยคอ แหวน นาฬิกาที่ดูวาววาบ พรมน้ำหอมกลิ่นคลั่ง ส่วนใหญ่ถ้าไม่เป็นลูกผู้มีอันจะกินก็ล้วนอยู่ในวัยทำงานมีรายได้มั่นคง จึงดูต่างกับเราลิบลับ

‘เอ.....กุมภาพันธ์ปีแล้ว.....?’ ความไม่มั่นใจเริ่มทยอยก่อตัวถมทับ

พอเขาเสิร์ฟอาหาร เราก็เลยชักประหม่าเงอะเงะ ผสมกับความไม่ค่อยมีประสบการณ์ออกงานเลี้ยงแบบนี้ จึงทำอะไรไม่ค่อยจะถูก เลยเป็นภาระให้เจ๊จิ้นต้องคอยช่วยเหลือเราตลอด เราก็เลยอึ้งอายเพราะคนร่วมโต๊ะชักเริ่มชำเลื่องมองบ่ย

‘เอ.....ไอ้หนุ่มมอซอกคนนี้นั้นเป็นใครกันวะ ทำไมสาวธนาการจึงได้บริการเอาใจมันจัง’ เขาคงคิด

พอถึงช่วงลีลาศ เราก็ยิ่งอึดอัดเพิ่มขึ้น พอดนตรีเริ่มบรรเลงได้สองสามเพลง เจ๊จิ้นก็ถูกหนุ่มๆ มาคแต่มาโค้งขอออกฟลอร์เต้น แรกๆ เธอก็ปฏิเสธ แล้วหันมาถามเรา

“ออกไปเต้นกันมัย?”

“เต้นไม่เป็นครับ” เราเอ่ยอย่างแหๆ และเหนียมอาย

“จริงนะ?” เธอเลิกคิ้วถามอย่างสนเท่ห์

“จริง”

เธอเหลือบค้อนยิ้มๆ เธอกงคิด ‘อินโนเซนส์จัง’

เมื่อมีหนุ่มหาญกล้าเข้ามาโค้งเธอก็ในรายต่อๆ ไป โดยมารยาทเธอก็ต้องออกบ้าง

“ไปก่อนนะ” เป็นคำบอกเชิงขอตัว

‘ก็เธออยากชื้อบ๊อบมีโก้ทำไมละ’ เราคิดให้แทนเธอ

จากนั้นก็มียีกหลายหนุ่มต่างรุมกันเข้ามา ทุกคนดูไม่เห็นเราในสายตาเลย เขาคงสรุปว่า

‘ระดับจิตใจ’ ให้อุ่นๆ โปโลหน้าละอ่อน ไร่เดี่ยวสาแบบนี้ เธอคงไม่เอามาควงเป็นแน่ น่าจะเป็นแค่ญาติหรือคนรู้จักกันมากกว่า’

เราช่วยเดาส่งไปโน่น เพราะถ้าคิดว่าเราเป็นแฟนกัน ใครเขาจะอยากเข้ามาเสือก อย่างน้อยก็ต้องทำที่เป็นขออนุญาตจากเราบ้างแหละ

ก็คงเป็นเพราะเราโหลยโท่ยหน่อมแน้มไม่เอาไหน ยังอ่อนหัดและเด็กเกินไปไม่เหมาะสม ไม่คู่ควรนั่นเอง เจ๊จิ้นก็เลยได้เฉียดฉายกับใครต่อใครคนแล้วคนเล่าอยู่กลางฟลอร์ เราจึงต้องถูกปล่อยไปให้เฝ้าโต๊ะจนแข็งมะก่องต้องช่วยไม่ได้ มีบางครั้งที่เธอได้เหลือบมองมาอย่างเป็นกังวล

แฟนเราถูกเขาเอาไปกอดประคองต่อหน้าต่อตาใครจะไปบ้ำยืมออก แม้บางครั้งจะพยายามฝืนก็ฝืนเพื่อแหย่แฉ่งเต็มทน นึกๆ ไปก็ให้สงสารสมเพศตนเองไม่น้อย งานนี้เป็นงานของผู้ใหญ่ เขา ส่วนเรายังเด็ก ยังอ่อนหัดเกินไปกับงานอย่างนี้

‘กูไม่น่ามาตามคำเขาชวนเลย’ เราเริ่มฟุ้งซ่านระทมใจอย่างหนัก

ความไม่เท่าเทียมกันระหว่างจิ้นกับเรา คมมันยิ่งเป็นเงาตะมึนที่เริ่มจะถ่างขยายให้กว้างไกลออกไปมากขึ้นเรื่อยๆ (แล้วคู่นั้นที่เธอบอกเราล่ะ ถ้ามันจริงงานนี้คงไม่มีเราแน่ๆ – ก็เพิ่งมาคิดได้ตอนแต่งเรื่องนี้แหละ คิดดูซิ ชื่อบ้อจริงๆ เฮียะ!)

เราผลอเหม่อลอยคิดอะไรไปสารพัด มาสคั่งเอาตรงที่จิ้นเข้ามานั่ง เราฝืนยิ้มอย่างแหย่ๆ เธอคงสังเกตเห็นอาการเรา และอยากช่วยสร้างบรรยากาศไม่ให้เลวร้ายไปกว่านี้ จึงถามมาว่า

“ซัย ลองออกไปเดินมัย รุมบ้า จังหวะง่ายๆ จะสอนให้ นะ นะ” แววดาคาคัน

“ไม่เป็น อายเขา” เราตอบอย่างขลาดๆ

“ไม่มีใครสังเกตใครหรอก ไฟก็มีคๆ บางคนก็เพิ่งหัดเหมือนกัน “ เธอก็แอบๆ ซี้ตัวอย่างบางๆ ให้เราดู

เธอคงไม่อยากจะสัมผัสกับหนุ่มๆ ต่อหน้าเรา และเราก็ไม่อยากจะให้ใครเอาเธอไปกอด พอดีมีให้อุ่นๆ อีกคนตรงลิ่วเข้ามาด้วยความข่มใจ เราก็เลยจำใจเป็น ‘หมาหวงก้าง’ ออกไปกระยองกระแ่งทำแข็งแรง เหมือนคนหัดใหม่ แต่ก็พอทำให้จิ้นยิ้มออก

“เป็นนี่ “ เธอชม “แล้วทำไมไม่ยอมออกเดินตั้งแต่ตอนแรก?”

“โรคหึงยังไม่กำเริบ” เราพูดและจ้องตาเธอ ห่างกันไม่ถึงคืบ

“บ้ำ.....” แล้วก็เอาเล็บจิมบ้ำเราแก้เงิน

“ออกมาเสียดตั้งแต่ตอนแรกก็ดีหรือ” จิ้นคงพูดออกมาเพื่อรักษาน้ำใจเรา

“เพิ่งหัดใหม่ๆ อายเขา”

“ไม่เป็นไร แค่นี้ก็ใช้ได้แล้ว” เธอให้กำลังใจ

“หึ.....”

“อ้าว จริงๆ นะ” เธอยังยืนยัน

“นี่ว่าจะเดินไม่เป็นจริงๆ ซะอีก” เธอเอ่ยเหมือนจะโล่งอก ที่ไม่ต้องพาเรามาหัดกลางวง

“ผมคงทำให้จินลำบากใจแย่เลย ขอภัยด้วย” เดินไปก็คุยกันไป

“ไม่มีอะไรหรอก จินต่างหากกังวลว่าชัยจะเหงา ชวนมาสนุกแล้วก็ให้มานั่งเฝ้าโต๊ะ”

“ก็จริงมัยล่ะ?” เราแสรังต่อว่างอนๆ

“ก็ชัยมัวเล่นตัวอยู่ทำไม ปล่อยให้เราต้องไปฝืนเดินกับใครต่อใครอยู่ได้”

“ฝืนใจ หรือ ชื่นใจกันแน่....?” เราก็แก้งยั่วเข้าเธอต่อ

“บ้า....” แล้วเธอก็หยิกต้นแขนมับเข้าให้

หมดจังหวะรุ่มบ้า ก็ต่อกัวลอลซ่า แล้ก็ต่อ ซ่า ซ่า ซ่า ลงท้ายด้วย อ้อปบิท สิ่งจังหวะก็ลืบทว่า เพลง เลยเป็นการเดินลงเพลงไปเลย ให้อุ่นนุ่มอำนาจบางคนที่รอจังหวะจะเข้ามาโค้งเสียบ ก็คงจะงไปเหมือนกันแหละท่า

‘ไอน่านี่...เดินเป็นแล้วตอนแรกๆ เลือกซื้อบีนั่งเฝ้าโต๊ะอยู่ทำแพะอะไรกันตั้งนานวะ’

งานเลี้ยงย่อมมีการเลิกรา ระหว่างเดินออกมาจากงาน จินก็เอ่ยถามขึ้น

“ชัย พรุ่งนี้จะกลับกี่โมงคะ”

“สอง-สามโมงเช้า ทำไมหรือ?”

“จะไปส่ง” เธอหมายถึงไปส่งขึ้นรถไฟที่วาร์รินทร์โน่น

“ไอ้ะ ไม่ต้องหรอก ขอขอบคุณมากครับ แค่เลี้ยงดูไม่ปูเสื่อนี้ก็ขอบพระคุณมากแล้ว”

เธอก็ดีที่แขนเราอีกเฟียะ.....ฐาน **‘เล่นลึก’**

“มีเงินค่ารถมัย” เธอถามอย่างอาหาร เพราะมาราวก่อนที่ล้อชะเกลี้ยง จนเธอต้องควักให้

“พอมีครับ ขอคุณ”

“ไหนเอามาดูซิ เหลือกี่บาท” แล้วเธอก็ล้วงเอากระเป๋าเงินจากกระเป๋าหลังของเราไปเปิด

สำรวจ

เมื่อเห็นเงินเหลือไม่ถึงร้อย เธอจึงหยิบใบแดงๆ สามใบยัดใส่เพิ่ม แม้เราจะปฏิเสธแข็งขัน ยื้อยุดยุดคดเพียงใดเธอก็ไม่ยอม

ก่อนกลับคืนนั้น เราก็มาคิดสะระตะไตร่ตรอง ดูๆ ไปแล้วเราก้ยังเด็กเกินไปสำหรับเธอจริงๆ และเธอก็ต้องแคว่ก้าวไกลในวงสังคมเหนือเราอีกโขแล้ว จะไปดึงรั้งเธอไว้คล้ายหมาหวงก้างทำไมกัน จะเป็นการถ่วงเวลาและทำลายโอกาสดีๆ ของเธอมากกว่า

ถ้าจะหมายมั่นจริงจังกับเธอก้ว่าไปอย่าง และเราก้ไม่ใช่ออย่างนั้นเสียด้วย ยังอยากอิสระไร้พันธะใดๆ มากกว่า อีกหลายปีกว่าจะเรียนจบ และยังมีอีกหลายปีกว่าจะพร้อมมีชีวิตคู่

พอเถอะนะ ยุติเสียที อย่าเห็นแก่ตัวมันเป็น 'หมาหวงก้าง' ต่ไปอีกเลย. ปล่อยให้เธอได้ ไปสู่นาคอันสคติสงครามตามเส้นทางของเธอดีกว่า ขอจงโชคดี ให้มีคู่ครองที่ดี มีความมั่นคง และมีอนาคตที่งดงามมากกว่า ส่วนเราผู้ต่ำต้อย ค้อยวาสนา(เหมือนหมาน้อย)ที่ไม่เหมาะสมคู่ควร และยังไม่พร้อมด้วยประการทั้งปวง ก็จะขอก้มหน้าลาจากไป.....

ชาติหน้าถ้ามี.....จงนะ

จบ(ไม่)บริบูรณ์

ปุจฉา ทำไมถึงยังไม่บริบูรณ์ หา?

วิสัชนา อันนี้ต้องขอเชิญจงจิตย์ ตอบเองนะจ๊ะ..... ฮีๆ

ส่วนท่านอื่นๆ ถ้าใครตอบได้...ขอให้สมหวังในความรักคักๆ เตอ....55555

หมายเหตุ

เรื่อง ห้องเรียน – ห้องรักนี้ ล้วนเป็นเรื่องที่เกิดจาก จินตนาการของผู้แต่งเองทั้งสิ้น หากได้เป็นเรื่องจริงไม่ หากชื่อ เหตุการณ์ และสถานที่ ไปฟ้องกับท่านผู้ใดอันจะนำมาซึ่งความเสียหายขุนเคือง ผู้แต่งก็ขอประทานอภัยมา ณ โอกาสนี้ด้วย

'ชิ่งภูมิ ชัยศิษฐ์'

“เรื่องของการรัก”

รักแท้ เป็น.....ตำนาน
 รักสิ้นลมปราณ เป็น.....บทประพันธ์
 รักไม่แปรผัน เป็น.....นิยาย
 รักจนวันตาย เป็น.....นิทาน
 รักตลอดกาล เป็น.....ละคร
 รักอยู่ทุกตอน เป็น.....ละครน้ำเน่า
 รักไม่เคยเก่า เป็น.....จริงช่วงแรก
 รักในความแปลก เป็น.....คำฮิต
 รักด้วยชีวิต เป็น.....ลิเก
 รักไม่โลเล เป็น.....ความฝัน
 รักเธอนิรันดร์ เป็น.....ชื่อเพลง
 รักนะตัวเอง เป็น.....เด็กอมมือ
 รักชื่อสตั๊ย์ เป็น.....คำลวง
 รักหมดทรวง เป็น.....คำติดปาก
 รักเธอมาก เป็น.....คำฮิต
 รักเดียวตลอด เป็น.....ไปไม่ได้!!! 555

(ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์ : 1 ม.ค. 56)

